

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ALICE FEENEY

"Dâhice, çarpıcı...
Bayıldım."

—CHRIS WHITAKER

"Bağımlısı oldum."

—CLARE LESLIE HALL

KOCAMIN KARISI

YABANCI

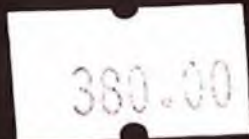
BİR EV. BİR KOCA. İKİ KADIN. HANGİSİ YALAN SÖYLÜYOR?

Eden Fox, o akşam gerçekleşecek sergisinden önce, her zaman yaptığı gibi koşuya çıkmıştı. Ancak kısa süre önce taşındığı Hope Falls'taki büyüleyici evine, Spyglass'a döndüğünde hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. Anahtarı kilide girmiyordu. Kapıyı, kendisine ürkütücü derecede benzeyen bir kadın açmıştı. Dahası, kocası bu yabancıнын kendi karısı olduğunu iddia ediyordu.

Londra'da kendi hâlinde bir yaşam süren Birdy'nin hayatı aldığı teşhisle değişmişti. Bir de üzerine anneannesinden kalan beklenmedik miras eklenince Birdy kendini Hope Falls'ta bulmuştu. Geçmişi anmak amacıyla yaptığı bu ziyaret, insanların ölüm tarihini tahmin edebildiğini ileri süren gizemli bir kliniğin varlığını öğrendiğinde bambaşka bir hâl almıştı.

Duvarlarının ardında yıllardır saklanan sırlarıyla ve geçmişten gelen hesaplaşmalarıyla Spyglass yalnızca bir ev değildi; yalanlar, takıntılar ve gizemle örülü karmaşık bir ağın en önemli halkasıydı. Eden gerçeği kanıtlamaya çalıştıkça kendi anılarından bile şüphe etmeye başlayacak; Birdy ise geçmişte yapılan bazı hataları düzeltmek için harekete geçecekti.

İki kadın da aynı sorunun peşindeydi: Bir insanın hayatı, elinden ne kadar kolay alınabilirdi?

KOCAMIN KARISI

Düzenleme
Ny.özlem

Kocamın Karısı
Özgün Adı | *My Husband's Wife*
Alice Feeney

Yabancı Yayınları | 565

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Pelin Ökmen
Düzeltili | Görkem Kankavi, Büşra Uyar
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Haziran 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-83-0

© Diggi Books Ltd, 2026
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Beril Tüccarbaşoğlu Uğur, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Curtis Brown Group aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Küçükbakkalköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 145 A
Ataşehir/ İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

ALICE FEENEY

KOCAMIN KARISI

Çeviren
Beril Tüccarbaşioğlu Uğur

Ninova

En sevgili kocam Daniel'a.

1

EDEN

30 Ekim

Herkes yalan söyler ve herkes ölür. Belirsizliklerle dolu bir dünyada yalnızca bu ikisinden emin olmak mümkündür. Ben en çok yarı karanlıkta huzur bulurdum. Geceyi gündüzden, gündüzü gecedan ayıran o incelik zaman diliminde; alacakaranlıkta, gün batarken, karanlık bastırırken. Bir şeylere başka başka isimler taktığımızda onların aynı olmadıklarını farz etmek daha kolaydı. Mesela aşk ve yürek sızısı. Hiçbir mutluluk ebediyen sürmezdi. Hiçbir keder de ebediyen sürmezdi ve zaman boşa harcanmayacak kadar değerliydi. Bu sebeple, saat geç olmasma ve gökyüzü çoktan alacakaranlık fistanını kuşanmasına rağmen geceye karıştım ve koşmaya başladım.

Serin gece havası yüzüme çarptı, tenimi yaktı ve kendi nefesimin bulutlarını gördüm. Ama soğuğu neredeyse karanlık kadar severdim. Deniz kokusu tüm duyularımı harekete geçirdi, durmaksızın kıyıya çarpan dalgaların uğultusu ben onlara yaklaştıkça biraz daha arttı. Bundan sonraki altmış dakika tamamen bana aitti. Bir saatliğine, yalnızca bir eş veya bir anne ya da giderek kaybolan bir dünyada yolunu bulmaya çalışan bir kadın olmayacaktım. Bir saatliğine sadece ben olacaktım. Telefonumla birlikte endişelerimi de ardımda bırakmıştım; nasıl olsa sorunlarım hiçbir yere kaçmıyordu, evde beni beklemeye devam ediyorlardı.

Tepeden aşağı, köye doğru koştum. Spor ayakkabılarım kal-

dırımı döverken uzun, sarı atkuyruğum sağa sola savruluyordu. Kendimi yine genç ve özgür hissettiğim bu dakikaların hatırına yaşıyordum. Otuz küsur yaş yaşlı sayılmazdı ama bir dönüm noktası niteliğindeki önemli bir yaş günü, birkaç değişiklik yapmam için beni teşvik etmişti. Koşmak bunlardan yalnızca biriydi. Hayatımdaki her şey için minnettardım; kocam, evimiz, sağlığım, özgürlüğümüz. Ne var ki bazen, gençken farklı tercihler yapsaydım her şey nasıl olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Hayat olasılıklarla ve çıkmaz yollarla doluydu ve herkesin ara sıra *ya şöyle olsaydı* diye düşündüğünden emindim. Düşüncelerimle arama mesafe koyarak onlardan kaçmam mümkünmüş gibi, biraz huzlandım. Gerçek hayatın gürültüsü arttığında tüm dünyadan kaçmakta üzerime yoktu.

Yakın bir geçmişte yuvamız hâline gelen ve bir tabloyu andıran, Hope Falls adlı balıkçı köyü küçük, sevimli ve sakin bir yerdi. Bir tarafında Cornwall sahili, diğer yanında vahşi bozkırlar vardı. Köye adım attığınız anda geçmişe dönmüş gibi hissediyordunuz ve böyle tarihi bir yerde yaşamak hoşuma gidiyordu. Modern mekânlar biraz modern insanlara benzerdi, çoğu zaman anlatacak iyi bir hikâyeleri olmazdı. Bizim köyümüz dar yollardan ve deniz kenarına inen arnavutkaldırımlı sokaklardan örülmüş bir yumak gibiydi; o sokaklar küçük, teraslı evler ve sıradışı, bağımsız işletmelerle sıkış tepiş doluydu. Turistlerin geldikleri şehirlere döndükleri kış aylarında neredeyse tüm dükkânlar kapalıydı, kafeler ve restoranlar da öyle. Limandaki sıra sıra, eski balıkçı kulübeleri şirin, pastel renklere boyanmıştı ama artık çoğu yazlık ev olarak kullanıldığı için kışın boşlardı. Bu hayalet kasaba havası bazılarını rahatsız edebilirdi ama ben sessizliği ve sakinliği seviyordum; bana huzur veriyordu.

Koşmaya devam ettim, yalnızca sanat galerisinin önünde yavaşladım ama orada bile durmadım.

Hatta vitrindeki afişte ismimi gördüğümde dahi.

EDEN FOX
Yerel sanatçı sergisi
Bu gece, 20.00

İlk sergim benim için hâlâ bir hayalimin gerçek olması demekti, onu düşündükçe içim kıpır kıpır oluyordu.

Uzun zamandır kurduğum bir hayaldi bu. Hem de çok uzun zamandır.

Kendinizinkiler yerine bir başkasının hayalleri için yaşadığınızda böyle olurdu.

Genç yaşta evlenmişim. Yıllar boyunca bir eş ve anne olmak tüm vaktimi almıştı ama artık kızımız bizimle yaşamıyordu ve nihayet kendim için bir şeyler yapmaya fırsat bulmuştum. Hayatımda ilk kez kendime öncelik tanımaktan ötürü çektiğim vicdan azabını atlattığımda, eski azmimi geri kazanmak bana iyi gelmişti ve resim yapmak benim en büyük tutkumdu. İnsan yaş aldıkça hayallerini yavaşça unutup tamamen bir köşeye fırlatıyor ve zamanla, hayatın gerçekleri kişinin içindeki tüm enerjiyi yok ediyordu. Ama ben hayallerimi yeniden canlandırmaya çalışıyordum. Bu gece ilk kez eserlerimi görücüye çıkarıyordum, ayrıca kocam ve ben ilk kez yeni komşularımızla tanışacaktık. Arkadaş olmayı umduğum insanlarla çünkü pek fazla arkadaşım yoktu. Bunun nedenini hatırladığımda yüreğim sızladığı için nefesime odaklandım, tempomu geri kazandım ve endişelerimden kaçtım.

Ama az sonra yine bana yetiştiler.

Kızımız evden ayrıldığından ve biz buraya taşındığımızdan beri kocam kendinde değildi. Yalnızca boş yuva sendromu yüzünden miydi yoksa başka bir derdi mi vardı bilmiyordum. Şehirden taşınmayı öneren bendim ama işi Londra'da olmasına rağmen Cornwall'a taşınma fikri ondan çıkmıştı. Harrison şehirdeki eski dairemizi boşaltmamızı istememişti ve bazen evimize ve bana dönmek yerine orada kalıyordu. Bunu dert etmiyordum; işi önemliydi. Ama benden gizli gizli kızımızla görüşmesini ve

bunu bilmediğimi zannetmesini dert ediyordum. Gerçi eskiden beri o ikisinin arasında bambaşka bir yakınlık vardı. Halbuki kızımıza bakmak ve onu büyütmek için hayatından vazgeçen ben olmuşum çünkü Harrison her zaman çok meşguldü.

Beni panoramik okyanus manzarasıyla karşılayan göz alıcı limana vardığımda hava neredeyse tamamen kararmıştı. Siyah, yüksek, granit dalgakıran iki yüz yılı aşkındır bu köyü korumuştur ve benden çok sonraları bile ayakta kalacağından şüphem yoktu. Sağlam, güçlü ve güvenliydi. Bende olmayan ama olmasını istediğim tüm özellikler bu duvarlarda vardı. Böyle şeylerin hurafe olduğunu bilmeme rağmen şans getirmesi için taşa dokundum. Suda salınan, sıra sıra dizilmiş balıkçı tekneleri kıyıyı süslüyordu, canlı renkleri gölgede bir ton koyulaşmıştı. Gece havası durgun, serin ve sessizdi. Kıyı yoluna saptığımda günün son ışıkları ufukta kayboldu ve şimdi denizi aydınlatan tek ışık dolunayın suyun yüzeyindeki yansımasıydı; karanlık dalgaların arasında oynayan gümüşü pırıltılı bir iz. Gök kubbe yıldız biçiminde pullarla bezeli, uçsuz bucaksız, siyah bir örtüye benziyordu. Sonsuz ihtimaller ve mucizelerle dolu bu koskoca evren, bizlerin ve bazen aşılmaz gibi gördüğümüz problemlerin aslında ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu bana bir kez daha hatırlattı.

Çok çekingen biriydim. Bu gece galeride bir sürü yabancıyla tanışacağımı ve yalnızca eserlerimi değil, *beni* de sessizce eleştireceklerini bilmek içimi korkuyla dolduruyordu. Bazıları eğlenceli bir partiden hoşlanırdı, bense iyi bir kitabı tercih ederdim. Yıllarca evde tek başıma kızımıza bakmıştım. Eğer o *normal* biri olsaydı her şey bambaşka olabilirdi ama yedi gün, yirmi dört saat bana ihtiyaç duymuştu ve bunun sonucunda sosyalleşme alışkanlığımı kaybetmiştim. Koşmak dışında neredeyse hiç evden çıkmıyordum. Harrison ise benim tam tersimdi. Eskiden beri yabancıları cazibesıyla büyülemekte ve onları kendine âşık etmekte ustaydı. Beni de böyle etkilemişti. Hiçbir zaman insancıl biri olmamıştım. Ömrüm boyunca kendimi hiçbir topluluğa yakın ve ait hissetmemiştim ama artık buradaydık ve bunun değişmesini umuyordum.

Yepyeni bir ben için yepyeni bir başlangıç.

Deniz tuzu kokulu rüzgârı yüzümde hissederek ve kulağım-
da okyanusun yatıştırıcı şarkısıyla koşmayı sürdürdüm. Kıyıya
paralel ilerleyen patikanın en dik kısmını tırmandım. En tepe-
de bir uçurumun kayalık yüzeyine çarparak çağlayan bir şelale
vardı. Geçenlerde Harrison'la burada romantik bir piknik ya-
parak güneşin batışını izlemiştik. Harrison burayı *bizim yerimiz*
ilan etmişti ancak Hope Falls'a ismini veren bu manzaralı nokta,
aynı zamanda birçok insanın umudunun tükendiği bir yerdi.
Özenle yerleştirilmiş bir intihar destek hattı posterini buraya her
geldiğimde içimi karartıyordu. Sanırım bazen tüm umutlar tü-
keniyordu. Bir-iki kilometre daha koşarak turumu tamamladı-
ktan sonra kıyıdaki patikadan ayrılıp karanın içlerine ve bozkıra
doğru ilerledim. Tüm bunlardan kaçmak için koşuyordum ama
daima başladığım yere geri dönüyordum. Bu ironi gözümde
kaçmadı.

Evimiz köyün biraz dışındaydı, dik bir tepede tek başına
yükseliyordu, tam anlamıyla Hope Falls'un karşısındaki kayalık
yamaca inşa edilmişti. Onu satın aldığımızda adı Spyglass'tı ve
doğrusu, *dürbün* anlamına gelen bu isim göze benzeyen, koca-
man pencereleri olan bu acayip binaya pek yaraşıyordu. Evin be-
yaz, yamuk ve dalgaya benzeyen duvarları vardı ve ömrümüzün
sonuna kadar burada oturacağımızı düşündükçe mutlu oluyor-
dum. Uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu bu ve hâlâ
bana yakıştığını görmek içimi rahatlatmıştı. İlerleyen saatlerde
giymeyi planladığım siyah, klasik, kadife elbisenin de hâlâ bana
yakıştığını umuyordum.

Spyglass on altıncı yüzyılda inşa edilmiş; eski sahibi, nere-
deyse yüz sene burada yaşayan bir kadınmış. İlk kez içine girdi-
ğimizde bir evden ziyade bir müzeyi andırıyordu. Londra'daki
modern dairemizle bundan daha alakasız bir yer olamazdı ve
Harrison'ın bazı şüpheleri olduğunu hemen anlamıştım. Olası
masraflar evin potansiyelini görmesine engel olmuştu fakat ben
bir şeye âşık oldum mu ona mutlaka sahip olmalıydım. Bir evi

yenilemek kocamdansa bana daha uygun bir işti; onun böyle şeylere sabrı yoktu. Ne var ki bazen, birkaç basit dokunuş bir yeri ya da bir insanı tanınmayacak kadar değiştirebilirdi.

Bahçe kapısına vardığımda Harrison'ın orta yaş krizi arabasının evin önünde durduğunu gördüm. Sergi için Londra'dan tam zamanında dönmesine öyle sevindim ki onu bir an önce görme heyecanıyla bahçeden koşarak geçtim. Seneler içinde zor zamanlarımız ve kırgınlıklarımız olmuştu ama artık hepsini geride bırakmıştık. Hope Falls yalnızca benim için değil, evliliğimiz için de yeni bir başlangıçtı ve bu gece kocamın benimle gurur duymasını umuyordum. Hatta belki de bana yalnızca ikimiz olduğumuz günlerdeki gibi bakardı. Eskiden olduğum kişi, olmak istediğim kişiyle daimi bir çatışma içindeydi.

Koşarken yalnızca ev anahtarını yanıma alırdım.

Onu kilide sokmaya çalıştığımda girmede ve bir kere daha denedim.

Yine girmeyince şaşırıp kaldım.

Sanki anahtar ya da ev yanılttı ki bu, mümkün değildi. Köyü gören bu ıssız kır yolundaki tek ev bizimkiydi.

Önce anahtara, sonra kapıya baktım. Anahtar Harrison'ın evi aldığımız gün bana verdiği anahtarlığa takılıydı. Şelalenin yanındaki yerimizde bir şişe şampanyayı paylaşarak güneşin batmasını ve ayın doğuşunu izlemiştik. Harrison bana güzel bir hediye kutusu vermişti ve içinden gümüş bir anahtarlıkla bu evin anahtarı çıkmıştı. Anahtarlığın ön yüzündeki yıldızların arasında ismim, yani "Eden" ve arka yüzünde "Seni dünyalar kadar çok seviyorum" yazıyordu.

Bir kere daha kapıyı açmayı denedim ama anahtar deliğe uymayınca tilki şeklindeki kapı tokmağını üç kere çaldım. Bunun basit bir açıklaması olmalıydı. Harri muhtemelen anahtarı elimden alıp kolayca kilide sokacaktı ve kendimi aptal gibi hissedecektim. Bu düşünce beni yine gülümsetti ama az sonra tebessümüm yerini çatık kaşlara bıraktı.

Kapıyı kocam açmadı.

Bir kadın açtı.

Daha önce onu hiç görmemiştim ama tanıdık geliyordu.

Bana çok benziyor.

“Buyurun?” dedi ve sesi benimkine o kadar çok benziyordu ki şok oldum.

Önce konuşmadım. Dilim tutuldu. Orada dikilmeye ve ona bakmaya devam ettim.

Siyah, kadife elbisemi giymişti; bu gece giymeyi düşündüğümü.

“Siz kimsiniz?” diye sordum ama sesim fısıltı gibi çıktı.

“Ben Eden Fox. Burada yaşıyorum.”

2

EDEN

“Eden Fox *benim*. Ne diyorsunuz?”

Kadın hâlâ elimde tuttuğum anahtara sanki ona bir silah doğrultmuşum gibi gözlerini dikerek baktı. Sonra beni tepeden tırnağa öyle bir süzdü ki koşu kıyafetlerimin içinde kendimi garip bir biçimde rahatsız hissettim. Oysa kendisi *benim* elbisemle *benim* evimdeydi. Üstüne, bir deli ya da tehlikeli biri veya ikisi birden olduğumu düşünür gibi yüzüme bakıyordu.

Bir anlığına kendimden şüphe ettim.

Ama Eden Fox *bendim* ve bu ev *benimdi*.

Henüz buraya taşınalı birkaç hafta olmuştu ama o günden beri Spyglass’tan nadiren çıkmıştım. Önceki evsahibi burada neredeyse yüz yıl yaşamıştı. Evin bir hayli bakımsız olduğunu söylemek az kalırdı fakat biraz sevgi ve çok çalışmayla tüm kırıklar tamir edilebilirdi. Kocam Londra’daki bir şirketin CEO’su olarak dolgun bir maaş alıyordu, yine de taşınma masraflarından sonra elimizde pek fazla nakit para kalmadığı için çoğu işi kendim yapmıştım. Harrison hâlâ şehirdeyken halıları söküp parkeleri zımparalamaktan duvarları boyamaya dek her şeyle kendim uğraşmıştım. Burayı bu hâle getirmek için canımı dişime takmıştım.

Bu ev *benimdi*.

“Sanırım yanlış geldiniz,” dedi bu evin onun ve kendisinin de ben olduğunu iddia eden kadın.

Gerçekten bana benziyor.

Benim giysilerimi giymişti.

Hatta benim parfümümü sıkıyordu.

Kadın kapıyı örtmeye yeltendi ve hani kötü bir rüya gördüğünüzü bildiğinizde uyanmaya çalışırsınız ya, işte tıpkı öyle, kendimi tuhaf ve dengesiz hissettim. Ama bu bir rüya değildi ve neler olduğunu anlayamıyordum.

Eşiğe ayağımı koyarak kapıyı kapatmasına engel oldum. Koşu ayakkabılarıma dik dik baktı. Dudakları kusursuz bir O şeklini aldı. Öyle şaşkın görünüyordu ki neredeyse özür dileyecektim.

“Kimsiniz bilmiyorum ama bu benim evim,” diye üsteledim.

“Belli ki aklınız karıştı. Buraya birkaç hafta önce taşındım,” dedi korku dolu bir sesle.

Ama yalan söylüyordu.

Birkaç hafta önce buraya taşınan *bendim*, o değil.

Aklımdan bin bir türlü düşünce geçti ama hiçbir mantıklı gelmedi.

Bunun karmaşık bir kimlik hırsızlığı olduğunu düşünerek kaygılandım ancak içeride para edecek pek az şey vardı. Harrison’ın maaşı yüksekti ama konut kredisi ve kızımızın masrafları yüzünden nakit bakımından zengin değildik. Birinin ismimi, hayatımı ya da eşyalarımı çalmak istemesi için hiçbir mantıklı neden yoktu. Normal bir evde normal bir hayat sürdüren, normal insanlardık biz. Cep telefonumu mutfaktaki tezgâhın üzerinde bıraktığıma pişman oldum. Hiç olmazsa birini arayabilirdim, gerçi kimi arardım hiç bilmiyordum. Kadının yüzünü inceledim, tıpatıp birbirimize benzememiz onu hiç tedirgin etmemişti. Uzun, sarı saçlarımız bile aynı modeldi, benim gibi hafif bir makyaj yapmıştı ve üzerindeki benim elbisem olduğunu biliyordum. Onu Londra’daki küçük bir butikten satın almıştım, yıllardır bendeydi ve bir partide yırtıldığında onu kendim dikmiştim. Hayatımla ilgili her şeyi idare etmeye ve onarmaya meyilliydim.

Gerçekten bana benziyordu. Benden biraz daha yaşlı ve bakımlıydı. Görünüşüme biraz daha fazla özen gösterseydim onun gibi olurum; son on yılda ailem yerine kendimle ilgilenebilseydim.

Kadın kapıyı sıkıca tutuyordu ve elinde bana tanıdık gelen başka bir şey gördüm.

Nişan yüzüğümü ve alyansımı takmıştı.

Koştuğumda daima onları çıkarırdım. Gece tek başıma koşarken dikkat çekmek istemezdim. Savunmasız olduğum zamanlarda tüm değerli eşyalarımın armırdım çünkü yüreğimin derinliklerinde sevdiğim, sahip olmak ve elimde tutmak için çok emek verdiğim şeylerin benden çalınmasıyla ilgili bir korkum vardı.

Yüzüklerime bakakaldım. Elbiseme. Evime. Kadının yüzüne. Akıl karışıklığının yerini hiddet aldı ve korkum öfkeye dönüştü.

“Burada neler oluyor Tanrı aşkına?” diye patladım.

Yine kapıyı kapatmaya çalıştı. “Size evimi terk etmenizi söyledim.”

“Bu *senin* evin değil, seni çatlak sürtük,” dedim sesimi yükselterek. Birden ürkmüş göründü ve karanlıkta arkamda duran birini görmüş gibi omzumun üzerinden baktı. Ben de baktım, hiç kimse yoktu ama Harrison’ın arabası hâlâ oradaydı. “Kocam nerede?”

“Senin ya da kocanın kim olduğunu bilmiyorum,” dedi kendini toparlayarak. “Ama hemen şimdi gitmezsen polis çağıracağım.”

“Hodri meydan. Hadi, ara polisi,” dedim. “Telefonum olsaydı onları ben arardım.”

Sonra *onun* sesini duydum ve öyle rahatlardım ki.

“Her şey yolunda mı?” dedi Harrison. Telaşla holden geçerek kadının arkasında durdu ve bana baktı. Ofise giderken giydiği kıyafetleydi; siyah, Armani takımı, siyah bir gömlek ve kravat. Benden on yaş büyük olmasına rağmen bakımlı görünüşü ve jilet gibi şıklığıyla genellikle olduğundan daha genç dururdu. Bazı erkekler yaşlandıkça daha yakışıklı olurdu ve kocam onlardan biriydi. O benim en büyük desteğimdi. Sevgilimdi. En yakın arkadaşımdı. O geldiğine göre her şey yoluna girecekti.

Kadın benden önce cevap verdi.

"*Bu kadın burada yaşadığını sanıyor,*" dedi. "*Tehditler savuruyor ve kapıdan ayrılmıyor.*"

Harrison'ın ona, *Asıl sen kimsin?* diye sormasını ve beni içeri almasını bekledim.

Ama o bizim kapımızda durdu ve korumacı bir tavır takınarak daha önce hiç görmediğim bir kadının omzuna sarıldı. Sonra beni öfkeyle süzdü.

"Burası bizim evimiz. Sizi tanımıyorum. Gidin lütfen," dedi. Ve *benim* kocam kapıyı yüzüme kapattı.

3

EDEN

Kapalı kapılar ardında olup bitenleri hiçbir zaman umursamadım; ta ki o kapı benimki olana dek.

Orada durdum ve afallamış hâlde kapıya baktım, sonra kapıyı yumruklamaya başladım.

Kimse bana cevap vermedi ve kapı açılmadı.

Çaresizlikle anahtarımı tekrar kilide sokmaya çalıştım ama tabii ki deliğe uymadı.

Ben koşmaya çıktığımda biri kilidi mi değiştirdi?

Eğer bu bir şakaysa hiç komik değildi. Bu gece ilk sergim vardı ve buna zamanım yoktu, bu şey her neyse. Duş almam, üzerimi değiştirmem ve hazırlanmam lazımdı. Kendi evime girmem lazımdı. Birilerinin burada nasıl bir saçmalık döndüğünü bana anlatması lazımdı.

Arka arkaya zile bastım, sonra kapının alt kısmındaki mektup yuvasından içeri baktım ama boş holden başka hiçbir şey göremedim.

Soğuk bir geceydi ve artık koşmadığım için donuyordum.

Ayrıca titriyordum ama bence bunun hava sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Açın şu lanet kapıyı!” diye bağırdım.

Kimse cevap vermedi.

Bu kadar anlamsız bir şey olamazdı. Cep telefonuma ihtiyacım vardı ama cüzdanım ve arabamın anahtarıyla birlikte evde

kalmıştı. Köye kadar yryebilirdim ama nereye gidecektim? Henüz burada hiç kimseyi tanımıyordum. Sadece sanat galerisinin sahibiyle irtibat kurmuştum, birkaç kez e-posta yoluyla ve bir kere de telefonda konuşmuştuk. Bu gece herkesle tanışmayı ve üzerlerinde iyi bir intiba bırakmayı umuyordum.

Yine kapıya vurdum. İçeriden yanıt gelmeyince evin arkasına gittim. Arka kapıyı denedim ama kilitliydi, pencereler de yle. Kapalı perdeler ve jaluziler içeriye görmemi engelliyordu ancak ışıklar açıktı. İçeride olduklarını biliyordum. Öyle çok şmştm ve aklım karışmıştı ki sinirlerim altüst olma noktasına gelmişti. Tüm bunlar bir kbus gibiydi ama bir türlü uyanamıyordum. Bu gece benim, *bizim* için önemliydi. Harrison'ın neden böyle bir şeye alet olduğunu bilmiyordum.

Sonra birden her şeyi anladım. Harrison bunu yapmazdı. En azından isteyerek.

Tekrar evin önüne doğru yürüdüm ve uzaktan gelen bir araba sesi duyunca durdum. Köyün tepesinde, adı sanı olmayan bir yolda yaşıyorduk, buradan nadiren araba geçerdi. Arabayı durdursam acaba bana yardım ederler miydi? Beni deli sanmamaları için bu durumu onlara nasıl aıklayabilirdim? Aslında en iyisi polisten yardım istemektir. Hope Falls'ta küçük bir karakol vardı, eski bir balıkçı barakasında hizmet veriyordu ama yirmi dört saat açık olduğunu sanmıyordum. Ne de olsa burası bir su yuvası sayılmazdı. Harrison'ın bunu kendi rızası dışında yaptığı çok belliydi, demek ki kadın tehlikeliydi. Telefonum olsaydı polisi arardım ama olmadığı için bir an önce karakola gitmekten daha iyi bir seçeneğim yoktu.

Ancak buna gerek kalmadı.

Duyduğum ses bir polis arabasına aitti ve bizim bahçeye girdiğinde iimden gelen sese kulak vererek gölgelerin arasında kaldım. Karanlıkta meldim ve kapıya doğru yürüyen üniformalı polis memurunu izledim. Çok geç, çok yakışıklı ve kesinlikle böyle bir durumu ynetemeyecek kadar aylaktı. Polis kılığına girmiş bir çocuğa benziyordu. Bekledim ve Harrison'ın kapıyı atığını gördüm. Sonra yalanlarına başladı.

"Sizi meşgul etmek istemezdik ama başka ne yapacağımızı bilemedik. Biraz önce kadının biri kapıyı yumrukluyordu ve 18. rarla burada oturduğunu söylüyordu," diye anlattı kocam polis memuruna. "Aklı karışık ve dengesiz görünüyordu. Karımı tehdit etti."

Onun karısı benim.

Kocamın böyle yalan söyleyebildiğini hiç bilmezdim.

Söylediklerini duyduğumda dizlerimin bağı çözülde.

Genç polis güzel başını salladı, elini yumuşak saçlarının arasından geçirdi ve not defterine bir şeyler yazdıktan sonra isimlerini sordu.

"Ben Harrison Woolf. Karımın adı Eden Fox."

Bu benim adım, onun değil.

Kafamın içindeki öfkeli ses ortaya çıkıp kendimi savunmam için beni yüreklendirdi; Harrison'ı gerçekleri konuşmaya zorlamalıydım. Ancak ondan daha sağduyulu bir ses şimdilik gizlenmeye devam etmemi ve burada neler olduğunu anlamaya çalışmamı söyledi.

"Daha önce bu kadını hiç görmediniz mi?" diye sordu polis memuru.

"Hayır. Hiç," dedi Harrison ve öyle ikna edici konuşuyordu ki yalanlarına neredeyse ben bile inanacaktım. "Karımla buraya birkaç hafta önce taşındık ve şimdiye kadar bu bölge bize çok güvenli gelmişti."

"Sizi temin ederim ki Hope Falls, ülkenin en güvenli yerlerinden biridir. Tüm Cornwall'm en düşük suç oranı burada," dedi çocuk polis, sanki bu istatistiğin tek sorumlusu kendisiymişçesine gururlanarak. Harrison'ın ona anlattıklarına yüzde yüz inanmış gibi görünüyordu, zaten inanmaması için bir neden yoktu. Kocam onu zekâsıyla alt etmişti ama kocam zekâsıyla herkesi alt ederdi, o tam da böyle biriydi.

"Karınızla konuşabilir miyim?" diye sordu polis memuru Harrison'a ve hafifçe ümitlendim. "İkinizin de bu kadını tarif etmesi bize faydalı olur."

“Korkarım karım bunu yapamaz çünkü migreni tuttu ve ilaç alıp yattı. Bu gece mutlu bir olayı kutlayacaktık. Karımın ilk resim sergisinin açılışı var. Ama belli ki akıl sağlığı yerinde olmayan bir kadın tarafından kendi evinde tehdit edilmek moralini bozdu.”

Genç polis başını salladı. “Sizi anlıyorum...”

“Ama onu ben tarif edebilirim. Otuzlu yaşlarda ve ufak tefek biriydi. Uzun, sarı saçları vardı, onları atkuyruğu yapmıştı. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Onu kısaca gördüğüm için hatırladıklarım bunlar.”

Başım dönüyordu.

Gerçekten kalbim kırılmış gibi göğsüm acıyordu.

Kendi kocam neden beni tanıımıyormuş gibi davranıyordu?

“Bu işin aslını öğreneceğiz. Endişelenmeyin. Söylediğim gibi, bu bölge son derece güvenlidir. Hatta bunun böyle kalması için yarın yeni kıdemli bir dedektif göreve başlayacak,” dedi polis memuru.

“Eh, belki onunla da konuşabilirim?” dedi Harrison. Her zaman ortamdaki en kıdemli kişiyle konuşmak isteyen bir adamdı o, sanki sadece onunla bir ortak noktası olduğuna inanıyormuş gibi.

“Elbette. O zamana kadar, ben Çavuş Carter, bu da kartım. Arkasında cep telefonu numaram yazıyor. Eğer o kadın geri gelirse ya da bu arada başka bir şey hatırlarsanız...”

“Aslında bir şey var,” dedi Harrison. “Bu size tuhaf gelebilir ama biraz karıma *benziyordu*. Onun daha genci gibiydi. Ve sesi... Sanki karımı taklit etmeye çalışıyordu.”

Polis memuru kaşlarını çatı. “Evi ve bahçenizi kontrol edeceğim ama siz ve eşiniz lütfen endişe etmeyin. Hope Falls güvenli bir yer. Ben burada doğup büyüdüm...”

Dedi bizim çocuk polis.

“Siz yine de kapılarınızı ve pencerelerinizi kilitli tutun. Bana kalırsa bu şahsi bir husumet olabilir.”

Bence de öyle.

Tavşan deliğinden ait olmadığım bir dünyaya düşmüşüm gibi hissediyordum.

Var olmadığım bir dünyaya.

Evimizin kapısında duran kocama ve fiziksel özelliklerimi defterine not eden polis memuruna baktım. Paniğin vücudumu ve zihnimi ele geçirdiğini hissettim. Sakinleşmeye çalıştım, nefesimi yavaşlattım ama ciğerlerimi yeteri kadar havayla dolduramıyor gibiydim.

Sendeledim ve bir dala basıp kıldım. İkisi de bana doğru baktı.

Hemen eğildim ama polis memuru el fenerini yaktığında gölgelerin arasında uzun süre saklanamayacağımı anladım.

Bu yüzden, gerçek hayatın gürültüsü arttığında hep yaptığım şeyi yaptım. Kaçtım.

4

BIRDY

Altı ay önce

Artık hiç kimse kendisi olmak istemiyor, herkes bir başkası olmak istiyordu.

Ben de dahil.

Keşke o olsaydım.

İnce bir hasta önlüğüyle serin, metal bir yatakta uzanıyordum. Beyaz bir odadaydım ve yalnızdım. Yine. Her zamanki gibi. Buraya ilk geldiğimde samimi tavırlarının yapmacıklığı hemen belli olan bir hemşire takılarımı çıkarmamı istemişti. Hepsi. Yüzüklerimi çıkardığımda kendimi biraz daha çıplak hissetmişim, ansızın hafifleyen parmaklarımı yadırgamışım. Şu anda kendimi çok hafif hissediyordum, gürültülü bir gerçeklikle bağım kopmuştu ve hayalimde tavana doğru süzülerek kendime baktım. Kendime benzemiyordum. Ona da öyle. Alışık oldukları örgülerden kurtulan, uzun, siyah saçlarım –her zaman bu renk değillerdi– dolaşık ve dağınık görünüyordu. Uzun zamandır güneş ışığından mahrum kalan cildim çok solgundu. Sadece sağ kolumun üzerinden bileğime doğru yayılan dövmelerim tanındık geliyordu. Evcil bir hayvanı okşar gibi, sağ elimin üzerindeki kırlangıcın dış çizgilerinde parmağımı gezdirdim. Yüzüklerim olmadığı için ince parmaklarım ve kısa, düzgün tırnaklarım bana annemin elini anımsattı ve bir anlığına keşke yanımda olsaydı dedim. Kırk yaşındaydım. Annem hayatımın büyük bir kısmında ölüydü, yine de onu her gün özlüyordum.

Kahrolası bencil kaltak.

*Aslında özlediğin o değil, dedim içimden, sadece bir annen olma-
sını özliyorsun; o koşulsuz sevgiyi.* Yoksa beni o şekilde terk etti-
ği için cehenneme kadar yolu vardı. Bazı ilişkiler diğerlerinden
daha zordur ama bazen şaşılacak kadar basit bir şeyi tanımlar-
ken *karmaşık* kelimesini kullanırız. Oysa ebeveyn ebeveyndir, ço-
cuk da çocuk. Zaman ve yaş bu kuralı bozamaz çünkü o zaman
tüm dengeler bozulabilir. Hâlâ hissettiğim yoksunluk aslında
mantıksızdı çünkü insan asla sahip olmadığı bir şeyi kaybede-
mezdi ve ben sevgiyle yetiştirilmiş bir çocuk değildim. Ayrıca
tüm bunlar çok uzun zaman önceydi; başka bir hayatta, başka
bir zamanda ve ben başka biriyken. Ve anılarımız hepimizi ya-
lancı çıkarabilirdi.

Dövmelerimden nefret ederdi. Yaşam tarzımdan nefret eder-
di.

Eğer yaşasaydı benden de nefret eder miydi diye sık sık dü-
şünürdüm.

Onu o kadar çok seviyordum ki hâlâ canım yanıyordu.

Duvarı bir saat vardı, tik takları tüm odayı dolduruyordu.
Ona baktığımda randevumun bir saat önce başlaması gerektiğini
hatırladım. Kahrolası hastaneler, hepsinden nefret ediyordum.
Normalde bunun da kapısından geçmezdim ama vücudumdaki
belirtiler ve bana sunulan kanıtlar eğer bunu yapmazsam öle-
bileceğimi düşündürüyordu. Bu düşünce korkumu tetikledi ve
az sonra son derece aşına olduğum bir duyguya, yani öfkeye
dönüştü. Önce beni adına yaraşır bir bekleme odasında beklet-
mişlerdi, şimdi de bu beyaz duvarlı odada. İnsanların, vakitle-
ri benimkinden daha değerliymiş gibi davranmasından nefret
ederdim. Sanki vakitten bol bir şeyim yokmuş gibi.

Ki belki de hiç vaktim yoktu.

Ağlamak istiyordum ama ağlamayacaktım.

Gitmek istiyordum ama gidemezdim.

Sorunumun ne olduğunu öğrenmeliydim çünkü bir sorunum
olduğunu biliyordum.

Onun için kaldım. Ve yüksek sesle tik tak eden saat vaktimi çalmaya devam etti. Ve biraz daha bekledim.

Yapmacık hemşire tekrar odaya geldi ve gülümsedi. Genç, güzel ve mânâsız bir biçimde neşeliydi. Ondan hiç hoşlanmadım. Sesi çok yüksek ve tizdi, kahrolası bir fare gibi. Yine de gülümsemeye çalıştım ama normal fonksiyonlarımı yerine getiremeyecek kadar korktuğum için suratıma söz geçiremedim. Hastaneler bana göre değildi. Yok, buna devam edemezdim. Birden ayağa fırlayıp oradan gitmek için karşı konulmaz bir arzu duydum.

“Gecikme için özür dileriz,” dedi fare sesli hemşire.

“Hiç sorun değil. Ne kadar meşgul olduğunuzun farkındayım.”

Seni gidi samimiyetsiz sürtük.

İç sesime daha alışkın olduğum için yüksek sesle konuştuğumda irkildim. Nazik ve arkadaş canlısı biri gibi konuşmuştum, zaten herkes öyle olduğumu zannederdi. Öyle biri olmamı beklerlerdi. Sanırım hepimiz kendi hayat sahnemizin aktörleriydik; bazılarımız bunda diğerlerinden daha başarılıydı, hepsi o. Hemşirenin nefesindeki sigara kokusunu aldım. Muhtemelen sigara molasım uzattığı için gecikmişti ve bu yüzden ondan bir kere daha nefret ettim. Yıllar önce sigarayı bırakmıştım ama şimdi bir sigara için canımı bile verirdim. Tansiyon aletini koluma taktı ve daha şimdiden kan basıncımın yükseldiğini hissettim. Parmakları tenime değdiğinde geri çekildim.

“Özür dilerim. Soğuk eller, sıcak kalp,” diye cıvıladı.

Halbuki irkilişimin nedeni o değildi. Birinin bana dokunmasından hoşlanmazdım. Hiç kimsenin.

En son ne zaman birinin bana dokunduğunu hatırlamıyordum ve bunu düşününce biraz daha büzüldüm.

“Merak etmeyin, hiç acımayacak,” diye yalan attı hemşire otuz iki diş sırtarak.

Sürtüğe bak sen, yemişim sıcak kalbini.

Hep böyle biri değildim. Suçla yoğrulmuş bir ömür beni başka birine dönüştürmüştü. Benim kalbim soğuktu, sertti ve eskisinden daha küçüktü. Hiç kimseye güvenmezdim. İnsanla-

rın birbirlerine neler yapabildiğine tıpkı benim gibi, bizzat şahit olduğunuzda kimseyi yanınıza yaklaştırmamak en mantıklısıydı. Geçinmek için yaptığım işi pek az insan yapabilirdi. Ya da gördüklerimi gören. Ya da hissettiklerimi hisseden. Benim mesleğim hiçbir şey hissedilmeden yapıldığında daha kolaydı. Ancak bir elektrik düğmesine basar gibi duygularımı tamamen kapatırsam kendimi korumam mümkün olabilirdi ve ben karanlıkta önümü görmeyi öğrenmiştim. İşim gereği yaptığım bazı şeyler hâlâ geceleri uykumu kaçırıyordu ama mesleğimde başarılıydım. Bazen belki de başarılı olduğum tek şeyin o olduğunu düşünürdüm.

“Bu kadar kaygılanmamaya çalışın,” dedi hemşire ve cebindeki kalemi alıp gözüne sapladığımı hayal ettim. Çenesini kapatıp işine baksa daha iyi olurdu. “MR cihazının görünüşü ve sesi, olduğundan daha korkutucudur,” diye ekledi biraz sonra içine gireceğim devasa cihazın düğmelerine basarak.

İnsanların benimle karşılarında bir çocuk varmış gibi konuşmasına alışık değildim. Kimse benimle böyle konuşmamıştı. Çocukluğumda bile. *Sen doğuştan yaşlısın*, derdi annem sık sık.

Yani genç yaşta ölecek miydim?

Kes şunu.

Kırk genç sayılır mıydı?

Ne yani, öyle değil mi?

Olumsuz düşünceleri zihnimden kovmaya çalıştım ama hiçbir yere gitmediler ve diğerlerine katıldılar. Korku bir insanı gerçek nedenlerden daha hızlı öldürebilirdi, dolayısıyla onu göz ardı etmeye çalıştım.

Keşke kırk yaşına bastığımda doktorumun beni rutin bir sağlık taramasına çağıran kahrolası mektubunu da göz ardı etseydim. O zaman hiçbir şeyin farkında olmazdım ve bunları yaşamazdım. *Yalana bak*. Hasta olduğumu biliyordum ama vücudumun kedere tepki verdiğini sanmıştım. Keder, umudun Azrail’iydi ve umut olmadan bizler birer hiç olmaktan öteye gidemezdik. Kan testleri birbirini izlemişti. Bilgisayarlı tomografi

çekilmişti. Sonra doktor aramıştı ve o günden beri konuştuklarımızı düşünüp duruyordum.

“Sizinle konuşmak istiyorum. Müsait misiniz?” diye sormuştu birkaç hafta önce. Cevabım hayırdı ama hiçbir zaman evet olmayacağı için, “Sizi dinliyorum,” demiştim. “Ne yazık ki BT’de bazı kaygı verici gölgeler tespit edildi,” demişti ve kısa bir sessizlik olmuştu. Ne söyleyeceğimi bilmediğim için hiçbir şey söylememiştim. Hayat bana tüm dünyanın kaygı verici gölgelerle dolu olduğunu ve hemen hemen hepsinden insanların sorumlu olduğunu öğretmişti. Uykusuzluk yüzünden gözlerimin altında kaygı verici gölgeler vardı. Bunun belki de o kadar kötü bir şey olmadığını düşünmüştüm. Ama sonra...

“Kanser şüphesiyle sizi takibe alacağız,” diye eklemişti doktor düşüncelerimi bölerek.

Bu pek hayra alamet değildi.

“Bazı tetkikler yapmalıyız. MR ve birkaç biyopsi.”

Bu da pek hayra alamet değildi.

Sonra beni bekleme listesine almıştı ve durumumun ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek için uzun bir bekleyiş başlamıştı.

Son birkaç ay içindeki doktor randevularını, kaygılarımı ve bir türlü sonu gelmeyen bu bekleyişi her düşündüğümde kalbim daha hızlı atıyordu. Sanki biri göğsüme bastırıyordu ve nasıl nefes alındığını hatırlayamıyordum. Kendimi toplamaya çalıştım ama istemsizce yumruklarımı sıktım ve önlüğümün eteğine yapıştım. Yataktan kalkıp oradan koşarak kaçmak için dayanılmaz bir arzu duydum.

Ama bunu yaparsam neyim olduğunu öğrenemezdim.

Ya da bunun bir tedavisi olup olmadığını.

Bu iş daha ne kadar sürecek?

“Başlamadan önce birkaç soru soracağım,” dedi hemşire düşüncelerimi okumuş gibi. Önce bana, sonra elindeki klipsli dosyaya baktı. “Tekrar tam adınızı söyleyebilir misiniz?”

“Olivia Bird.”

“Ne güzel bir isim.”

“Teşekkür ederim ama benim seçimim değildi.”

Yüzünün asılmasına bakılırsa yanlış bir şey söylemişim ve bunu düzeltmek istedim. Kendimi sevdirmek için. Arkadaşları-
nın bana Birdy dediğini söyleyebilirdim ama bu yalan olurdu
çünkü hiç arkadaşım yoktu.

“Hamile olma ihtimaliniz var mı?” diye sordu.

Elime erkek eli değmeden bu mümkün olmadıkça hayır.

“Hayır.”

“Sakinleştirici istemediğinizi belirtmiştiniz. Doğru mu?” Ba-
şımı salladım. “Yine de hatırlatayım. Eğer makinenin içindey-
ken fikrinizi değiştirirseniz –çünkü çoğu kişi öyle yapıyor– size
sakinleştirici verebiliriz. Ama arabayla evinize dönemezsiniz ve
yirmi dört saat boyunca yanınızda kalıp sizi gözlemleyecek bir
refakatçiye ihtiyacınız olur.”

“Böyle iyiyim. Teşekkür ederim.”

Aslında bana sakınleştirici bir ilaç vermelerini çok isterdim
ama beni eve götürecek ve yanımda kalacak hiç kimsem yoktu.
Burada olduğumu bile kimse bilmiyordu. *Scooter*ımı dışarı park
etmişim.

“Evet, hepsi bu kadar. Hazır mısınız?” diye sordu hemşire.
Omzuma dokundu ve yalnızca nezaket gösterdiğini bilmeme
rağmen yine irkildim.

“Uzanın ve rahatlamaya çalışın. Bunu bir izin günü gibi dü-
şünün. Ne iş yapıyorsunuz?”

Seni ilgilendirmez.

“Çoğunlukla idari işler,” dedim ve bu külliye yalan sayıl-
mazdı.

Neyse ki hemşire cevabımı sıkıcı bulmuş gibiydi ve buna
memnun oldum. Ne iş yaptığımı asla insanlara söylemezdim.
Malum nedenlerin dışında bunun sebebini bilmiyordum. Sanı-
rım bana farklı bir gözle bakmalarından endişe ediyordum ve
bunun yerine bana hiç bakmamalarını yeğlerdim.

“Tüm takılarınızı çıkardığınızdan emin olun lütfen,” dedi
hemşire beni dev mıknatısın içine doğru kaydıracak düğmeye

hasmadan önce. Yine başımı salladım ama yalan söylediğimden şüphelenir gibi ellerime göz atarak çıkarmayı unutmış olabileceğim bir alyans aradı. Halbuki buna hiç gerek yoktu. Yüzük takmadığım tek parmağım oydu zira.

“Şimdi odadan çıkacağım ama cihazın içinde interkom ve kamera var, yani sizi görebileceğim ve konuşabileceğiz.”

Tam da bundan daha beteri olamaz diye düşünürken.

Bunu günde kaç kez söylediğini merak ettim. Bugün kaç kişi bu cihaza girmişti ve hemşire mesaisi sona erdikten sonra hiçbirini hatırlıyor muydu? İnsanlara değer veriyormuş gibi görünenler bunu yapmayanlardan bile daha kötüydü. Bu hemşire de daha önce bin kez tekrarlamak zorunda kaldığı bir metni ezbere okuyor gibiydi.

“İçerisi sıcak, hatta huzurlu bile sayılır,” dedi hemşire bu durumdayken huzur bulmam mümkünmüş gibi. “Ve biraz gürültülü. Onun için şu kulak tıkaçları yanınızda bulunsun.”

“Teşekkür ederim.”

Senin de senin gibilerin de cehenneme kadar yolu var.

Hemşire bir düğmeye bastı ve üzerinde yattığım motorlu, metal yatak arkaya doğru hareket etmeye başladı. MR cihazı önce başımı yuttu ve tamamen içine girdiğimde hemşirenin haklı olduğunu anladım, gerçekten gürültülüydü. Yüzüksüz parmaklarım bir kez daha büküldü ve cihaz vücudumu tararken nefesimi tuttum.

“Çok iyi gidiyorsun, Olivia,” dedi interkomdan gelen ses. “İyisin, değil mi?”

Hayır.

“Evet,” diye yalan söyledim.

“Güzel. Sadece yirmi dakika kaldı.”

Müthiş bir süratle çevremde dönüp duran mıknatısların sesi kulaklarımı sağır etmişti. Tabuta benzeyen, küçücük bir alanda sıkıştığım için gözlerimi sımsıkı kapamıştım. Deniz kenarında olduğumu hayal ettim, çocukluğumda en mutlu olduğum yerde; Hope Falls'ta. Duyduğum sesin kaderimi ve geleceğimi öngörebilen in-

san yapımı bir makinenin değil de küçük, şirin limanın etrafındaki kayalıklara çarpan dalgaların uğultusu olduğunu tasavvur ettim.

Daha sonra başka bir bekleme odasına geçtim. Görünüşe bakılırsa hastanelerde onlardan bolca vardı. Diğer hastaları inceledim ve neden orada olduklarını, nasıl bir hastalıkları olduğunu düşündüm; birine baktığında ciddi bir hastalığı olup olmadığını anlamak mümkünmüş gibi. İnanın bana, bunu yapamazdınız. Şimdi kendimi onların gözleriyle görmeye çalıştım; örgülü ve karmaşık bir topuzla toplanmış, uzun, siyah saçlarım, kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğüm, tüvit ceketim, beyaz gömleğim, dar kotum ve yeni boyanmış, bağcıklı ayakkabılarım. Yüzüklerimi takmıştım ve nazik tebessümümü takınmıştım. Giysi dolabımızı her açtığımızda bir kostüm seçerdik ve bu benim zırhımdı. Onsuz kendimi savunmasız hissediyordum. Kırlangıç dışında dövmeleğim gizliydi ve yine kendim gibi görünüyordum. Kendim gibi hissetmesem de.

Doktor hanım geldi, adımı söyledi ve onu izleyerek özel muayene odasına girdim. Oturmamı söylediğinde bunu yaptım. Kendisi masasına oturdu ve teşhisi, o konuşmadan önce yüzünden anladım. Buna rağmen onu doğruladığında şok oldum. Görünüşe bakılırsa, daha önceki taramadaki gölgeler yalnızca kaygı verici görünmüyordu, *sahiden* öyleydiler.

“Korkarım vücudunuzda birden fazla tümör var ve giderek büyüyorlar,” dedi doktor ve ansızın oda küçüldü, soğuk ve karanlık bir yere dönüştü. Yine kafamın içinde dalga sesleri duydum ve öyle çok gürültü yapıyorlardı ki doktorun söylediklerinin çoğunu kaçırdım. Dudaklarının kıpırdadığını görüyordum ama hiçbir şey duymuyordum, duyamıyordum. Sanki deniz beni eve çağırıyordu ve önemli olan tek şey buydu.

“Ne kadar zamanım kaldı?” diye sordum sözünü keserek. Odanın kendisi bile nefesini tutmuş gibi, derin bir sessizlik oldu.

“Bunu söylemek zor.”

“En iyi tahmininiz nedir?”

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi. “Fazla değil.”

Üzerine resim çizdiğiniz ve sallayınca resmin silindiği oyuncaklar vardır ya hani? O anda tüm hayatım, o oyuncağın üzerine çizilmiş bir resim gibi geldi bana. Biri onu sallamıştı ve bir an önce varken şimdi yoktu. Doktor hanım alternatiflerimden ve olanaklardan söz etti ama hiçbirisi gerçekçi değildi. Sanki seçme şansım varmış gibi seçeneklerimi anlattı. Sonra üzgün olduğunu söyledi ve neden, ne için diye merak ettim. Ağlamadım.

Sikerler böyle işi.

Doktorun da canı cehenneme.

Bu hayatı da sikeyim. En başından beri beni alt etmeye ant içti.

Kalan vaktimi kendime acıyarak ziyan etmek istemiyordum.

Bazen hayatın sana verdiği boktan eli kabul etmeli ve yine de kazanmak için oynamalıydın.

Çok geç olmadan yapmam gereken şeyler vardı.

Düzenleme

Ny.ozlem

5

EDEN

30 Ekim

Polis memuru oradan ayrılana dek gölgelerde gizlenmeye devam ettim ve hayatımızın sonuna kadar oturmayı planladığımız evin kapısına gözümü dikerek içine düştüğüm durumu anlamaya çalıştım. Kaçma girişimim daha fazla dikkat çekmek dışında bana hiçbir şey kazandırmamıştı, bu yüzden saklandım ve hiç kıpırdamadan nefesimi tuttum. Tehlikeli bir şeyden kaçmak, sizi kovalaması için onu daha fazla yüreklendirebilirdi. Hope Falls'a taşınarak sözde bir hayalimizi gerçekleştirmiştik ama şimdi her şey bir kâbusa dönüşmüştü.

Nasıl olur da kocam beni tanımıyormuş gibi davranırdı?

Benim evimde ben olduğumu iddia eden kadın kimdi?

Bunu neden yapıyorlardı?

Hava zifiri karanlıktı ve buz gibi olmuştu. Uzun zamandır aynı yerde çömeldiğim için her yerim ağrıyordu. Soğuk hava tenimi ısıırıyordu, dişlerim takırdıyordu, yaprak gibi titriyordum ama olduğum yerde kaldım. İzledim. Bekledim. Başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Telefonum olsaydı birini arardım ama onu mutfaktaki tezgâhın üzerinde bırakmıştım; her koşuya çıkmadan önce yaptığım gibi. Telefonum yoktu, param yoktu, kimliğim yoktu; sahip olduğum her şey evdeydi. Aklımı çalıştırmalıydım ama üşümekten resmen canım yanmaya başlamıştı. Elimde olsaydı kimi arardım? Ve ona ne anlatırdım? Arkadaş edinmekte ve onları elimde tutmakta asla başarılı olmamıştım;

ayrıca arkadaşlıklar söz konusu olduğunda, kolay arkadaş bulanlar her zaman ilişkilerini sürdürürler diye bir kural yoktu. Kocamın Londra'da arkadaşları vardı, genellikle beraber çalıştığı, pek fazla ortak noktamın olmadığı insanlardı. Bir araya geldiğimiz nadir günlerde güler yüzlü görünmek için kendimi zorladım ama kocamın arkadaşlarıyla arkadaş değildim. Ben yalnızca oraya götürülen eştim.

Spyglass'ın kapısı açıldı ve onları gördüm.

Önce Harrison'ı, sonra onu. Harrison'ın Porsche'una doğru yürümelerini âdeta büyülenmiş gibi, büyük bir şaşkınlıkla izledim. Harrison benim için hiç yapmadığı bir şeyi yaparak onun kapısını açtı. Sonra sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Arabanın önüne atlamayı düşündüm fakat bu biraz dramatik bir davranış olurdu ve zaten göz açıp kapayıncaya kadar gittiler.

Nereye gidiyorlardı?

Yine koştum, uzaktan arabayı takip etmeye çalıştım ama yetişmem imkânsızdı.

Gerisingeri, yokuş aşağı köye doğru yürümeye başladım ve bu arada düşüncelerimi bir kez daha gözden geçirdim. Tamamen mânâsız bir şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Limana vardığımda biraz soluklanmak için durdum. Korku ve yorgunluk yüzünden iki büklüm olup ısınmak için kendime sarıldım. Bir ara midem bulandı, kusacak gibi oldum. Siyah suyun yüzeyinde gökyüzünün yansıması vardı ve deniz öyle durgundu ki ay suya düşmüş gibi görünüyordu. Hope Falls bu gece ürkütücü derecede sessizdi. Çevreme bakındım ama her yer kapalıydı. Barlar ve restoranlar turistler geri dönene dek açılmazdı. Köyün yegâne barı Smuggler's Inn bile boştu. Burada henüz hiç kimseyle tanışmamıştım, yalnızca sanat galerisinin sahibiyle telefonda konuşmuştum ama belki o bana yardım edebilirdi. Gidecek başka bir yer aklıma gelmediği için o tarafa doğru yürüdüm.

Uzaktan baktığımda bile galerinin kalabalık olduğu anlaşıliyordu. Konuşmalar ve gülüşmeler açık kapılarla pencerelerden

kaldırım taşlı sokağa taşıyordu. Bu gece plana uygun ilerlemediği için son derece öfkeliydim. Bu serginin benim için anlamı büyüktü. Belki bir şekilde durumu kurtarabilirdim ama olanları ve kılığımı nasıl açıklardım bilmiyordum; her şeyi olduğu gibi anlatırsam beni deli sanırlardı. Koşu kıyafetimle oraya giderek umduğum etkiyi yaratamazdım fakat yine de bu serginin başarıya kavuşmasını sağlayabilirdim. Galeri sahibini bulup koşuya çıktığımı ama anahtarımı unuttuğum için kapıda kaldığımı söyleyebilirdim. Bu tamamen yalan sayılmazdı.

Kapının önüne geldiğimde galerideki gürültü bıçak gibi kesildi. İçerisi tanımadığım insanlarla ağzına kadar doluydu. Bu kadar büyük bir katılım oranıyla karşılaşmayı doğrusu hiç beklemiyordum. Arnavutkaldırım sokakta durarak derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Bu gece gergin ve heyecanlı olmam normaldi ama sebeplerim yanlıştı. Birinin konuşma yapmak üzere olduğunu belirten bir cam tıngırtısı duydum. Pencereden içeri baktığımda bu kişinin kim olduğunu gördüm.

Oydu.

Daha önce evimde karşılaştığım kadın siyah, kadife elbisemle salonun ortasında duruyordu. Şimdi parlak ışıkların altında onu daha net görebiliyordum. Bana kalırsa kırk yaş civarıydı, benden rahat bir on yaş daha büyüktü ve fersah fersah daha özgüvenliydi. Uzun, sarı saçları gevşek dalgalar hâlinde yüzünü çerçeveliyordu ve dudaklarına benim asla cesaret edemeyeceğim kadar parlak, kırmızı bir ruj sürmüştü. Bir elinde şampanya kadehi vardı, diğeriyle kocamın elini tutuyordu ve ben de dahil herkes ona bakıyordu.

“Daha fazla uzatmadan sizlere çok hoş ve çok yetenekli Eden Fox’u tanıtmaktan mutluluk duyuyorum,” dedi tanımadığım bir kadın. Benden söz ediyordu ama ona bakıyordu, herkes ona bakıyordu. Benmişim gibi davranan kadın konuşmaya başladığında neye uğradığımı şaşırdım.

“Harrison ve ben Hope Falls’a taşındığımızda buranın ailemiz için çok özel bir yer olacağını biliyordum. Geçtiğimiz hafta-

larda bize kendimizi yuvamızda gibi hissettirdiğiniz için teşekkür ederim. Ve tabii ki bunun için de öyle; bu benim ilk sergim. Çalışmalarımdan da anladığınız üzere denizi çok seviyorum. Saltwater Galeri'ye, bu gece beni yalnız bırakmadığınız için hepimize ve son olarak beni yine resim yapmaya teşvik ettiği ve dünyanın en iyi kocası olduğu için Harri'me minnettarım. Kadehimi şerefimize kaldırıyorum. Umarım harika bir akşam olur ve ne olur resimlerimi satın alın!"

Bu da ne böyle...

Kalabalık galeride bir alkış tufanı koptu ve gülüşmeler duyuldu. Sanki bana gülüyorlarmış gibi geldi çünkü bu bir şaka olmalıydı.

Harrison ona gülümsüyordu. Çok gururlu görünüyordu. Hiçbir şey anlamıyordum.

Bu benim gecemdi; benim resimlerim, benim sergim.

Bu kadının eserlerimi, kocamı ve hayatımı çalmasına izin veremezdim.

Her şeyimi elimden almasına izin veremezdim.

O kadını alkışlayan insanların arasından geçerek Harrison'a ve ona ulaşmaya çalıştım. Onlardan hesap soracaktım. Ama sonra bir el koluma yapıştı. Kaba kuvvete alışkın olmadığım için irkildim ve biraz önce evimin önünde gördüğüm polis memuruna hayretle bakakaldım. Gülümsedi ama nazikçe değildi.

"Bence gitme vakti geldi."

6

BIRDY

Altı ay önce

Hastaneden çıktığımda transta gibiydim, hâlâ doktorun söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Ölüm hayatın gerçeğiymiş ama yine de bir sürü insanı hazırlıksız yakalamayı başarıyordu ki buna ben de dahildim. Teşhis gerçek gibi gelmiyordu, belki de öyle olmasını istemediğim içindi bu. Zaten her zaman gürültülü bir yer olan Londra ansızın bana aşırı gürültülü geldi. Çok fazla ses vardı, çok fazla insan. Ve hepsi sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Kabuğuma çekildim, otomatik pilota bağlandım, kaskımı takıp kırmızı Vespa'mı çalıştırdım. Aslında böyle hissederken onu kullanmam doğru değildi ama gideceğim yer yakındı. Önümdeki yola, trafiğe, turistlere ve diğer insanlara odaklandım. Zaman uzadı, kısaldı ve anlam veremediğim bir şeye dönüştü; bana birkaç saniye sürmüş gibi gelen bir yolculuktan sonra Soho'nun Cecil Court adlı küçük bir sokağındaki evime vardığımda aklım allak bullak olmuştu. On küsur yıldır burada oturuyordum ve şu anda evimde olmaya ihtiyacım vardı.

Cecil Court'un kitapçılar açısından âdeta bir Diagon Alley olduğu söylenebilir. Bu küçük, gizli saklı ama Leicester Meydanı'nın hemen dibindeki yaya yolunda bitişik nizam, sıradışı ve hoş Viktorya dönemi binaları, eski moda gaz lambaları ve birbirinden güzel, bağımsız kitabevleri vardı. Bunların biri tamamen *Alice Harikalar Diyarı*'na atfedilmişti ve ben onun üzerindeki dairede yaşıyordum. Şimdi kitabevi kapalıydı. Hepsi öyleydi.

Normalde günün en sevdiğim kısmıydı bu; kitaplarla dolu bir sokaktaki evime dönmek. Belki de benimkinden daha mutlu bir sonla biten öyküler okumayı sevdiğim içindi.

Ev anahtarımı çıkardım, kilide soktum ve kapıdan içeri girip rahat bir nefes aldım. Ama bu rahatlama uzun sürmedi. Gerçek hayatın gürültüsünden kaçmış ve huzur arayan biri olarak burası bana bile çok sessiz geldi. Bir terslik vardı. Biri eksikti.

“Neredesin?” diye seslendim ayakkabılarımı çıkarırken.

Dışarıda uzun kaldığımda hep böyle yapardı.

Yalnız bırakılmaktan hoşlanmazdı.

Bugün izin günümdü, normalde beraber keyif çatmalıydık ama ben hastanedeydim. Gerçi o bunu bilmiyordu, hiç kimse bilmiyordu. Ceketimi çıkarıp kapının yanına astım. İçeri doğru yürüdüğümde yumuşak halıları, parke kaplı zemini ve yıllarca toplayıp biriktirdiğim hikâyelerle dolu kitaplıkları beğeniyle süzdüm. Kendi hikâyem onlar kadar ilham verici değildi. Kendi hayat hikâyemi okusaydım metinden çıkarmak isteyeceğim bir sürü sahne olurdu. Ama belki de kendime çok yükleniyordum. Zaman zaman hepimiz repliklerimizi unuturduk ve bazen en iyi ve tek seçeneğimiz doğaçlama yapmaktı.

Bir kitap alıp en sevdiğim koltuğa kendimi atmadan önce şöminenin üzerindeki aynada aksimi gördüm. Fazla sıskaydım. Yüzüm bembeyazdı. Çok güçsüz görünüyordum. “Gidici” gibi. Ama öyleydim zaten.

İkide bir bunu unutmayı nasıl becerdiğimi bilmiyordum.

Zihnim o teşhisi silmeye azmetmiş gibiydi.

Bir şeyler yemeliydim; onun hâlâ benimle konuşmamasının aksine bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı. Bu durum beni üzmüştü.

“Ne olur küsme. Berbat bir gün geçirdim ve birinin bana iyi davranmasına ihtiyacım var,” dedim kalkıp mutfığa giderek ama orada da değildi. “Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum,” diye seslendim, hiç oyun oynama havamda değildim.

Doğruydı bu. Kokusunu alıyordum. Sonra onu duydum.

Bu dairenin gıcırdayan parkeleri herkesi ele verirdi.

Banyodan gelen sessiz adımları duydum, koridora doğru ilerleyip tam önümde durdular. Sandığından daha az vakti kaldığını öğrenen oymuş gibi kendine acıyan bir ifade takınmıştı.

“Dışarıda bu kadar uzun kaldığım için özür dilerim,” dedim. “Akşam yemeğine ne dersin?”

Sunday’in gözleri parladı ve kuyruğunu salladı; affedilmiştim.

Onunla tanıştığımda Sunday henüz el kadar bir yavruydu. Bir sabah, onu kitapçının önünde bir ayakkabı kutusunun içinde ağlarken ve titrerken bulmuştum. Bir çöp gibi dışarı atılmıştı, terk edilmişti. Biraz ısınsın diye onu yukarıdaki daireye çıkarmıştım, daha sonra bir veterinere veya bir hayvan barınağına götürürüm diye düşünmüştüm. Her ne kadar köpekleri çok sevsem de Londra’daki küçük bir apartman dairesi ve yoğun bir iş, bir Sibirya kurdu beslemeye uygun bir yaşam tarzı değildi. O minicik yavrunun günün birinde kocaman bir kurt olacağını biliyordum. Sonrasında onu bir veterinere götürmüştüm ama orada bırakamamıştım. Buna gönlüm razı olmamıştı. Onu muayene ettirip sahiplenmiştim. Sevgi bu dünyadaki tek gerçek şeydi ve insan ruh eşiyle karşılaştığında bunu anlardı.

Onsuz ne yapardım bilmiyordum.

Ya o bensiz ne yapacaktı? Ben öldükten sonra Sunday’in layık olduğu gibi sevilip bakılmayacağı düşüncesi beni mahvetti. Dizlerimin bağı çözüldü, mutfakta yere yığıldım ve gözyaşlarımı koyverdim. Ölmek için henüz çok gençtim. Buna hazır değildim. Ama hayat güvenilmez bir garson gibiydi. Bazen dondurma siparişi ederdin ama bunun yerine hayat, sana bir tabak felaket ve garnitür olarak da üç katlı bir bok sandviçi sunardı.

Sunday beni herkesten daha iyi tanıyordu ve bir terslik olduğunu anladı. Gelip başını kucağıma koydu, kendime gelene kadar onun yumuşak kürkünü okşadım. Benden geriye kalan kırık parçaları yerden topladım. Bundan sonra yapmam gerekenler için güçlü olmalıydım ama bunlar yarına kadar bekleyebilirdi.

Bugün her şey normalmiş gibi davranabileceğim son gündü, sonra onu görmeliydim. Yıllardır bunu yapmaktan kaçıyordum ve bu, hayatımda yapacağım en zor şey olacaktı. Sunday havlayarak beni içine düştüğüm melankoli batağından çıkardı.

“Evet, biliyorum, akşam yemeğini istiyorsun,” dedim. “Gel bakalım evde neler var.” Buzdolabının kapağını açtım ve ikimiz de içine baktık. Fare düşse kafasını yarardı. Mutfak dolapları da en az onun kadar boştu. Yalnızca birer tane bıçak, çatal ve kaşığın olduğu çatal bıçak çekmecesini açtım. Onları çıkarıp sahip olduğum tek tabakla birlikte bir tepsiye koydum. Daha fazlasını almaya hiç ihtiyaç duymamıştım; tek kişiydim ve asla misafirim olmazdı.

“Tamam, dışarıdan söyleyeceğiz. Bana hamburger ve patates kızartması, sana da çıtır tavuk. Ne dersin?”

Sunday bir kez havladı ve kuyruk salladı.

Bir saat sonra, nefis bir ziyafetin ardından kanepede yan yana oturuyorduk. *Cinnet*’i izlemek üzereydik, bu en sevdiğim filmi. Birden kapı çalındı. Jack Nicholson’ın arabası bir ormandaki kıvrımlı yolda ilerlerken filmi duraklattım. Bilhassa ilk baştaki müziğin hastasıydım; ortaçağda ölümler için söylenen “Gazap Günü” adındaki bir ilahiden uyarlanmıştı ve bu şekilde bölünmesi tüm zevkimi kaçırarak hınçla dolmama neden oldu.

“Bu da kim?” diye söylendim uzaktan kumandanın düğmesine basarken.

Gecenin bu saatinde hiç kimse kapımı çalmamalıydı.

Kimseyi davet etmemiştim. Ne bu gece ne de başka bir zaman.

Bu bazen olurdu. İnsanlar alt kattaki daire kapısının kitabesine ait olduğunu zannederdi. Halbuki değildi. Çoğu zaman bu davetsiz misafir dükkânın açık olduğu saatleri kaçıran ve havalanına gitmeden önce nadide bir kitap alma hevesine kapılan bir turist olurdu. Winnie-the-Pooh pijamalarımı ve kalın çoraplarımı giymiştim, dövme kolum ve uzun bacaklarım çıplaktı, yabancıların karşısına çıkmaya uygun bir kılıkta değildim. Ka-

nepede rahattım. Köpek rahattı. Benimle hiçbir işi olmayan biri için ta aşağı kadar inmek istemedim. Bu yüzden, kapıdaki kişi her kimse durumu anlayıp gider umuduyla bekledim.

Yine kapı çalındı.

Kalktım, sert adımlarla koridorda yürüdüm, merdivenden indim ve kötü geçen günümün acısını filmin en sevdiğim kısmını izlediğim ânu bölmeye cesaret eden kişiden çıkarmaya hazırlanarak hışımla kapıyı açtım.

“Kitabevi kapalı,” dedim sınırlı bir sesle.

Ucuz takım elbiseli bir adam bana gülümsedi. “Onu görebiliyorum. Ben Olivia Bird’ü arıyorum.”

Geriye doğru küçük bir adım attım, birden durumu yanlış değerlendirdiğimin farkına vardım ve normal giysilerim olmadan kendimi savunmasız hissettim. Orta yaşlıydı ve ilk bakışta her bakımdan ortalama biriydi. Bir elinde deri bir evrak çantası, diğerinde büyük, siyah bir şemsiye vardı; Mary Poppins gibi çatıların üzerinde uçarak buraya gelmişçesine bir izlenim yaratıyordu. Tehlikeli görünmüyordu ama bu öyle olmadığı anlamına gelmezdi. Dünya sizin ve benim gibi normal insanlar kılığında gezen canavarlarla doluydu.

Burada yaşadığımı bilen yoktu. O yüzden bu adamın kim olduğunu ve beni nasıl bulduğunu bilmiyordum. Tehditkâr görünmese de işimi şansa bırakamazdım. Yüksek bir notayla başlayıp alçak bir notaya geçerek ıslık çaldım ve birkaç saniye sonra Sunday yanıma geldi.

“Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim,” dedi adam. Ona dik dik bakan büyük, beyaz ve kurda benzeyen yaratıktan biraz huzursuz olmuşa benziyordu. “Ama Olivia Bird siz misiniz?”

“Kim soruyor?”

“Eğer siz aradığımı Olivia Bird’seniz ailenizden birinin vefatını üzümlere bildirmek isterim.”

Benim ailem yok.

“Anneanneniz bir hafta önce öldü. Ben hukuki işlerini halletmesi için tayin ettiği avukatım.”

“Benim anneannem yok.”

“Herkesin bir anneannesi vardır,” dedi nazikçe. “Aksi biyolojik açıdan mümkün değil. Herkesin bir annesi olduğu gibi. Özür dilerim,” diye ekledi benimkine ne olduğunu biliyor gibi ama bu pek olası değildi. Eğer söylediği şey doğru değilse. “Anladığımı kadarıyla, aile arasında bazı kopukluklar yaşanmış ama yaptığımız kapsamlı araştırma neticesinde anneannenizin tek akrabası olduğunuzu öğrendik. Kendisi Hope Falls denen yerde size küçük bir şey bırakmış. Yani aslında pek küçük sayılmaz. İçeri girebilir miyim?” diye sordu öncekinden daha umutlu görünerek.

“Hayır,” dedim ve kapıyı yüzüne kapattım.

Çünkü yalan söylediğini biliyordum.

7

EDEN

30 Ekim

“Doğru söylüyorum,” dedim beni sanat galerisinden çıkarıp Hope Falls Polis Karakolu olarak hizmet veren eski balıkçı barakasına götüren genç polis memuruna. Kendini tanıttığı unvanla Çavuş Carter, eğer hayatta farklı bir yol izleseydi orta halli bir film yıldızı olmaya uygun bir görünüşteydi. İpeksi saçları durmadan iri, kahve gözlerinin önüne düşüyordu ve öyle yakışıklıydı ki insanın dikkatini dağıtıyordu.

İç çekti ve birden yaşından daha büyük göründü. Sesi de yaşına göre bitkindi.

“Yani Eden Fox aslında sizsiniz, bunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet.”

“Tepedeki evde yaşıyorsunuz?”

“Spyglass. Evet.”

“Sanat galerisindeki sergi sizin eserlerinizden oluşuyor ve oradaki sanatçı sizmiş gibi rol yapıyor. Doğru mu?”

“Kesinlikle öyle.”

“Ve bilmediğiniz bir nedenden ötürü kocanız bu karmaşık kimlik hırsızlığına göz yumuyor. Öyle mi?”

“Doğru.”

Biraz sersemlemiş görünüyordu. Hope Falls gibi kırsal bir balıkçı köyünde bu tür olayların sık sık yaşanmadığını tahmin ettim.

Gergin bir sessizlikten sonra, “Çay içer misiniz?” diye sordu.

Başımı salladım ve muhtemelen bir zamanlar bir balıkçının salonu olan odadaki iki iskemleden birine oturdum. Bunların dışında büyük bir ofis masası ve bir dosya dolabı vardı. Çavuş Carter yan odaya geçip gözden kayboldu. Birbirine çarpan kupalarla elektrikli su ısıtıcısının sesini duydum. Çavuş Carter'ın bana inanmadığı her hâlimden belliydi, dolayısıyla bana yardım edemezdi ama hiç olmazsa sıcak bir şeyler ikram ettiği için ona minnettardım. Masaya koyduğu kupadan kurdele gibi incecik bir duman bulutu yükseliyordu. Ağzımın yanmasına aldırmadan çayımı bir çırpıda içtim.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi. "En baştan başlayalım mı?" diye önerdi ve hoşgörölü bir tavırla başını yana eğdi. Belki de aklı karışık, dengesiz ve yolunu kaybetmiş bir kadın olduğumu sanıyordu.

Oysa bunların hiçbiri değildim.

"Her şeyi anlattım," dedim kızgınlığımı gizlemekte zorlanarak. "Kadının biri benim yerime geçti. Koşuya çıktım, her perşembe akşamı koşarım ve eve, yani kendi evime döndüğümde bu kadın oradaydı. Anahtarım kapıyı açmadı, kilitleri değiştirmiş olmalı ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama kocamı kandırarak bu oyunu oynamaya ikna etmiş. Ayrıca sanat galerisindeki o insanların hepsi onu ben sanıyordu! Hiçbir şey anlamıyorum ama asıl o kadını tutuklamalısınız."

"Kimseyi tutuklamayacağız. Sadece sohbet ediyoruz. Bir an önce bu meseleyi çözmeyi umuyorum. Maalesef bugünlerde polislerin üzerinde ağır bir idari iş yükü var. Onun için önce evrak işlerini halledelim." Masasındaki kalemlikten kapağı çiğnenmiş, siyah bir kalem aldı ve boş bir formu önüne çekti.

"Adınız?" dedi kâğıda bakarak.

"Eden Fox."

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ, önce şunu açıklığa kavuşturalım. Spyglass'ta oturan ve bu gece sergi açılışı olan hanımın adı Eden Fox. Ben *sizin* adınızı sordum."

"O benim adım."

“Tamam. Öyle olduğunu farz edelim. Muhakkak üzerinizde bir kimlik vardır? Belki ehliyetiniz?”

“Koşuya çıkarken cüzdanımı evde bıraktım, diğer her şeyle birlikte.”

“O zaman internete bakalım,” dedi bir dizüstü bilgisayarı açarak. “Bir sosyal medya hesabınız vardır. Adınız ve fotoğrafınız olan bir şey.”

“Sosyal medya kullanmıyorum,” dedim.

“Biz yine de bir bakalım, olur mu?” Arama kutusuna ismimi yazmaya başladı. “Günümüzde dijital ayak izi parmak izinden daha çok işe yarıyor.”

Parmak izimi almaya kalkışmayacağını umdum.

“Boşuna zaman kaybediyorsunuz. Size söyledim. Mahremiyetime kıymet veririm. Facebook ya da Twitter kullanmıyorum ve...”

“Ama bir Instagram hesabınız var,” diye sözümü kesti. Ekranı bana doğru çevirdi. “Ya da en azından bu akşam sanat galerisinde bulunan Eden Fox’un bir hesabı var.” Daha önce hiç görmediğim Instagram hesabına bakarken göğsüm sıkıştı. “Ressam Eden Fox” diye birine aitti ve en üstte benmişim gibi davranan kadının bir fotoğrafı vardı. Gördüğüm şeye hiçbir anlam veremedim. “Görünüşe bakılırsa, bu yeni açılmış bir hesap değil,” diye ekledi Çavuş Carter kare şeklinde görsellerle dolu, yamalı bohça ekrana gözlerini dikerek. Ekranı aşağı kaydırduğunda resimlerimin ve yeni evimizin onlarca fotoğrafı olduğunu gördüm. Evde yaptığımız tadilatların öncesi ve sonrası fotoğrafları vardı. Hatta birinde tulumumla bir merdivenin üzerindeydim ve mutfak duvarlarını boyuyordum ama yüzüm görünmüyordu. Gerçekten de arkadan ona biraz benziyordum. Harrison bu fotoğrafı benden habersiz çekmiş olmalıydı ama gerisi benimdi ve onlardan yüzlerce olmalıydı. Tümü geçtiğimiz birkaç hafta içinde çekilmişti. Benim telefonumdaydılar.

Ama onları ben paylaşmamıştım.

Bir Instagram hesabım bile yoktu.

"Hiçbir şey anlamıyorum..."

"Bence bu konu tartışmaya kapalı," dedi Çavuş Carter. "Burada eserlerini, evini ve hayatını paylaşmış. Eden Fox'un iddia ettiği kişi olmadığını düşünmek için hiçbir nedenim yok. Öte yandan, siz..."

"Bunlar benim eserlerimin ve evimin fotoğrafları. Benim telefonumla çekildiler."

"Ama bana telefonunuzu gösteremiyorsunuz."

"Çünkü ben..."

"Bu fotoğrafları sizin yayınlamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet. O yapmış olmalı."

Çavuş Carter iç çekti. "Neden böyle bir şey yapsın? Nasıl? O fotoğraflar haftalar boyunca paylaşılmış. Kocasının bile bir fotoğrafı var..."

"O benim kocam."

Hoşgörülü baş eğişi sinirli bir ifadeyle yer değiştirdi.

"Birkaç hafta önce köydeki barda birlikte çekilmiş bir fotoğrafları var. Ayrıca o hanımın Eden Fox olduğunu söyleyen tek kişi o değil. Sanat galerisinin sahibi de bunu doğruladı. Eden'in haftada bir kere taze ekmek almak için gittiği fırındaki kızlar da öyle."

"Ne?"

"Birkaç hafta önce Spyglass'ın yeni sahipleri buraya geldiğinden beri köydekilerin gördüğü tek Eden Fox o. Hatta daha geçen hafta onunla bizzat tanıştım. Karakola uğrayıp kendini tanıttı ve cama asmam için bana bir sergi afişi verdi. Bu nedenle, bence onun gerçek Eden Fox olduğundan kesinlikle emin olabiliriz. Asıl sizin kim olduğunuzu öğrenmeliyiz."

"Be-ben anlayamıyorum..."

"Bana gerçek isminizi vermek istemiyorsanız hiç olmazsa arayabileceğimiz biri var mı? Bir arkadaşınız veya akrabanız?"

"Kocam," diye fısıldadım.

"Harika. Adı ne?"

"Harrison Woolf."

Çavuş başını iki yana salladı. "Başka biri var mı?" Cevap veremedim çünkü yoktu. "Koşuya çıktığınızı söylediniz. Ayağınız kayıp düşmüş ve başınızı çarpmış olabilir misiniz?" Kollarını sıvadı ve biçimli kasları gözler önüne serildi. Ne kadar yakışıklı olduğunu bilip bilmediğinden emin değildim. Gençken onun gibi erkekler benim gibi kadınlara bakardı; alıcı gözüyle. Artık öyle değildi.

"Hayır, kafamı çarpmadım," dedim. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama doğru söylüyorum."

"Bunu inanarak söylediğinizi biliyorum. Ama olmadığınız biri gibi davranarak insanları tehdit edemeyeceğinizi, zorla evlerine girmeye çalışamayacağınızı anlamalısınız." Kaşlarımı çatıttım, yanaklarım alev alev yanıyordu. "Hope Falls'da neredeyse hiç suç işlenmez ve bunun böyle devam etmesi için elimden geleni yapacağım," diye konuşmayı sürdürdü Çavuş Carter. "Yani bu meseleyi çözmeden gitmenize izin vermem. Lütfen iyi düşünün, arayabileceğimiz başka biri var mı? Kim olduğunuzu doğrulayacak biri?"

"Hayır."

"Bu durumda sizi arabayla Falmouth'a götürmekten başka çarem yok. Oradaki polis merkezi daha büyük, imkânları geniş ve daha çok çalışanı var. Bu gece sizi orada misafir ederler."

"Ne? Hayır, durun. Beni alıkoyamazsınız. Yanlış bir şey yapmadım."

"Üzgünüm ama bu benim yetkimi aşan bir durum."

"Lütfen. Bunların neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ben kötü biri değilim."

"Öyleyse bana arayabileceğim birini söyleyin. Hikâyenizi destekleyecek biri."

Tanıdığım insanların iletişim bilgileri telefonumda kayıtlıydı. Ezbere bildiğim tek numaralar kocamınki ve...

"Gabriella. Kızım."

"Peki, güzel. Bununla bir yere varabiliriz. Kızınız kaç yaşında?"

"On sekiz."

"Harika. Onu şimdi aramak ister misiniz?"

"Telefonum yok."

"Benimkini kullanın," dedi cep telefonunu vererek.

"Yapamam."

Çavuş Carter sabrının sonuna gelmiş gibi yüzüme baktı. "O nedenmiş?"

"Benimle konuşmaz."

8

BIRDY

Altı ay önce

Yabancıları evime almak şöyle dursun onlarla konuşmaktan bile kaçınan biriydim ben. Bu yüzden kapımdaki adama ben giyinirken beklemesini söyledim ve sokağımın köşesindeki barda konuşmamızı teklif ettim. Bazı özel konuşmaların halka açık yerlerde yapılması en doğrusuydu; böylesi daha güvenliydi. Adam bir avukat olduğunu söylemişti ama takım elbise giymiş bir çift sarkık memeye benziyordu ve ona güvenmiyordum. Bu arada, ben hiç kimseye güvenmezdim. Alçak sesle ona yaptığım işi açıkladım ve, "Beni oyuna getirmeye çalışıyorsan işini bitiririm," diyerek onu tehdit ettim. Bunları söylediğimde ödü kopmuş gibi göründü, ne iş yaptığımı öğrenen çoğu insan korkardı. Çabucak kimliğini ve bazı evraklar gösterdi. Birinin yalan söylediğini anlamak işimin önemli bir kısmını oluşturuyordu ama bildiğimi düşündüğüm her şeye rağmen bu küçük, tuhaf adam gerçeği söylüyordu. Hakikaten bir anneannem vardı ve bana bir ev miras bırakmıştı.

Bazen bilmediklerimiz bize bildiklerimizden daha çok şey öğretirdi. Bardan alkolsüz bir kokteyl aldım ve zencefilli bira içip bana benim hakkımda, birkaç bölümü eksik bir hikâyeye anlatan avukatı dinledim. Hope Falls uzun yıllar önce evimizdi, bunu zaten biliyordum. Küçük bir kızken orada yaşamıştım, ben on yaşındayken annemin öldüğü ve o zamanlar ayrılıp bir daha hiç geri dönmediğim yerdı orası. Bilmediğim şeyse aynı köyde ya-

şayan anneannemin varlığıydı. Ve on yaşındayken hâlâ bir ailem olduğu hâlde neden devlet korumasına girerek bir dizi koruyucu "ailenin" yanında yaşamak zorunda kaldığımı bilmek istiyordum. Hayatım boyunca yalnızlık çekmiştim ve şimdi bunu öğrenmek benim için resmen bir yıkım olmuştu.

"Anneannenizle annenizin arası bozukmuş," dedi avukat duygusuz bir sesle. Bunun nedenini söylemedi. Anneannemi tanımıyordum ama annemi tanıyordum ve öz annesini hayatından çıkarmasının mutlaka iyi bir nedeni olması gerektiğini düşünmekten kendimi alamadım. Ev her zaman kalbinizin attığı yer değildir, bazen de ıstıraplarınızın yaşadığı yerdir.

Annemin ölümünden önceki çocukluğumu düşündüğümde –ki nadiren bunun için bilinçli bir çaba harcardım– Hope Falls'daki evimizin yatak odası penceresinden giren deniz sesini hatırladım. Dalgaların sesi, rüyalarımın ve kâbuslarımın arka planındaki müzikti. Annem denizkızı olduğumuzu, günün birinde denizin altındaki gizli dünyaya geri döneceğimizi ve orada hiç kimsenin bizi incitemeyeceğini söylerdi. Sonra kendisi oraya gitti ama beni yanma almadı. Aradan bunca yıl geçmesine karşın denizin hatırası sık sık beni bir battaniye gibi sarmalayarak rahatlatırdı. Ve bu bana bile tuhaf gelse de sık sık Hope Falls'ta beni geri çağıran bir şeyler olduğu duygusuna kapılırdım. Mutlaka sonunu öğrenmeniz gereken, bitmemiş bir öykü gibi. Beni anlatan bir kitaptan koparılan son sayfa. Kayıp. Eksik. Tamamlanmamış.

Köpeğime Sunday adını koymuştum çünkü en sevdiğim gün oydu ve köpeğim bu dünyada sevdiğim şeylerin en büyük temsiliydi. Ertesi sabah, ben giyinirken yatağa oturup beni izledi ve onu yine yalnız bırakacağım için suçluluk duydum. Giydiğim kıyafetin dışarı çıkacağım anlamına geldiğini anlayacak kadar akıllıydı ve benimle gelecek mi diye merak ettiğini görebiliyordum. Gardırobumda on tane beyaz gömlek, beş tane birörnek kot pantolon, üç çift cilalı, bağcıklı ayakkabı ve birbirine çok benzeyen tüvit ceketler vardı. Alışkanlıklarıma bağlı biriydim ve

köpeğim de öyleydi. Her zaman köpekleri insanlara tercih ettim. Köpekler her zaman sadıktı ve güvenilirildi. İnsanlar ise dünyanın *ouroboros*ları; kendi kuyruğunu yiyen yılan gibi, sonsuz bir döngünün içindelerdi ve kendi kendilerini tüketiyorlardı. Tıpkı önemsiz ve anlamsız hayatlarımızdaki gibi, tarih boyunca aynı hataları yapıp durmuşlardı. İnsanoğlu gelişmiş olsa da insanlık gelişmemişti. Hatalarımızdan ders almıyorduk. Bunun yerine, yok oluşumuza dek kendi kendimizi imha ediyorduk ve bunu göremeyecek kadar aptaldık.

Normalde köpeğim benimle her yere gelirdi ama bu yolculuğu yalnız yapmam gerektiği için Sunday'i alt kattaki kitabevine bıraktım. İnsanlara güvenmezdim ama köpeğimle ilgilenemediğim zamanlarda kitapçılar ona daima çok iyi bakmıştı. Kitap satanların insan ırkının en iyi türü olduğuna inanırdım. Spontane yaşamaktan hoşlanmayan ve plan yapmayı seven biri olarak, bu tür son dakika kararları almak beni huzursuz ediyordu ama sanırım, hayat bazen bizi plan yapmanın mümkün olmadığı, beklenmedik yollara saptırıyordu.

Araba kullanmıyordum ve Hope Falls *scooter*la gidilmeyecek kadar uzak olduğu için Paddington İstasyonu'ndan trene bindim. Londra'dan, işimden ve kendime kurduğum dünyadan uzaklaştığımda korkmaya başladığımı fark ettim. Kitapçının üzerindeki küçük dairemden, köpeğimden ve aşına olduğum her şeyden uzaklaşıyordum. Bilinmezliğe ve görünüşe bakılırsa artık benim olan Spyglass adlı eve doğru ilerliyordum. Zaman şaşılacak kadar hızlı geçti; kendi düşüncelerimin ve pişmanlıklarımın arasında kayboldum ve tren Blackmoor Milli Park'ından hızla geçerken ne tuhaftır ki her şey bana tanıdık gelmeye başladı.

Park kocamandı; koyunlar, dik, granit tepeler, gizli vadiler ve şelalelerle bezeli, yüz otuz kilometrekareyi aşkın bir bozkır arazi-siydi. Her bir köşesinde ayrı bir güzellik vardı ve trenin camından dışarıyı izleyerek hiçbirini kaçırmamaya çalıştım. Blackmoor ayrıca bir avuç küçük ve nispeten ücra köye ev sahipliği yapıyordu ve

hiçbiri Hope Falls'dan daha ıssız değildi. En yakın tren istasyonu başka bir kasabada ve kilometrelerce uzaktaydı. Hope Falls'a ulaşmanın bir tek yolu vardı, dolayısıyla trenden indiğimde bir taksi tuttum ve nihayet oraya vardığımda saat bir hayli geç olmuştu. Dalgakıran, köyün bir tarafını Atlantik Okyanusu'ndan koruyordu ve diğer tarafta eski bir bozkır arazisi vardı. Blackmoor imara açık olmadığından köy birçok bakımdan korunmuştu. İnsanları korumanın mekânları korumaktan daha zor olduğunu düşündüm, sonra *Gerçekten öyle mi?* diye kendimi sorguladım. Hope Falls'un üzerine batan güneş manzarası nefes kesiciydi ve beklenmedik bir hatıra dalgası ve bir duygu fırtınasıyla sarsıldım.

Burası annemin beni terk ettiği yerd.

O zamandan beri yalnızdım.

Yalnız olmadığımı bile.

Annemin sesi hayatımı anlatmaya devam etmişti. Yaşamı sona erdikten çok sonraları bile zihnimde yaşamayı sürdürmüştü. Ancak biraz daha büyüdüğümde o sesi kapatma düğmesini bulmuştum ve kendi hayatımı kendi kurallarımla yaşamaya başlamıştım. Yıllar içinde ebeveynliğe bakış açım değişmişti. Şimdi çocuğunun kendi kendini iyileştirmeyi öğrenmesi için onu incitmenin bir yolunu bulmanın da ebeveynlik görevlerinden biri olduğunu düşünüyordum.

Köy tam olarak çocukluğumda bıraktığım gibi görünüyordu ve daha önce içine adım atmamış olmama rağmen tepedeki Spyglass adlı evi hatırlıyordum. Göz şeklindeki, kocaman pencereleri, beyaz, dalgalı duvarları ve üzerinde oturduğu kayalıklarla Hope Falls'un silüetinin sembolik bir parçasıydı. Taksiden indim ve hiç tanımadığım anneannemden bana miras kalan eve baktım. Anneannem varlığımdan haberdar olmalıydı, muhtemelen beni görmüştü. O yüksek tepeden aşağıdaki her şeyi ve herkesi görebilirdiniz. Belli ki ülkenin bu küçük köşesinde güneş süratle batıyordu çünkü evin ön kapısına vardığımda neredeyse hava kararmıştı. Başımı kaldırdım ve benden ışık yılları uzaklığındaki ilk yıldızları gördüm. Hem hayret uyandırıcı hem de

rahatlatıcı bulduğum bir çeşit zaman yolculuğu gibiydi. Başka hiçbir yerde gökyüzünü bu kadar net görmemiştim; çok güzeldi.

Spyglass, isimsiz bir yolun ucundaydı, köydeki diğer evlerden yüksekte ve uzaktaydı. Kayalık bir uçurumun kenarına inşa edilmiş olması ona hafifçe gerçekdışı bir hava katıyordu ve bugün bile son derece çarpıcı bir yapı olmasına rağmen yakından biraz yorgun ve bakımsızdı. Öte yandan, ben her zaman bir şeyin kusurlarıyla daha güzel olduğunu düşünen biriydim. Parlak pirinçten yapılmış, kuş şeklinde bir tokmağı olan tahta ön kapıya giden yolun kenarlarında lavanta çalıları vardı. Neden bilmem ama manzara durmama neden oldu. Çok güzeldi. Burası o kadar huzurlu ve sessizdi ki Londra'dan bu denli farklı oluşu insanı şaşırtıyordu. Komşular yoktu. Trafik yoktu. Hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Uzaktan gelen rahatlatıcı deniz sesi dışında tamamen sessizdi.

Buranın benim olduğu fikrine henüz alışamamıştım. Avukatın verdiği anahtarı kilide sokmak için ilerledim ama sonra durdum. Bir sebepten ötürü bu bana yanlış geldi ve ihtiyatla kapıyı çaldım; soğuk, pirinç kuşa değen parmaklarım hafifçe irkildi. Kapıyı açan olmadı. Avukat zaten evin boş ve tamamen bana ait olduğunu söylemişti ama hayat bana bir şey öğretmişti: Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyiye muhtemelen gerçek değildir. Kendimle kısa bir ikna konuşması yaptıktan sonra avukatın verdiği anahtarı kullandım.

Anahtar deliğe uydu ve kapı açıldı.

Ne ummam gerektiğinden emin olmadığım için bir süre karanlık girişte oyalandım. Şaşkındım çünkü nedensiz bir korkuya kapılmıştım. Aşına olduğum bir duygu değildi bu. Vücudum bu eve dair benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi, ayaklarım yere çakıldı. Ama geri dönmek için çok geçti. Artık buradaydım. Daha iyi bir fikrim olmadığı için el yordamıyla elektrik düğmesini bulmaya çalıştım ve bunu başardığımda rahatlardım. Işıklar yandı ve şimdi etrafı görebiliyordum ama içeri girdiğimde beni gerçek anlamda sarsan ilk şey evin kokusu oldu.

Spyglass kötü kokmuyordu, yalnızca şaşılacak kadar tanıdık bir kokusu vardı, oysa buraya hiç gelmediğimi sanıyordum. Evin girişini ve merdiveni de tanıdım ve kendimi zamanda yolculuğa çıkmışım ya da tavşan deliğinden yuvarlanmışım gibi hissettim. Buraya daha önce de gelmişim; bunu hatırlamamama rağmen. Tüm evlerin kendilerine has bir kokusu var mı bilmiyordum ama bunun kesinlikle vardı. Eski kitap, ıslak köpek, halı şampuanı, çikolatalı kek ve çay kokuyordu.

Annem gibi kokuyordu.

Çocukluğum kokuyordu.

Ama biz burada yaşamıyorduk ve şimdiye dek bu eve ayak bastığımı bile düşünmemiştim, bu sebeple hatırladığım şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Holde duraksadım, içeri doğru ilerleyip ilerlememekte hâlâ emin olmadığım için unutulmuş anıların gölgelerinde oyalanıyorum. Hole girdiğimde geçmişe döndüğümü hissetmişim. Dekorasyon eskiydi, renkleri solmuştu, mobilyalar bir müzeden kopup gelmiş gibiydi ve karmaşık desenli, tarihi halı yer yer incelmışti. Ahşap kaplamalı duvarlarda çerçeveli fotoğraflar vardı; aile resimlerimiz olmalıydı. Ne var ki biraz daha yaklaştığımda bu pahalı görünümlü çerçevelerdeki köpek fotoğrafları olduğunu gördüm. Bazıları büyüktü, bazıları küçük ama hepsi farklıydı. Çerçevelerin alt kısımlarına tarihler işlenmişti, bunların bu evde yaşayıp sevilmiş evcil hayvanlar olduğunu tahmin ettim. Neredeyse hiç ortak noktamız olmadığını düşünmüştüm ama belli ki anneannem de bir köpekseverdi. Bir fotoğrafta Sunday'e tıpatıp benzeyen, büyük bir Sibirya kurdu vardı ama çerçevedeki tarihe göre bu köpek otuz küsur yıl önce ölmüştü. Köpeği, evi ve onların sahibesini hatırlamıyordum ama çocukluğumda burada vakit geçirdiğimden artık emindim. Belki de bunları hatırlamayacak kadar küçüktüm. Yakın ilişkilerde anılar ve duygular beraber var olur, birlikliklerini devam ettirmek uğruna size yalan söylerlerdi.

Sokak kapısını kapattım ve kendimi eve hapsedtiğimde hu-

zursuz oldum. Sonra kapının dibine yığılmış, karman çorman postaları gördüm, hiçbiri açılmamıştı. Onları almak için eğildiğimde vücudumda şimşek gibi bir ağrı çaktı. Acımı görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Tam olarak ne kadar zamanım kaldığını bilmek isterdim, doktor muğlak konuşmuştu. Halbuki diğer türlü plan yapmak ve karar vermek çok daha kolay olurdu.

Geleceği unutmayı ve bu âna odaklanmayı denedim ama sanki geçmişimin yabancıları olduğum bir versiyonuna yaka paça sürüklenmişim gibi, bu duruma dair her şey bana tuhaf geliyordu. Dengem şaşmıştı ve kararsızdım, ölmüş bir kadının postalarına bakmak beni rahatsız ediyordu. O ailemden biri olsa da benim için bir yabancıydı ve işine burnumu soktuğumu düşünmeden edemedim. Ayrıca gözetlendiğim duygusundan kurtulamıyordum ama dışarı baktığımda kimseyi göremedim.

Postaların büyük bir kısmı açılmamış zarflar ve reklam broşürleriydi. Birkaçı emeklilik köylerinin, cenaze levazımatçıların, merdiven asansörlerinin ve işitme cihazlarının tanıtım broşürleriydi; reklam verenlerin yaşlıları bu şekilde hedef almasına doğrusu biraz kızdım. Kapının yanında antika bir çekmeceli dolap vardı, üzeri kâğıt doluydu ve elimdekileri oraya bırakmak üzereydim ki gözüm bir şeye takıldı. Pek süslü püslü bir zarftı. Bir düğün davetiyesine benziyordu ama siyahtı ve kaliteli karton kâğıdın üzerinde pembe altın varaklı harflerle yazılmış bir yazı vardı; sadece iki cümle:

*Herkes doğum gününü bilir.
Eğer ölüm gününü bilmen mümkün olsaydı bunu ister miydin?*

“Pes artık,” diye mırıldandım. Yaşlı insanlara böyle bir şey yollamak düpedüz gaddarlıktı. Birikimlerini ellerinden almak için bir tezgâh olduğuna hiç kuşku yoktu. İnsanların insanlara ettiği zalimlikler her seferinde beni şaşırtıyordu, senelerdir yap-

tığım işten ve gördüklerimden sonra bile. Saçma sapan bir şey olduğundan emindim, yine de zarf ilgimi çekmişti ve zaten açık olduğu için içindeki mektubu çıkardım.

Thanatos'ta, bizler inanıyoruz ki
herkes hayatını en iyi şekilde yaşamayı hak eder.
Ve bunun bir tek yolu var; ne kadar ömrünüzün kaldığını bilmek.
Milyonlarca insan
hayatları boyunca meçhul bir gelecek için para biriktiriyor.
Milyonlarca insan
hiçbir zaman ellerine geçmeyecek emekli maaşları için para ödüyor.
Milyonlarca insan sevdiklerine veda etme şansı bulamıyor.
Dünya hayallerini erteleyen insanlarla dolu
çünkü onlar her zaman bir yarın olacağına inandırıldılar.
Bize kalırsa artık hiç kimse böyle yaşamamalı ve ölmemeli.
Size zamanınızı en iyi şekilde kullanma güvencesi sunabiliriz.
Thanatos'ta, biliminsanları ve doktorlardan oluşan dostane ekibimiz
yıllar süren titiz araştırmaların ardından
ölüm tarihinizi tahmin etmenin bir yolunu keşfetti.
Burada korkutucu tıbbi testler **uygulanmıyor**.
Çoğu özel sağlık kliniğinin aksine hiçbir ücret **talep edilmiyor**.
Biz müşterilerimize değer veriyoruz ve kaygılarını minimum
düzeyde tutmak istediğimiz için
bir bekleme listemiz **yok**.
Geleceğinizi bilmeye hakkınız olduğuna
ve zamanınızın değerli olduğuna inanıyoruz.
İzin verin, kalan zamanınızı en iyi şekilde değerlendirmenize
yardımcı olalım.
Ücretsiz danışmanlık için lütfen bu numarayı arayın.
*Şartlar ve koşullar geçerlidir ve yalnızca bu mektupta adı geçen
kişiler katılabilir.

Mektubun en üstünde yazan isim benimkiydi.

9

EDEN

30 Ekim

“Size adımı söylemiştim.”

Genç polis memuru bana dik dik bakarak ümitsizce başını iki yana salladı. Bu duygusu bana bulaşmış gibi onu taklit ettim ve bir kez daha onu ikna etmeye çalıştım.

“Spyglass’ı satın aldım ve birkaç hafta önce kocamla oraya taşındık. Daha evvel orada yaşayan kadınla ilgili öldüğünden başka hiçbir şey bilmiyorum. Gerçek Eden Fox benim. Diğer kadının kim olduğunu ve neden benmişim gibi davrandığını bilmiyorum ve...”

“Pekâlâ, sizi yeterince dinledim,” diye sözümü kesti. “Geç oldu ve sizi Falmouth’a götürmek zorundayım. Oradaki olanaklar daha geniş, geceyi burada geçiremezsiniz...”

“Hayır, durun,” dedim. “Kimliğimi doğrulayabilecek biri aklıma geldi.”

Yalan söylemiyordum. Ezbere bildiğim yalnızca üç tane telefon numarası vardı. Birincisi büyüdüğüm evin, yani annemin dahili hattıydı. O zamanlar henüz cep telefonları icat edilmemişti ve bildiğim tek numara buydu. Yıllardır o numarayı aramama rağmen rakamlar aklıma kazınmıştı. Ama şimdi aramayı planladığım kişi annem değildi. Annem nezaketini başkalarına saklardı; ailesi söz konusu olduğundaysa kılını bile kıpırdatmazdı. Eskiden olsa da bana yardım etmezdi, şimdi de öyle.

Çavuş Carter arabasının anahtarlarını masanın üzerine attı ve elini cebine soktu.

"Buyurun," dedi telefonunu uzatarak. *Bana misafirinizmişim gibi davranmayım, düpedüz tutsağınızım*, demek geldi içimden ama düşüncemi kendime sakladım. Telefon son model bir iPhone'du; onun yaşındakilerin çoğu bunu kullanıyordu fakat beni rahatsız etti. Kılmaktan korktuğum bir şey gibi. Çavuş Carter benden yalnızca birkaç yaş genç olmalıydı, ne var ki kendimi ondan birkaç kuşak daha yaşlı hissediyordum. Bizler, belki de tüm hayatlarını ve kendilerini bir telefon ekranından izlemeyen son nesildik. Telefonu alırken parmak uçlarımız birbirine değdi. Bu önemsiz temas yanaklarımın alev almasına neden oldu.

Numarayı tuşlarken parmaklarım hafifçe titredi. Sonra telefonu kulağıma dayadım. Çavuş Carter'ın bakışları öyle ısrarcıydı ki onunla göz göze gelmemek için spor ayakkabılarıma baktım. Eğer bu gece koşuya çıkmasaydım belki de bunların hiçbiri başıma gelmeyecekti.

Telefon bir kere çaldı.

Sonra iki kere.

Üçüncü çalışta umudumu kaybetmeye başladım.

Seçeneklerimin tükendiğini hissettim. Hayal gücümü çalıştırdım ve genç polis memurunu beni serbest bırakması için baştan çıkardığımı hayal ettim. Zihnimde canlanan düşünceler beni hem heyecanlandırdı hem de utandırdı. Kocamla en son ne zaman seviştığımızı hatırlamıyordum; Harrison haftalardır bana dokunmuyordu, bu eve taşındığımızdan beri soğuk ve mesafeli davranıyordu. Müstehcen fanteziler kurmak bana göre değildi, belki de sandığımdan daha yalnızdım. Ama Carter'ın beni şu masanın üzerinde becerdiğini hayal ettim; vücutlarımızın çarpışırken çıkardığı sesleri, tenin tene çarpma sesini. Yıllardır süren evliliğimden sonra yabancı bir erkeğin içime girmesi nasıl olurdu diye meraklandım. Bu fantezi beni öyle tahrik etti ki az kalsın telefonun çalma sesinin kesildiğini fark etmeyecektim. Aradığım kişi telefonu açmıştı. Çavuşun numarasını kaydetmiş olmalıydı ki onun aradığını sandı.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu Harrison. Arkadan parti

sesleri geliyordu, demek ki hâlâ sergi açılışıındaydı. *Benim sergimde onunla* beraberdi. Diğer kadınla.

"Harri, benim."

"Kimsiniz?" diye sordu.

Sesimi nasıl tanımazdı?

"Benim, Eden. Karın. Neden beni tanımazdan geliyorsun?"

Çavuş Carter telefonu elimden kaptı. "Çok üzgünüm efendim. Kadın gözaltında ve bir daha böyle bir şey yaşanmayacak," dedi telefonu kapatmadan önce.

"Gözaltında mı? Beni tutuklamadığınızı sanıyordum," dedim.

"Bana başka bir çare bırakmadınız. Şimdi konuşmak zorunda değilsiniz ama sorgulandığınızda bazı şeyleri anlatmamanız savunmanıza zarar verebilir ve..."

Ağlamaya başladım. "Kocamın bana bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Kimse size bir şey yapmıyor. Sadece bu meseleyi çözmeye çalışıyoruz."

"Eğer o benim kocam değilse numarasını ezbere bilir miyim?"

Buna hiçbir cevabı olmayan Çavuş Carter yüzüme bakmakla yetindi. Gözyaşlarım sel oldu. Neler olduğunu ve tüm bunların nedenini anlamıyordum ama Harrison'ın bu oyunun bir parçası olması beni derinden yaralıyordu. Ayrıca geceyi nezarete geçirme fikri korkunçtu. Biraz daha yüksek sesle ağlamaya başladım.

"Burada kalın. Size mendil getireceğim. Ama sonra gerçekten gitmek zorundayız," dedi Çavuş Carter. Huzursuz olmuşa benziyordu; sanırım gözyaşları çoğu erkeği böyle etkiliyordu.

Çavuş Carter odadan çıkar çıkmaz ağlamamı durdurdum.

Geceyi nezarete geçirmeye hiç niyetim yoktu. Çavuş Carter'ın masanın üzerinde duran araba anahtarlarını aldım ve girdiğimiz kapıdan çıktım. Anahtarları limanın sularına fırlattım, onun arabasına değil kendiminkine ihtiyacım vardı. Tepeden yukarı Spyglass'a doğru koşmaya başladım.

Eğer hiç kimse bana inanmıyorsa onları kendime inandırmanın bir yolunu bulurdum.

10

BIRDY

Altı ay önce

Bu hayatta bazı kötü tercihler yaptım ama herkes yapmaz mı? Hiç kimsenin her yaptığı doğru olamazdı. Hope Falls'a geri dönmeyin başka bir hata olmamasını umdum. Spyglass'ın geri kalanını keşfettim ve ışıklarını yaktığım her odada buranın artık benim olduğunu kendime bir kere daha hatırlatmak zorunda kaldım. Avukat evin tarihi önemi ve bazı eski taahhütlerin hâlâ geçerli olduğu konusunda beni uyarmıştı. Bunların biri evin arka tarafındaki kütüphanede bulunan orijinal kitaplıkların yenilenmemesi ya da oradan başka bir yere taşınmamasıyla ilgiliydi. Avukat bu kitaplıkların yüz yılı aşkın bir süre önce kraliyet ailesi için çalışan ünlü, yerel bir marangoz tarafından yapıldığını anlatmıştı. "Aman ne mühim," diye dalga geçmiştim ve belli ki benden böyle bir tepki beklemiyordu.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim; bunda çok başarılı olsam da.

Avukatın verdiği evraklar yatakta okumak için birebirdi, birkaç satır sonra uyuyakalmıştım. Ama orada yazan başka bir taahhütname maddesi ilkinden daha fazla ilgimi çekmişti. 1800'lerden kalma ve süslü bir el yazısıyla yazılmış, mürekkep lekeli, orijinal evrakın bir fotokopisi olduğunu düşündüğüm belgede, "Bu duvarların arasında eğlence düzenlemek yasaktır," diye belirtilmişti. Şimdi burayı gördükten sonra böyle bir tehlike olmadığını anlamıştım. Avukat bunun içki ruhsatlarıyla

ilgili bir mesele olduğunu söylemişti çünkü Spyglass'ın sahibi o zamanlar köydeki barın da sahibiydi. Eğer bir gün mülkün el değiştirmesi gibi bir durum söz konusu olursa sanırım eğlence düzenleme işinde hiç kimseyle rekabete girmek istememişti.

Evin arkasındaki küçük kütüphaneyi buldum; kitaplarla dolu kitaplıklar gerçekten de güzeldi. Ama üzerlerinde bir muhafaza kararı olmasını doğrusu biraz abartılı buldum. Gerçi ben ne anlardım? Tek bildiğim, tanımadığımı zannettiğim anneannemin, her bir odasında hiç aşına olmadığım bir nostalji duygusuyla sarsıldığım bu eski evi bana miras bırakmış olduğuydu. Onlarca farklı hayatı bir ömre sığdırdığımı hissederdim sık sık. Çarçabuk büyümek, gereğinden daha fazla kez taşınmak ve hayatıma devam etmek zorunda kalmıştım. Ama keşke burayı ve çocukken burada geçirdiğim zamanı hatırlayabilseydim.

Déjà vu duygusunu en yoğun hissettiğim yer mavi oda oldu. Resmi oturma odasının lacivert duvarları ve tavanı altın yıldız desenleriyle süslüydü. İşte bunu hatırlıyordum. Avize bu ev için fazla büyük ve görkemliydi ve kocaman, taş bir şömine vardı. Sanki Noel'miş gibi, şöminenin üzerinde bir tek çorap asılıydı, halbuki öyle değildi. Çoraba elimi soktum ve küçük, kare şeklinde bir mücevher kutusu buldum. İçinde devasa büyüklükte, yakut taşlı bir yüzük vardı; sahte olmalıydı, yoksa bir servet ederdi. Onu yüzükparmağıma taktım, bir yüzük olmayan tek parmağıma ve bana tam olmasına şaşırdım.

Odanın diğer tarafındaki mavi, kadife kanepelere gözümü diktim, o koltuklarda oturduğumu biliyordum ama ne zaman ve kiminle olduğunu hatırlamıyordum. Bir köşede ince ayaklı, tahta bir dolaba monte edilmiş, eski bir televizyon vardı. Şimdi onu görünce çocukken bu eski televizyon setinde çizgi filmler izlediğimi hayal meyal hatırlamıştım. Hatta şu mavi halıda bir köpekle yan yana oturduğumu da hatırlar gibiydim ama bunun gerçek olup olmadığından pek emin değildim. Etrafa bakmayı sürdürdüm; kütüphane anneannemin kitaplarma yetmemiş olacaktı ki bu odada da bir yığın kitap vardı. Raflarda, duvar

diplerinde ve odanın ortasında üst üste duruyorlardı. Sadece bu odada yüzlerce roman olmalıydı. Annem her zaman kitapların en iyi arkadaşlar olduğunu söylerdi. Görünüşe bakılırsa, annesi de böyle düşünüyordu.

Tam odadan çıkarken bir şeye gözüm takıldı; şöminenin rafında çerçeveli bir fotoğraf vardı. Ama holdeki fotoğrafların aksine bunda bir köpek yoktu. Fotoğraftaki bendim; beş, altı yaşlarındaydım ve bu odada kır saçlı bir kadının kucağında otuyordum. Kadının anneannem olduğunu tahmin ettim ama resmi elime alıp yakından baktığımda bile yüzü tanıdık gelmedi. Belli ki hayatımda zannettiğimden daha büyük bir yeri olan bu kadınla ilgili bir şeyler hatırlamak isterdim ama bunu yapamadım.

Fotoğrafın yanında, birkaç eski ve tozlu romanın arasına sıkıştırılmış bir mektup destesi vardı, bir iple bağlanmışlardı. Orada otuzu aşkın zarf olmalıydı ve her birinde süslü püslü ve çok güzel bir el yazısıyla ismim yazıyordu. Parmak uçlarımı siyah mürekkebin üzerinde gezdirdiğimde yüzüklerim gösterişli avizenin ışıklarını yansıttı. Zarfların birini açtım ve bana yazılmış bir Noel kartı buldum.

Canım Olivia'm, benim sevgili, küçük kuşum. Neden evine uçmuyorsun?

Diğerleri de aynıydı, yalnızca üzerlerindeki tarihler değişti. Her bir kartın içine bir kırlangıç tüyü yerleştirilmişti ve gayriih-tiyari elimdeki dövmeye dokundum.

Belki de anneannem beni sevmiştir.

Belki de yalnızca beni nerede bulacağını bilmiyordu.

Yıllar boyunca bana kartlar yazmaya devam etmesinin bundan başka bir nedeni olabilir miydi?

Odanın bir köşesinde büyük, antika bir yerküre vardı; süslü püslü, ahşap bir desteğin içinde duruyordu. Onu döndürdüğümde kır saçlı kadının aynı şeyi yaptığı bir anı zihnimde canlandı. Eski dünya haritasında parmaklarını İngiltere'nin üzerinde gezdirerek yavaşça yerküreyi döndürüyordu. Sonra da, *Hayat bir yerde kalmak için çok kısa. Ama ne kadar uzağa gidersek gi-*

delim eninde sonunda hepimiz kendimizi başladığımız yerde buluruz, diyordu. Sonra parmakları yine İngiltere'yi buluyordu, tam şu anda dokunduğum yeri. Perili ya da lanetli bir şeyden kaçınır gibi elimi çekti ve bunun gerçek bir hatıra mı yoksa zihnimin bana oynadığı bir oyun mu olduğunu sorguladım.

Şöminenin yanındaki yama desenli, yüksek arkalıklı koltuk çirkin ama rahat bir tahta benziyordu. Onu fotoğraftan tanıdım. Beni kucağında tuttuğu eski fotoğrafta anneannem bu koltukta oturuyordu. Belli ki antika bir parçaydı ve anneannemin onu yıllar boyunca sık sık kullandığı döşemede kalan izinden belliydi; sanki hâlâ üzerinde oturuyormuş gibi. Odada başka bir çerçeveli fotoğraf vardı ama öyle küçüktü ki az kalsın gözümünden kaçacaktı. Küçük bir kız karanlık bir tünele benzeyen bir yere doğru el fenerini doğrultmuştu. O küçük kız bendim ama bu fotoğrafın çekildiği ânı da hatırlamıyordum.

Sokak kapısı sertçe yumruklanınca irkildim.

Çerçeveyi elimden düşürdüm ve parke zemine çarptığında camı tuzla buz oldu.

Kahretsin.

Kapıdaki kişiye aldırmadan cam kırıklarını süpürmek için bir şey aradım. Muhtemelen yalnızca meraklı bir komşuydu ve şimdi onu hiç çekemezdim, nokta. Ama koridora çıktığımda yine kapı çalındı. Sanki burada olduğumu biliyordu. Usulca küfrettim ve sürgüyü çekip kapıyı açarak gelen kişiye kibarca defolup gitmesini söylemeye hazırlandım. Ama bunu yapamadım çünkü insanı rahatsız edecek kadar yakışıklı, genç bir adamla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Üzerinde siyah bir tişörtle mavi bir kot vardı ve suratındaki ifadeye bakılırsa, en az benim kadar şaşkındı.

“Buyurun?” dedim.

Başka birini bekliyormuş gibi kaş çattı. “Köydeydim ve evin ışıklarının yandığını gördüm.”

“Ne kadar iyi bir gözlemcisiniz,” dedim.

“Her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim.”

"Evet, iyiyim. Teşekkürler," dedim ve kapıyı örtmeye yelten-dim.

Kapıya elini koyarak bana engel oldu. "Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsiniz ama bunun sizi ilgilendirdiğini sanmı-yorum."

Tekrar konuşmadan önce tereddüt etti; hakkımda ne düşüne-ceğine karar veremiyor gibiydi. Bunda ne ilkti ne de son olacaktı.

"Özür dilerim. İşinize karışmak ve sizi korkutmak istemez-dim."

Ukala piçe bak sen. Senden korktuğumu kim söyledi?

"Polisi aramama gerek var mı?" diye sordum.

Gülümsedi. "Buradaki tek polis benim," dedi anlamsız bir gururla. "Onun için geldim. Bu gece izinliyim ama Spyglass'ın boş olduğunu biliyordum ve neden ışıkların yandığını merak ettim."

Onu baştan aşağı süzdüm ve ona inandım. Genç olmasına karşın gerçekten de bir polis memuruna benziyordu. Ne yaptığ-ını bilmeyecek kadar tecrübesizdi ve bunu anlamayacak kadar kibirliydi. Dedektiflik taslayan bir çocuktan korkacak değildim; tüm hayatım onun gibileri zekâmla alt etmekle geçmişti. Dav-ranışları kolayca kestirilebilen biri olduğundan daha şimdiden emindim. "Adınızı ve burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?" dediğinde neredeyse ona acıyacaktım.

Neredeyse.

"Ben Olivia Bird," dedim.

Ama bunu duyduğunda kaşlarını çattı ve başını iki yana sal-ladı. "Olivia Bird öldü."

11

EDEN

30 Ekim

Sanki içimde bir şeyler ölmüştü. Bu sabah kocamla kaliteli zaman geçirmeyi ve ilk sergimde Hope Falls'taki birkaç komşumla tanışmayı iple çekiyordum. Şimdi hayatım altüst olmuştu ve bu da yetmezmiş gibi bir polis arabasının anahtarlarını denize atarak sanırım yasaları çiğnemiştım. Beni komşu kasabaya götürüp nezarete atmasını istememiştım; onu yavaşlatıp zaman kazanmak zorundaydım. Daha önce hiç polisle başım derde girmemişti, hiçbir şeyle suçlanmamıştım. Ama konfor alanımın öyle dışına çıkmıştım ki artık bunun geri dönüşü yoktu. Ben de hep yaptığımı yaparak kaçmıştım. Tepedeki eve doğru koşmuşum; kendi evime.

Yağmur yağıyordu ve Spyglass'a vardığımda sırlısıklaam olmuşum. Harrison'ın arabasının orada olmadığını ve kendi Range Rover'ımın bahçe yolunda durduğunu görünce sevindim. Evin içinde aradığım şeyi bulduğum gibi oradan ayrılmayı planlıyordum. Harrison'la benmişim gibi davranan kadının hâlâ sanat galerisinde olduğunu tahmin ettim; evde birileri var gibi görünmüyordu, yine de ön kapıyı zorlamaya niyetim yoktu. Bir şekilde içeri girip gerçek Eden Fox olduğumu ispatlayan bir şey bulmam yeterliydi. Pasaportum işimi görürdü. Sonra buradan toz olacaktım.

Evin arkasına gittim, bir taş alıp camlı kapıyı kırdım. Elimi içeri soktum, kapıyı açtım ve içeri girdim. Mutfakta telefonumu

aradım ama artık tezgâhın üzerinde değildi. Cüzdanımı bulamadım, dolayısıyla ehliyetimi de. Durup odaya baktım, bu evdeki ilk gecemizi hatırlamıştım. Harrison'la en son o gece sevişmiştik.

Tam da burada, mutfak tezgâhında yeni evimizi kutsamıştık. İlk başta Harri isteksiz gibi görünmüştü ki bu hiç tarzı değildi. Ama üzerime alınmamıştım, taşınma ve Londra'dan buraya kadar yaptığı uzun araba yolculuğu yüzünden yorgun olduğunu düşünmüştüm. Zaten biraz şampanyadan sonra rahatlamıştı. Onu nasıl baştan çıkaracağımı iyi biliyordum ve sevişmeye başladığımızda sanki ilk günlerimize geri dönüyorduk. O zamanlar birbirimize dokunmadan edemezdik. Buraya taşındığımız gece beni kucaklayıp bu ahşap tezgâhın üzerine yatırdığını anımsadım. Elbisemin düğmelerini birer birer açarak beni soymuştu. Sonra başını bacaklarımın arasına gömdüğünü ve gözlerimi kapattığımı hatırladım. Ancak içime girdiğinde tekrar gözlerimi açmıştım. Normal bir seks değildi. Âdeta hayvaniydi, Harri bana kızgın gibiydi, belki de bana öyle gelmişti.

Bu hatıraları zihnimden kovdum ve alt katta *benim* döşediğim odaların arasında mekik dokuyarak sevgiyle onardığım mobilyaların çekmecelerini karıştırdım. Hiç şüphem yoktu, bu benim evimdi. Yoksa nereye bakmam gerektiğini nereden bilecektim?

Ama neden hiçbir şey bulamıyordum?

Sonuçsuz kalan araştırmam sona erdiğinde alt kat yağmalanmış gibi görünüyordu. Kim olduğumu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Bana dair tüm izler silinmiş gibiydi. Saklanmıştı. Ortadan kaldırılmıştı. Kızımız Gabriella'nın salondaki fotoğrafları duruyordu; bebekliğinden beri çekilen çeşitli kareler. Ama aile fotoğraflarımız yoktu; tüm fotoğraflarım ortadan kaybolmuştu. Harri'nin Gabby'yle çocukluğunda çekilmiş fotoğrafı yerli yerindeydi, o fotoğrafı çok severdim. Ama üçümüzün fotoğrafları kayıptı. Normalde orada duran, Harrison'la çekildiğimiz düğün fotoğrafımız da öyle.

Üst katta kocamla paylaştığım yatak odasına koştum. Her şey

ben koşuya çıkmadan önceki gibi görünüyordu. Giysi dolabını atımdı, bir kot pantolonla temiz, beyaz bir tişört alıp ıslak koşu kıyafetimi değiştirdim. Kotun beli biraz bol geldi, belki de kilo vermiştim. Sonra dolaptan elime geçirdiğim yıldız desenli, güzel, kaşmir bir kazağı ve ihtiyaç duyabileceğim birkaç parçayı daha bir çantaya tıktım; böyle bir kazak satın aldığımı hiç hatırlamıyordum. Yatak odasının duvarındaki aynada aksimi gördüm ve oradan bana bakan kadını zar zor tanıdım. Memur beyin beni deli sanmasına şaşmamak lazımdı. Taşınma, Harrison'ın bana neden uzak davrandığını kafama takarak uykusuz geçirdiğim geceler, sergiyle ilgili kaygılarım, kızım ile ilgili suçluluk duygum ve burayı yenilemekle geçen haftalar sanırım beni yıpratmıştı. Hâlâ iyi görünüyordum, uzun, sarı salarım bana yakışıyordu ama yorgundum, eski hlimin bir gölgesine benziyordum. Kocamın bana açık olduğu günlerdeki gibi değildim.

Yatak odasında pasaportumu koyduğum çekmeceye baktım ama orada değildi. Dizüstü bilgisayarım da kayıptı. Tüm izlerim silinmişti. Harrison'dan bana gelen eski bir doğum günü kartı buldum; *seni ölene dek seveceğim*, yazmıştı. Bu kartı hatırlamıyordum ama onu okuduğumda ürperdim. İ amaşırı çekmecenin dibinde zor günler için sakladığım biraz para buldum, *bundan daha zor bir gün olabilir mi?* düşüncesiyle onları cebime koydum.

Yatak odamız evin n kısmındaydı ve akıldaşlı bahçe yolunda ayak sesleri duyduğumu sanarak taş kesildim. Çavuş Carter buraya bu kadar çabuk gelebilir miydi? Parmaklarımın ucuna basa basa sahanlığa çıktım ve bu eve adını verdiğini düşündüğüm, göz şeklindeki pencerelerin birinden baktım. Spyglass köye bakan bir tepedeydi ve gerçekten de buradan aşağıdaki her şeyi ve herkesi bir dürbünle izler gibi görebilirdiniz. Dışarıda kimse yoktu. Belki de o sesleri hayal etmiştim. Her halükârda yakında birileri gelecekti, bu yüzden elimi çabuk tutmalıydım.

Telefonumu, kimliğimi, cüzdanımı, dizüstü bilgisayarımı, pasaportumu ve çantamı bulamamıştım, zaten arabamın anahtarları da onun içindeydi. Range Rover'ın yedek anahtarları olduğunu

biliyordum ama bu gece yaşananlardan sonra nerede olduklarını hatırlayamıyordum. Onları aramak için yine yatak odasına koşturdum. Kim olduğumu ispat edecek bir şey bulamazsam buradan mümkün olduğunca uzağa giderek bir plan yapmalıyım.

Yine alt katta bir ses duyar gibi oldum. Diğer her şeyin üzerine bir de haneye tecavüz suçlamasıyla tutuklanacağım diye paniğe kapıldım. Sonra bu evin sahibi olduğumu kendime hatırlattım. Durdum ve kulak kesildim ama hiçbir şey duymayınca çekmeceleri açıp kapamaya devam ettim. İşte o zaman şifoniye-
rin üzerindeki gümüş çerçeveli fotoğrafı fark ettim. Bu çerçeve normalde alt katta duruyordu. Yıllar önce en sevdiğim düğün fotoğrafımızı koymak için onu özenle seçmişim. Ama şimdi ona yakından baktığımda fotoğraftaki kişilerin Harri ve ben değil, Harri ve o kadın olduğunu gördüm. İşin tuhafı fotoğraf aynıydı, üzerinde oynanmış olmalıydı. Hiçbir şey anlamıyordum. Şiddet yanlısı biri değildim ama birden sabrım taşı ve çerçeveyi odanın karşısına fırlattım. Duvara çarpıp yere düştü ve camı kırıldı.

Çekmeceleri açmaya, içindekileri boşaltmaya ve halının üzerine fırlatmaya devam ettim. Yedek anahtarları bulduğumda öyle sevindim ki az daha yine ağlayacaktım. Artık ne yapacağımı biliyordum: Kızıma gidecektim. Gabriella benimle konuşmazdı ama oraya gidersen kimliğimi kanıtlayabilirdim.

Apar topar yatak odasından çıktım, sahanlığı geçtim. Aşağı inmek üzereydim ki bir parke gıcirtısı duydum. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti, ayağım mı takıldı yoksa beni biri mi itti anlamadım ama dengemi kaybettim, çaresizce ellerimi boşluğa uzatarak tutunacak bir şey aradım ve merdivenden aşağı yuvarlandım.

Savrularak, basamaklara çarpa çarpa, kırıla döküle düştüm.

Taş zemine çarptığımda bir çatırtı koptu.

Başımın arkasında sanki bir bomba patladı; çok keskin bir acı hissettim. Bir gölge yavaşça bana doğru yürüdü. Gözlerim karar-
dığı için kim olduğunu göremedim ve *galiba ölüyordum*.

12

BIRDY

Altı ay önce

“Olivia Bird öldü,” dedi kapıda duran genç ve yakışıklı polis. Aşırı özgüveninin altı boştu ve hazırlıksızdı ama hatalarını telafi edecek kadar yakışıklıydı. Genç olsam peşinden koşardım. Ancak artık köpeklerin dostluğunu yeğliyordum. “Kimliğinizi görebilir miyim?” diye sorduğunda eğlenmeye başladım.

“Ölen Olivia Bird anneannemdi. Bana onun ismini koymuşlar, yani isimlerimiz aynı. Anneannem öldü, bu evi bana miras bıraktı, mesele çözüldü, hadi size iyi geceler.”

Avukat, anneannemin hiç evlenmemiş olmasına karşın *Mrs. Bird** diye hitap edilmekten hoşlandığını söylemişti. Annem de hiç evlenmemişti ve ona *Ms. Bird* denmesini yeğlerdi, bu küçücük farkın onları birbirlerinden ayırmaya yettiğini düşünür gibi. İkisinin de evlilik dışı bir kızları vardı ve ikisi de çocuğunun babasının kimliğini asla açıklamamıştı. Doğum sertifikamda o bölüm boştu. Zamanında bunun büyük bir skandal olduğuna şüphe yoktu. Ben unvanlara bayılmazdım. Bird veya Birdy isimlerini kullanırdım ve hiçbir zaman başkalarının yararı için kendime bir etiket koyma ihtiyacı duymadım. Başkalarının beni nasıl çağıracağı onlara kalmış bir şeydi.

Çocuk polisin özgüveni bir parça sarsılır gibi oldu. “Yine de kimliğinizi görmek istiyorum,” dedi.

* “Mrs.” İngilizcede evli kadınlar için kullanılan bir hitap şeklidir. “Ms.” ise kadının medeni durumuna bakılmaksızın kullanılan nötr bir hitap ifadesidir. -yhn

Sabrımın sonuna gelmiştim artık.

“Ben de öyle.”

Bu sevimli ufaklığın bir polis olduğuna inanmadığımdan değildi, sadece adını öğrenmek istemiştim. Bana rozetini gösterdi, hâlâ gıcır gıcırdı. Adını ve rütbesini aklımın bir köşesine yazdım; Carter, çavuş. Henüz pek çaylaktı, endişelenecek bir şey yoktu. Carter’a ehliyetimi gösterdim ve bununla tatmin olmuş gibi göründü.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi biraz mahcupça ve bir adım geriledi. “Sadece her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim. Hope Falls’da ve köyün yanındaki Blackmoor Milli Parkı’nda hiçbir suça tolerans gösterilmez. Hatta bu bölgede görev yapacak yeni bir dedektif aranıyor. İstatistiksel olarak burası İngiltere’nin yaşamak için en güvenli yerlerinden biri ve böyle kalmasını istiyoruz. Kim olduğunuzu öğrendiğime göre sizi işlerinle baş başa bırakayım.”

Arkasını dönüp yürümeye başladı ve önce buna sevindim. Ama uzun zamandır Hope Falls’da yaşadığına göre bana bir konuda yardımcı olabilirdi.

“Onu tanır mıydınız? Yani anneannemi?” diye sordum.

Durdu ve bana döndü. “Hiç kimsenin onunla bizzat tanıştığını sanmıyorum. Anneanneniz ketum bir kadındı. Herkesten daha uzun bir zamandır köyde yaşıyordu; sanırım burada doğmuş ve öldüğünde yüz yaşına yakındı. Yatılı bir bakıcısı olduğunu biliyorum, kırmızı bir Mini’si vardı, evin önünde dururdu. İkisi de pek ortaya çıkmazdı. Anneannenizi tanımazdım ama onu biliyordum.”

“İyi bir insan mıydı?” diye soruverdim plansızca.

Omzunu silkti. “Kötü biri olduğunu sanmam. Ama dediğim gibi onunla hiç tanışmadım. Evden çıkmayı sevmezdi ve hiç misafiri olmazdı. Aynı yerde yaşadığın insanlar hakkında hiçbir şey bilmemek tuhaf geliyor. Bazıları böyle işte; mesafeli. Belki de dünyadan uzak durup kendiyle baş başa kalmak istemiştir.”

Bunu anlayabiliyordum.

“Yatılı bakıcının adını biliyor musunuz?” diye sordum.

“Üzgünüm ama hayır.”

“Hiç olmazsa öldüğünde yanında biri varmış.”

“Aslında yalnızdı. Onu ben buldum. Bunu duymak içinizi rahatlatır mı bilmem ama bence uykusunda ölmüş.”

Bunu bir mantık çerçevesine oturtmaya çalıştım, yine de bana ters gelen bir şeyler vardı.

“Yatılı bir bakıcısı olduğunu söylemediniz mi? Neden onu siz buldunuz?”

“Bakıcı birkaç günlüğüne izinliymiş ve anneanneniz onun yerine başka birini istememiş. Kırk sekiz saatliğine kendi başına idare edebileceğini söylemiş.”

“Öyleyse onun öldüğünü nasıl öğrendiniz?”

“Bana bir mektup yazdı.”

Doğru mu söylüyordu, uyduruyor muydu anlamadım.

“Mektup mu? Nasıl yani?”

“Ölmeden üç gün önce anneanneniz karakola benim adıma yazılmış bir not yolladı. Bakıcısının söylediğine göre, kendi kendine fazla uzağa gidemiyordu ama belli ki iyi kötü yürüyebiliyormuş,” dedi evin önündeki harçsız, taş duvara gömülü kırmızı posta kutusunu başıyla işaret ederek. “Ne zaman öleceğini bildiğini ve mahremiyet içinde, saygın bir şekilde ölmek için bakıcısına izin verdiğini yazmış. Arka kapıyı açık bırakacağını, eve oradan girebileceğimi ve geldiğimde kendisinin ölmüş olacağını söylemiş. Mektubu okuduğumda tabii ki bunlara inanmadım. Cornwall cinini fazla kaçırdığını düşündüm. Yine de gidip bakmak istedim ve buraya geldiğimde kapı açıktı. Anneannenizi koltuğunda ölü buldum. Mektubu ikinci sınıf postayla yollamış, yoksa daha erken gelirdim.”

“Şüpheli bir durum var mıydı?” diye sordum.

“Hayır. Adli tabip ölümün doğal nedenlerle gerçekleştiğini doğruladı.”

Hadi oradan.

"Doğal nedenlerle öleceği günü bilmesi elbette imkânsızdı," dedim. Birdenbire, yakın bir zamana dek varlığından haberdar olmadığımı bu yaşlı kadını savunmaya ihtiyaç duydum. "İntihar etmediğinden emin misiniz?" diye sordum ailenin karanlık geçmişi bilmediğim için.

Başını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama adli tabip böyle bir ihtimal olmadığını söyledi. Uykusunda huzur içinde ölmüş. Kütüphanesindeydi, gözünde okuma gözlüğü vardı, kitabı kucağındaydı."

"Hangi kitap?"

Bu soruyu yadırgamış gibi bana dik dik baktı.

"*Frankenstein*. Bunu iyi hatırlıyorum çünkü onu tercih etmesine şaşırmıştım. Üzgünüm, anneanneniz vaktinin geldiğini nasıl anladı bilmiyorum. Ama bir şekilde bunu hissetti ve haklı çıktı."

Bulduğum zarfı hatırladım; bir insanın ölüm tarihini önceden bildiklerini iddia ettikleri mektubu.

"Kaybınız için üzgünüm," dedi polis ve bir kez daha gitmeye yeltendi.

Bunu duyduğumda biraz içime kapandım. Annem öldüğünde de insanlar böyle söylemişti ve buna çok kızmıştım. Ben onu kaybetmemiştim. Kaybetmek kelimesi onu yanlış bir yere koyduğumu ya da nerede bıraktığımı hatırlamadığımı çağırıyordu; sanki bir kayıp eşya bürosuna başvursam onu bulabileceğim gibi. Annemin yaptığı şey beni paramparça etmişti. Onu kaybetmemiştim ama o öldüğünden beri kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Yersiz yurtsuz kalmıştım, tek başıma. Bunlar aynı şeyler değildi.

"Teşekkür ederim ama aslında anneannemi pek iyi tanı mıyordum. Görünüşe bakılırsa Hope Falls'dakiler de öyle."

"Evet, bizzat tanı mıyorduk ama köydeki herkes onun hakkındaki hikâyeleri biliyor. Spyglass'ta yaşayan esrarengiz, yaşlı kadının yerel bir efsaneye dönüştüğünü söyleyebilirim."

“Hangi hikâyeler?”

“Sizi üzmemek istemem...”

Ben de ağzımı yüzünü dağıtmak istemem.

“Söyleyin.”

“Anneanneniz iki kere ölen kadındı.”

13

EDEN

30 Ekim

Rüyamda öldüğümü gördüm.

Gözlerimi açtığımda önce nerede olduğumu anlamadım. Ama sonra evimin merdiveninin dibindeki soğuk, taş zeminde yattığımı gördüm. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum, hatırladıklarım bölük pörçüktü ama her yerim acıyordu.

Kaçtığımı anımsıyordum fakat düşüncelerim uyumsuz ve anlamsız parçalara bölünmüş gibiydi. Çok tuhaf ama kendi evimde başka bir kadınla karşılaştığıma dair bir şeyler hatırlıyordum. Sonra Harri'nin beni tanımazdan geldiğini hatırladım ve gerisi çorap söküğü gibi geldi; kocamı sergimde o kadınla görüşüm, benim ismimle açılmış ama o kadının yüzünün olduğu, hiç bilmediğim sosyal medya hesapları, beni tutuklayacağını söyleyen polis... Neydi adı? Düşünceler ve korkular zihnime üşüştü, kötü bir rüyadan uyanıp hâlâ o kâbusun içinde olduğunu anlamak gibiydi. İyi ama neden her yerim acıyordu?

"İyi misin?" diye sordu yabancı bir ses.

Sonra merdivenden düştüğümü hatırladım. Yoksa biri beni itmiş miydi? Benimle konuşan kişinin bana zarar vermesinden korkarak paniğe kapıldım. Hareket etmeye çalıştım ama başıma ve sırtıma şimşek gibi ağırlar saplandı.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu ve yüzü gözümün önünde belirdi.

Oydu. Şu genç polis. Dapdar üniformasıyla tepemde dikili-

yordu, öyle dardı ki gömleğinin altındaki kaslarını görebiliyordum.

Beni o mu merdivenden aşağı itmişti?

"Sakin olmaya çalış," dedi. Ama sakın olmaya çalışmak artık geçerliliğini yitirmiş bir hedefti. "Kötü düştün. Yaralı mısın?" diye sordu. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Çavuş Carter," diye tısladım dişlerimi sıkarak.

"Doğru. Şimdi lütfen bana adını söyler misin?"

"Eden Fox," dedim yüzüncü kez.

İç çekti. "Gerçek adını soruyorum. Oyun bitti."

"Galiba biri beni aşağı itti," dedim ama başını iki yana salladı.

"Hiç sanmıyorum. Burada olduğunu tahmin ettim ama karakolu kapatıp gelmem uzun sürdü. Arka kapının camının kırıldığını görünce senin yaptığını anladım. İçeri girer girmez seni merdivenin tepesinde gördüm. Ayağın takıldı ve düştün. Suç listene haneye tecavüz de eklendi."

"Bu benim evim. Bana neden inanmıyorsunuz?"

"Gerçekten buna cevap vermem gerekli mi?"

Cebimden ev anahtarımı çıkardım. "Bakın. Bu benim anahtarlığım, üzerinde adım yazıyor. İşte bakın, *Eden*. Eğer yalan söylüyorsam bunun bende ne işi var?"

"Belki de onu çaldınız. Madem anahtarınız vardı o zaman neden eve bir hırsız gibi girdiniz?"

"Söyledim ya, kilitleri değiştirmişler. Ben anahtar filan çalmadım."

"Öyleyse arabamın anahtarlarını çalıp denize atan da siz değildiniz? Neyse ki yedekleri vardı. Belki bu eve zorla girip etrafı dağıtan ve evsahibinin eşyalarıyla buradan ayrılmaya hazırlanan da siz değildiniz?" dedi yanımda duran çantaya gözlerini dikerek.

"Evsahibi benim."

"Şu andan itibaren tutuklusunuz. Hadi, kalkın."

Ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerimin bağı çözüldü. Carter bana yardım etmek yerine rol yaptığımı düşünür gibi başını

iki yana sallamakla yetindi. Nadiren küfredirdim, içimden bile. Ama cehenneme kadar yolu vardı. Bu çocuk-erkek benim muhatabım olamazdı. Belli ki tecrübeli bir polis değildi. Cildi de gömleği kadar gergindi ve eğer beyni egosundan birazcık daha büyük olsaydı doğru söylediğimi anlardı.

Başımın arkasına dokundum ve elime baktığımda kırmızı olduğunu gördüm. Carter da kanı gördü ve yüz ifadesi derhal değişti. Ses tonu da öyle.

“O yaraya tampon uygulamalıyız,” dedi ve kullanabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı.

“Üst katta, merdivenin yanındaki dolapta temiz havlular var,” dedim.

Basamakları ikişer ikişer tırmandı, dolabı açtı ve, “Evet haklısın, buradalar,” diye seslendi.

Burası benim evim değilse bunu nasıl biliyorum? diye sormak istedim. Ama o sırada arka kapıdan sıvışmakla meşguldüm. Bahçeden geçerek arabama bindim. Evden sadece bir çanta dolusu yedek kıyafet ve Blackmoor Milli Parkı’nın haritasını alabilmiştim. Bir de Range Rover’ın yedek anahtarları ve evde bulduğum biraz nakit para vardı. Ama şimdilik bunlar işimi görürdü çünkü gideceğim yere ulaşmak için başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

14

BIRDY

Altı ay önce

Henüz tanıştığım bir adamla Hope Falls mezarlığının kapısından girdim. Akşam gökyüzü siyah ve mavi bir renk paletine dönüşmüştü, ne yapacağım şaşırmış gibi kızgın görünüyordu. Biraz bana benziyordu. Bir kırlangıç sürüsü üzerimizden geçti, hızla alçalıp yükselerek günün son ışıklarıyla dans ettiler. Başka bir unutulmuş hatıralar dalgasıyla sarsıldım. Annem kırlangıçların daima evlerinin yolunu bulduğunu öğretmişti bana. Zamanı tersine çevirmek mümkünmüş gibi elimdeki dövme dokundum.

Çocukken bu mezarlıkta oyun oynardım, bunu da hatırlıyordum. Annemle birlikte yaşadığımız eve kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, oyun parkından daha yakındı ve bu mezar taşlarının arasında kitap okuduğum günlerin hatıraları zihnime üşüştü. Burada gömülü insanlarla ilgili öyküler uydururdum, isimlerini fısıldayarak onlara seslenirdim ve mezarlarının arasında saklambaç oynardım. Biraz daha büyüyene dek bu oyunu tek başına oynamanın ne kadar anlamsız olduğunu hiç düşünmedim. Birisi seni aramadığı sürece zaten bulunmanın mümkün olmadığı aklıma gelmedi.

Buraya en son gelişimi hatırladım. On yaşındaydım ve annemin cenazesi içindi, dolayısıyla kolay kolay unutulacak bir şey değildi. Ondan sonra Hope Falls'a hiç gelmemiştim. Sosyal hizmetlerde görevli, tombul bir hanım cenazeden hemen sonra beni almaya gelmişti; ne adını hatırlıyordum ne de yüzünü. Arabayla beni doğrudan Londra'daki koruyucu ailemle tanıştırmaya götür-

müştü ve söylediği şeyleri yapmadığımda beni bir kül tablası olarak kullanan bir kadının yanında bırakıp gitmişti. O kadının *ylüzünü* asla unutmamıştım, tenimde ve ruhumda açtığı yaraları da öyle. Bunca zaman sonra buraya dönmek tuhaf geliyordu. Hayal gibiydi. Hüzünlü ve yalnız çocukluğum sanki bana değil de bir başkasına aitmiş gibi. Bunları Carter'a anlatmadım, onu ilgilendirmezdi. Onun peşine takılarak buraya gelmemin tek nedeni "iki kere ölen kadınla" ilgili hastalıklı merakımdı.

Mezarlıkta yan yana yürürken kazara ellerimiz birbirine değdi ve elimi cebime sakladım. Sıra sıra dizilmiş ve bazıları devrilmiş eski mezar taşları ta uçurumun kenarına dek uzanıyordu ve oradan vahşi, amansız okyanusun panoramik manzarası görünüyordu. Annem buralarda bir yerde gömülüydü ve ansızın onu bulma arzusuna kapıldım ki bunca zaman sonra aslında saçmaydı tabii. Bana kalırsa, bazı insanları ölümlerinden sonra daha çok seviyorduk.

"Bu mezarlık yıllar önce doldu," dedi Carter aklımdan geçenlerden habersizce. "Artık hiç boş yer kalmadı ama anneannenin mezarı hazırды."

"Yani kendine bir yer mi ayırtmış?" diye sordum.

"Pek sayılmaz."

Carter eski bir mezar taşının önünde durdu ve ne göreceğimi tahmin etmeme rağmen kendi ismimle karşılaşmak bende şok etkisi yarattı. Mezar taşındaki iki çift tarihe bakarken kaşlarımı çattım. Taş öyle eski görünüyordu ki anneannem daha geçenlerde öldüğü için buna anlam veremedim. İsim ve ilk tarihler belli ki yıllar önce oraya kazınmıştı, deniz ve hava koşulları yüzünden yıpranarak neredeyse okunmaz hâle gelmişlerdi. Diğer tarihler ve mezar taşı yazısı onlardan daha okunaklıydı.

Olivia Bird

1926-1944

1944-2025

İKİ KERE ÖLEN KADIN

“Büyükanneyle dedemden duyduğuma göre, anneannen Olivia Bird on sekiz yaşındayken ölmüş, 1944’teki savaşta nişanlısının ölüm haberini aldığında,” dedi Carter. “Telgrafı okumuş ve oracıkta yere düşüp ölmüş, sanki kalbi kelimenin tam anlamıyla kırılmış gibi. Ertesi gün de buraya gömülmüş. Bird ailesi, yani ataların diğer köylülere kıyasla nispeten varlıklı insanlarmış. Savaş zamanı hemen hemen herkes kıt kanaat geçinmeye çalışırken Olivia’nın annesi ve babası onun için parayla satın alınabilecek en pahalı ipek astarlı tabutu seçmiş. Cansız bedenini güzelce giydirmişler ve tüm parmaklarına yüzükler takmışlar.” Anneannemle bir ortak noktamız daha olduğu ortaya çıkmıştı. “Ailesi ona en iyi şekilde veda etmek için büyük bir ziyafet düzenlemiş, böylece köyün aç ve yoksulları cenazeye katılmış. Bu abartılı servet gösterisi, özellikle de tabuttaki anneannenin elindeki kocaman, yakut nişan yüzüğü kasabanın diline düşmüş. Şu şanssızlığa bak ki, gerçi sonradan olanlara bakarak bunun bir şans olduğunu söyleyebiliriz, o zamanlarda mezar hırsızlığı çok yaygınmış.

“O gece, hava kararır kararmaz iki adam buraya gelmiş ve henüz birkaç saat önce gömülen Olivia’nın mezarını küreklerle kazmış. Kulaklarındaki küpeleri çıkarmışlar, boynundaki kol yeyi koparıp almışlar ve birer birer parmaklarındaki yüzükleri çıkarmaya başlamışlar. Özellikle yakut nişan yüzüğüne göz koymuşlar çünkü küçük bir servet değerinde olduğunu biliyorlarmış. Gel gör ki bir türlü yüzüğü Olivia’nın parmağından çıkaramamışlar. Bir balıkçı bıçağıyla parmağını kesmeye karar vermişler ama Olivia’nın etini ve kemiğini bıçakla doğrarlarken kadın birden gözlerini açmış ve çığlık atmış. Mezar hırsızları da çığlık atmış; eh, bir ölünün dirilmesi her gün olan bir şey değil tabii. Adamlar can havliyle uçurumun kenarına doğru koşmuşlar ve denize atlamışlar.

“Ertesi sabah, on sekiz yaşındaki anneanneni Spyglass’taki yatağında uyurken bulmuşlar. Tüm yüzükleri duruyormuş ama yüzükparmağı yokmuş. Olivia sanki bir mesaj vermek ister gibi, hayatı boyunca o yüzükleri takmaya devam etmiş. Kızlarını göm-

melerinin üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmeden onu çamura ve kana bulanmış hâlde, yatağında sağ bulan ailesi büyük bir şok geçirmiş. Hem korkmuşlar hem de birçok nedenden ötürü bu işe akıl sır erdirememişler. Gece evin tüm kapıları kilitli olduğu için Olivia'nın nasıl odasına döndüğünü ve hikâyesinin hangi kısımlarının doğru olduğunu da anlayamamışlar."

Carter'a dik dik baktım. Kimbilir yüzüm ne hâldeydi.

"Bunlara inanmamı beklemiyorsun herhalde?"

Omuz silkti. "Yalnızca bana anlatılanları anlattım. Tüm bunlar ben doğmadan çok önce yaşanmış. Anneannen ilk ölümünden sonra Spyglass'tan nadiren çıkmış. Münzevi hayatı sürmeye başlamış. Yaşlı Bayan Bird, kazara onu canlı canlı gömen ailesindeki herkesten daha uzun yaşamış ve hayatını insanlardansa köpeklerle paylaşmayı tercih etmiş. Hiç evlenmemiş ama bir kızı olmuş. Anneni de kimse tanımazdı, ta ki..." Annemin intihar ettiğini söylemekten kaçındı. "Yaşlı Bayan Bird tekrar öldüğünde iki kere ölen kadın olarak anılmak istediğini vasiyetinde açıkça belirtmiş. O bir Hope Falls efsanesi."

"Galiba buralarda pek fazla bir şey olmuyor."

Güldü. "Yeni evin sandığın kadar olaysız bir yer değil."

"Ben kalıcı değilim," dedim belki biraz fazla hızlıca. "Evi satışa çıkaracağım. Önce onu kendi gözlerimle görmek istedim."

"Çok yazık. Eğer dünyada Hope Falls'dan daha güzel bir yer varsa da ben henüz onu bulamadım," dedi Carter.

"Aradm mı peki?"

Yine gülümsedi. "Ailem ve arkadaşlarım burada. Başka bir yere gitmeyi aklımdan bile geçirmem."

Ona bakakaldım. "Hope Falls'dan hiç ayrılmadın mı?"

"Bunu neden yapayım? Haberleri izliyorum ve dünyanın geri kalanının nasıl boktan bir yere dönüştüğü ortada. Bazı insanlar hayatları boyunca aslında en başından beri sahip oldukları bir şeyi arıyor. Ama ben Hope Falls'da yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Burası güzel, güvenli ve tanıdık. Bu köy benim yuvam."

Bu kadar tekdüze bir hayat bir insanı nasıl mutlu ederdi?

Böyle bir yerde yaşasaydım herhalde sıkıntıdan ölürdüm.

"Ayrıca mesleğimi seviyorum," dedi Carter. "Bu da burada kalmanın nedenlerinden biri. Bu köyde kötü olaylar yaşanmaz. Çözmekte zorlandığım bir davayla hiç karşılaşmadım. Burada hiç kimse öldürülmedi. Hem bu kadar küçük bir köyde asla çok fazla şüpheli olmaz! Amirlerim neden bu bölge için kıdemli bir dedektif aramaya ihtiyaç duydu bilmiyorum. O dedektif burada boş boş oturacak, sanırım bu yüzden hiç kimse ilana başvurmadı."

"Cinayetleri çözmek zor değil ki," dedim ona takılarak. "Yeterince suç belgeseli izledim, katil her zaman koca çıkar."

Carter gülümsedi ve ben de gülümsediğimi fark ettim.

Sonra geri çekilme ihtiyacı duydum.

"Bana burayı gösterdiğin ve anneannemi anlattığın için teşekkür ederim," dedim. "Ama geç oldu ve artık Londra'ya dönsen iyi olur."

"Bu kadar çabuk mu? Ama daha yeni geldin."

"Korkarım öyle. Yapacak işlerim ve olmam gereken yerler var. Anlarsın ya." Ama hiçbir şey anlamamış gibiydi ve onun yaşındaki biri burada yalnızlık çekiyor olmalı diye düşündüm. Ondan sonra söylediği şey bunu doğruladı.

"Gitmeden önce bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

Bir süredir karşı cinsle hiçbir ilişkim yoktu. Gelip geçici şeyler yaşıyordum, böylece onları çabucak unutuyordum. Sonuç olarak doğrusu biraz paslanmıştım ama bunu uydurduğumu sanmıyordum. Ateşli genç polis bana çıkma teklif ediyordu.

15

EDEN

30 Ekim

Birisi bana zarar vermek istiyordu; hayal değildi bu, gerçektir.

Gecenin bu saatinde yollar sakindi, yine de kızımın yaşadığı yere ulaşmam normalde olması gerekenden daha uzun sürdü. Sanki zaman uzayıp kısalıyordu, ona dair algımı yitirmiştim. Bu geceyle ilgili hiçbir şey bana gerçek gibi gelmemesine rağmen öyle olduğunu biliyordum. Evimde benmişim gibi davranan kadın yalan söylüyordu. Kocam yalan söylüyordu. Şu genç polisin de yalan söylediğinden şüphelenmeye başlamıştım. Ama Eden Fox olduğumu biliyordum ve o kadın her kimse bir sahtekârdı. Umarım kızıma yapacağım ziyaretin kimliğimi kanıtlamama yararı olurdu.

Arabada uyarı ışığı yanmasına rağmen durmadım. Elektrikliydi ve şarjı tam değildi, yine de gideceğim yere kadar idare edeceğinden emindim. Zifiri karanlık yolları ayırt edemiyordum ama beñce doğru yönde ilerliyordum. Gerçi bunlara yol denemezdi; hepsi tek şeritli, dar köy yollarıydı. Blackmoor'da onlardan çok vardı; çukurlarla dolu, daracık ve dolambaçlı köy yollarının kenarlarındaki labirent gibi çalılıklar öyle yüksekti ki insan önünü arkasını zar zor görürdü.

Altı ay önce Gabriella'yı oraya bıraktığımızdan beri hiç ziyaretime gitmemiştim. Orada yaşamak istememişti, bu konuyla ilgisi olan herkes için son derece üzücü bir durumdu. Ama onun için en iyisi buydu, bizim için de öyle. Benim için kesinlikle en

iyisi buydu, gerçi Harrison bunda benimle tamamen hemfikir değildi. Ama onun bakımıyla ilgilenen o değildi. Bir an bile dikkatini üzerinden ayırmaman gereken birine bakmak için on yıl çok uzun bir süreydi. Bu kişi sevdiğin biri olsa bile.

Kaza olduğunda Gabriella daha sekiz yaşındaydı.

Evde saklambaç oynamak istemişti, en çok o oyunu severdi ama hayır demiştim.

Ona bunun yerine dışarı çıkıp temiz hava almasını söylemiştim ve Gabriella hiç memnun olmamıştı. Paltosunu giydirmiştim ve o kış ona ördüğüm pembe, birörnek, ponponlu beresiyle eldivenlerini takmıştim. O zamanlar tam bir küçük hanımefendiydi; istediği bir şey olmadığında ortalığı birbirine katardı ama o öğleden sonra, her zamanki gibi yaygara koparmadı ve ona söyleneni yaptı. Bir dolap çevirdiğini tahmin etmeliydim. Gabby daima babasının kızı olmuştu. Beni severdi ama Harrison'a tapıyordu. Harrison evdeyken onu hiç kimseyle paylaşmak istemiyordu. Ama ben de Harrison'la zaman geçirmek istiyordum; baş başa. Sekiz yaşındaki bir çocuğun anlayamayacağı bir şekilde.

Eskiden şimdiki gibi değildik. Bana kalırsa, bunun eninde sonunda tüm çiftlerin başına gelmesi kaçınılmazdı ama bazıları aralarındaki kıvılcımın söndüğünü kabul etmek yerine ona sıkı sıkı tutunmaya çalışmayı tercih ederdi. Bizim aşkımız bir kum saatine benziyordu; biteceği belliydi ve sanırım bunu en başından beri biliyordum. Aşkın tüm çeşitleri bir denklemdi; zaman *artı* hayat *çarpı* zor günler *artı* hüsranslar *eşittir* şehvetsiz bir sevgi gibi bir şey denebilirdi. Belki de ilişkiler sadece birer matematik problemiydi. Kocam bana eskisi gibi âşık değildi ama beni seviyordu, bunu biliyordum ve belki de bizim kadar uzun zamandır beraber olan insanlar bununla yetinmeliydi. Zaten sevgi tutkudan daha önemliydi.

Öyle değil mi?

On yıl önce, Harrison'la birbirimize dokunmadan edemezdik. Kazanın olduğu gün, Gabriella'nın ona söylediğim gibi dışarıda

oyun oynadığını sanıyordum, mahalle son derece güvenliydi. Onun için öğle yemeğinden sonra Harri benimle oynamaya başladığında hızlı bir seks için yatak odasına gitmeyi teklif ettim. O zamanlar bana hiç hayır diyemezdi ama çok çalışıyordu, bakması gereken küçük bir kızı vardı ve birbirimize yeterince vakit ayıramıyorduk. Bu sebeple her fırsatı değerlendirmeye çalışıyorduk. O öğleden sonra, giysilerimi birer birer çıkardım, merdivende bluzumu, eteğimi ve sutyenimi yere atarak onu sessizce baştan çıkardım. Beni arzulamasını istemiştim. Harri tahmin ettiğim gibi beni izledi ve külotumu sahanlığa attığımda eğilip onu alırken bir an bile gözlerini üzerimden ayırmadı. Gülümsüyordu ve şimdi o tebessümü özliyordum. Yatak odasına geldiğimizde çırlçıplak kalmıştım. Harri kapıda durdu ve uzun uzun vücuduma baktı. Kumaş pantolonu hâlâ üzerinde olmasına rağmen onda istediğim etkiyi yarattığımı gördüm. Eskiden hep saçlarımı açık bırakırdım; neredeyse meme uçlarımı örtüyorlardı ve güneşten bronzlaşmış tenimi süsleyen bikini izlerinin bir kısmını gizliyorlardı. Harri tenimdeki o bembeyaz izlerde önce yavaşça parmağını, sonra dilini gezdirmeyi seviyordu. Ama o öğleden sonra ön sevişmeye ayıracak vaktimiz yoktu. Yatağa tırmandım, ona arkamı dönerek ellerimin ve dizlerimin üzerinde bekledim. Harri bu sözsüz daveti kabul etti, fermuarını indirdi ve arkadan içime girdi. Sonra her zamanki gibi bana istediğini yapmasına izin verdim.

Daha sonra, Harri işe gitmeden önce duş aldı. Ben yorgundum ve hemen kalkmak istemediğim için bir süre daha yattım. Sonunda kalktığımda Gabriella'nın sandığım yerde olmadığını fark ettim. Biraz önce dışarıdaydı, tüm çocuklar gibi bisikletiyle sokakta tur atıyordu. Evden uzaklaşmaması gerektiğini biliyordu, yani güvende olmalıydı. Önceki gün, bisikletindeki yardımcı tekerlekleri çıkarması için Harrison'a yalvarmıştı ama Harrison henüz buna hazır olmadığını söyleyerek karşı çıkmıştı. O gittikten sonra yatak odasının penceresinden baktığımda Gabby'yi göremedim. O anda müthiş bir suçluluk duydum ama korkum

daha ağır bastı. Gabby'nin başına bir şey gelirse Harri'nin beni asla affetmeyeceğinin korkusu.

Bir çocuk kaybolduğunda yapılabilecek her şeyi yaptım.

Her zamanki saklanma yerlerine baktım.

Son âna dek Harrison'ı endişelendirmek istemedim ama emin olduğumda Gabriella'nın kaybolduğunu haber vermek için ofisini aradım. Asistanı sesimdeki telaşı fark ederek beni hemen ona bağladı.

Harri polisi aradı. Bana sakın olmamı söyledi, yardım geliyordu. Kocam kriz anlarında daima soğukkanlılığını korurdu.

Gökyüzü kararmıştı, yağmur yağıyordu. Pencereden bakmaya devam ettim, bekledim, dua ettim ve biraz daha bekledim. Cama vuran büyük, tombul yağmur damlaları gözyaşlarına benziyordu ama ağlamadım. Oturdum ve endişeyle polisin gelmesini bekledim. Daha sonra herkes benim bir suçum olmadığını söyledi. Bu herkesin başına gelebilirdi, yalnızca bir kazaydı. Ama o gün Gabriella'ya olanlar yüzünden daima kendimi suçladım. Onun güvenliğini sağlamak benim vazifemdi ve bunu başaramamıştım.

Uzaktan bir polis arabasının siren sesleri geldi.

Gürültü süratle arttı.

Sonra frenlerin acı çığlıklarını duydum.

Koşarak dışarı fırladım ama göz gözü görmüyordu. Yağmur öyle şiddetliydi ki zeminden seken damlalar yüzünden sanki yalnızca aşağı değil, yukarı doğru da yağıyordu. Polis arabası evin önünde duruyordu ama tuhaf bir açıyla. Sirenler hâlâ feryat ediyordu ve yanıp sönen ışıkları karanlık ve ıslak sokakta mavi yansımalar oluşturuyordu. Önce bisikleti gördüm. Arabanın ön tekerleklerinin altında yassı, yamuk yumuk bir metal parçası gibi görünüyordu. Durdum ve gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamadan ona baktım. Gözlerim Gabriella'yı aradı. Sonra kendi ördüğüm küçük, pembe eldivenleri tanıdım ve yağmurla birlikte yanaklarımdan yaşlar süzölmeye başladı.

Gabriella yerde yatıyordu.

Öyle küçük ve hareketsizdi ki kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Sonra biri çığlık attı ve bunun ben olduğumu sonradan fark ettim.

16

BIRDY

Altı ay önce

Ona hayır dedim. Carter'ın içki teklifini kibarca geri çevirdim, zaten köydeki tek bar görünüşe bakılırsa kapalıydı ama bana anneannemin tepedeki evine kadar eşlik etmesine sesimi çıkarmadım. Bu bile benden beklenmeyecek bir davranıştı. Bir erkeğin beni eve götürmesine ihtiyacım yoktu, özellikle de benden on yaş genç birinin. Bugünlerde kendimle baş başa kalma eğilimindeydim ama belki de birinin dostluğunu sandığımdan daha fazla özlemiştim. Spyglass'ın kuş şeklinde, pirinç, enteresan tokmaklı eski kapısına vardığımızda anahtarımı çıkardım ama onu kullanmadan önce duraksadım. Carter umutlanır gibi oldu. Ukalaydı ama hâlâ kendinden emin değildi. Kendimi gençlik tanımını sorgularken buldum; genç ve çok genç arasındaki farkı.

"Bana anneannemi anlattığın için teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim," diye karşılık verdiğinde bana biraz fazla yaklaştı. "Tekrar Hope Falls'a gelersen ve benimle bir içki içmek istersen..."

"Buraya geri dönmeyeceğim."

"Mesaj alındı." Başını salladı, kibarca gülümsedi ve gitmeye hazırlandı.

"Ben içki içmiyorum. Ama eğer içeri girmek istersen eminim yapacak başka bir şey buluruz."

Eve girer girmez güçlü elleriyle bana dokunmaya başladı. Fikrimi değiştirmemden korkar gibi çabucak gömleğimin ve ko-

tumun düğmelerini açtı. Endişesi boşunaydı. İlk karşılaştığımız andan beri bunu yaptığımızı hayal ediyordum. Her şeyin mavinin tonlarında olduğu tuhaf oturma odasına apar topar daldık ve eski, kadife kanepenin üzerine yığıldık. Carter polis olmak için çok genç olabilirdi ama bu alanda ne yaptığını iyi biliyordu. Ashında bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmem için bana fazla zaman bırakmadan dilini ağzıma ve elini külotumun içine soktu. O dudaklarımı, boynumu ve memelerimi öperken yıldızlarla kaplı, lacivert tavana gözlerimi diktim. Sonra Carter biraz daha aşağı kaydı. Benden on yaş genç bir erkekle ilk kez yakınlaşıyordum.

Sanırım bundan hoşlanmıştım.

“Kolunda ne çok dövme var,” dedi gömleğimi çıkardığımda malumu ilan ederek. Konuşarak her şeyi mahvetmediğinde ondan daha çok hoşlanıyordum. Dövmelerime elini uzatmasıyla irkildim. Bazı insanlar neden birinin dövmelerine dokunmaya hakları olduğunu düşünürdü bilmiyordum.

Kahretsin, kedi yavrusu değildi ki bu.

İlk vücut sanatımı on üç yaşındayken yaptırmıştım; elimdeki kırlangıçtı. On yaşındayken koruyucu annemin bana Noel’de hediye ettiği sigara yanığı izini gizleyecek şekilde tasarlanmıştı. Uzun tırnaklarını etime batırıp elimi sıkıca tutarak beni yakmıştı ve ağladığımda gülümsemişti. Dövme o acıyı gizlemişti. Bazen bir çirkinliği, güzel bir şeye dönüştürmek mümkündü.

Carter’ı içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum ama ansızın ciddileşti, her nasılsa insanların beni incittiğini hissetmiş gibi görünüyordu. Ya da bunu denediklerini. “Yapmamı istemediğin bir şey varsa bana söyle...”

“Konuşmanı istemiyorum. Olur mu?” dedim onu kendime çekerek.

Carter hızlı öğrenen biriydi, bunu ikinci kez söylememe gerek kalmadı.

Çok enerjikti ama benimle sevişirken aceleci davranmadı; mavi kadife kanepede, şöminenin rafının önünde yerde. Kuş

kadar hafifmişim gibi beni kucakladı, ona sıkıca bacaklarımı deladım. Çeşitli pozisyonlar denememiz için hevesli görünüyordu ve buna hiçbir itirazım yoktu. Tahminen anneannemin asla denemediği yöntemlerle yüksek arkalıklı koltuğun hakkını verdik. Bu anları bozan tek şey teşhisimi hatırlamam ve acaba son kez mi biriyle sevişiyorum diye düşünmem oldu. İlkler yerine sonları biriktirmeye başladığınızda moralinizin bozulmaması kolay değildi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedim daha sonra koyun postu halıda çırılçıplak yatarken.

“Biraz önce yaptığımız şeyden sonra bana her şeyi sorabilirsin,” dedi Carter. Yan yatarak başını güçlü koluna dayamış, bana âşık olmuşçasına gözlerimin içine bakıyordu. Kaşıkla yumurta taşıma yarışmasını kazanmış bir çocuk gibi otuz iki diş sıırıttı. “Hayatımın en iyi seksiydi. Daha iyisini yaşamadım. Müt-hişti, değil mi?” diye sordu.

Fena değildi.

“Kesinlikle. Sence anneannem ne zaman öleceğini nasıl anladı?”

Yüzündeki ifadeye bakılırsa beklediği soru bu değildi.

“Bilmem,” dedi Carter. “Karakola yolladığı mektupta on dördü, cuma günü öleceğini söylemişti ve adli tabip bunu doğruladı. Ama nasıldığını bilmem. Belki de insan sonunun geldiğini hissediyordur. Neredeyse yüz yaşındaydı.”

“Yani ölüm gününü tahmin ettiğine inanıyor musun?” diye sordum.

“Ben yalnızca bilmediğimiz birçok şey olduğuna inanıyorum. Ölümün asla tam zamanında gerçekleşmediğini tecrübe ettim. Cevabı bilmiyorum, bence bunu hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz ama belki de anneannen bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu.” Ya da Thanatos denen şirket ölüm tarihini öngörmüştü, anneannem onlara inanmıştı ve bir şekilde bu, ölümüne neden olmuştu.

Hepsi bir tesadüf olamazdı, öyle bir şey yoktu.

Bu derin ve anlamlı seks sonrası muhabbetimize devam ede-

medik çünkü telefonum çaldı. Kimin aradığına bakmak için telefonumu çantamdan çıkardım ve açmamayı tercih ettim.

"Neydi o?" diye sordu Carter.

"Seni ilgilendirmez."

"Kimdi demedim, neydi dedim. Telefonun Karanlık Çağlardan kalma." Güldü.

"Aslında birkaç yıllık ve tıkr tıkr çalışıyor. İnsanların bozuk olmayan şeyleri neden değiştirdiğini anlamıyorum."

"Akıllı telefonun yok mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben akıllıyım. O şeyler ağızdan çıkan her bir kelimeye kulak kesiliyor ve mahremiyetime değer veriyorum. Sosyal medya denen şey insanın beynini bozuyor ve böyle saçmalıklara ayıracak vaktim yok. Telefonu yalnızca birilerini aramak için kullanıyorum. Eğer hayatımı bir ekrana bakarak ziyan etmek isteseydim bir televizyon alırdım."

Deli olduğumu düşünmeye başlamış gibi bana dik dik baktı. "Televizyonun yok mu?"

"Bu sorular ve seks için teşekkür ederim ama birkaç işim var, yani..."

Birkaç saniye sonra jeton düştü ve yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Ne ummuştı? Üst kata çıkıp geceyi ölmüş anneannemin yatağında kaşık pozisyonunda uyuyarak geçirmemizi mi?

"Eğer biraz önce yaptıklarımızı tekrar yapmak istemiyorsan. Ama tamamen dürüst olmam gerekirse çok yorgunum," dedim. Yanakları kıpkırmızı oldu. Hem incinmiş hem de akli karışmış gibi görünüyordu ve kendimi kötü hissettim. "Ama çok güzeldi," dedim normalde küçük çocuklara sakladığım bir ses tonuyla.

Carter gittikten sonra giyindim ve ön kapının yanındaki çekmeceli dolaba gittim. Üzeri posta yığınlarıyla kaplıydı, bazıları açılmış, bazıları açılmamıştı; devrildi devrilecek gibi duruyor-

lardı. Onları çabucak gözden geçirdim, aradığımı bulmayı beklemeden. Onu bulmak istediğimden bile emin değildim. Gelin görün ki tüm o karmaşa ve dağınıklığın arasından başka bir siyah zarf çıktı, altın yaldızlıydı ve üzerinde ilkindekiyle aynı logo vardı. Onu açıp içindeki mektubu okudum.

Thanatos ailesine katıldığınız için teşekkür ederiz.
Aşağıda teyit edilmiş ölüm tarihinizi bulabilirsiniz. *

Olivia Bird - 14 Şubat 2025, Cuma

Son günümüzü bilmeye hepimizin hakkı var ve şimdi, öleceğiniz güne kadar her günü en iyi şekilde yaşayabilir ve gönül rahatlığıyla gerekli düzenlemeleri yapabilirsiniz.

Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıdaki numaradan bizimle iletişime geçin.

Size mutlu bir Ölüm Günü dileriz.

*Şartlar ve koşullar geçerlidir.

Anneannemin ölümünden iki hafta önce gönderilen mektuba bakakaldım, onun ölüm tarihini doğru bilmişlerdi. Thanatos'la teklifleri üzerine iletişime geçmiş olmalıydı ve tüm bunları anlamaya çalışırken harcadığım efor yüzünden başım dönmeye başladı. Ben mantıklı biriydim ve tabii ki bu gerçek olamazdı. Bu şirketin anneannemin ölüm tarihini nasıl tahmin ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama bunu öğrenmeye kararlıyım.

17

EDEN

30 Ekim

Biri beni tuzığa düşürmeye çalışıyordu ve bunun kim olduğunu öğrenecektim. Gabriella'yı ziyaret ederek kim olduğumu kanıtlayacaktım. Gabriella o kazadan kurtulmuştu ama bir daha asla eskisi gibi olmamıştı, tüm hayatımı Gabby'nin bakımına adanmanın nedeni buydu. Ama sonsuza dek bunu yapamazdım. On yıl uzun bir zamandı, dolayısıyla ona yaşayacak başka bir yer bulmuştum; ona bakmak için benden daha fazla zamanları olan insanlarla dolu bir yer. Bunun hepimiz için en iyisi olduğunu düşünmüştüm ama Malikâne'nin yılankavi yolunda ilerlerken bundan şüphe duymaya başladım.

Malikâne gece karanlığında eski, perili bir malikâneye benziyordu, oysa öyle değildi. Zengin bir şirket onu satın alıp yenilediğinde bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Nihayet orayı bulduğumda rahat bir nefes aldım; saatlerdir aynı yerde dönüp duruyor gibiydim. Neredeyse tüm pencereler karanlıktı ve saate baktığımda epey geç olduğunu fark ettim. Gabriella şimdiye kadar uyumuş olmalıydı ama bunu erteleyemezdim. Arabayı gösterişli girişin önüne park ettim, kapıya yürüdüm ve zile bastım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu yorgun bir ses.

"Kızımı görmeliyim. Gabriella Woolf."

"Neredeyse gece yarısı oldu," dedi ses.

"Biliyorum. Özür dilerim. Ailevi, acil bir mesele var."

Güvenli bir psikiyatri kliniğiyle ilgili tek problem aşırı güvenli olmasıydı.

Cevap gelmeyince bir kez daha şansımı denedim.

“Çok özür dilerim. Gece gece habersizce buraya gelmemin uygunsuz olduğunu biliyorum. Eğer önemli olmasaydı bunu yapmazdım. Küçük kızımıza bizim yerimize yuva olduğunuz ve ona özveriyle baktığınız için size ve meslektaşlarınıza ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Buraya gelmek için gece karanlığında uzun bir yolculuk yaptım. Son derece üzücü bir aile meselesi var ve derhal halledilmesi gerek. Yani fazla vaktinizi almayacağım. Sadece çok geç olmadan Gabby’ye onu seven birine veda etme şansı tanımak istiyorum.”

Bunu yüksek sesle söylediğimde yalanımın kulağa ne kadar inandırıcı geldiğini fark ederek şaşırdım.

Söylediğim bir şey işe yaradı çünkü *tık* diye bir ses duydum ve kapının kilidi açılınca onu itebildim. İçeri girdiğimde Malikâne’nin büyük, ahşap kapısı teatral bir gıcırtı kopardı ve beni dışarıdakinden daha soğuk ve biraz bayat kokulu bir hava karşıladı. Burası eskiden bir malikâneydi ama şimdi genç insanlara ancak böyle bir yerde görebilecekleri türden bakım veren bir yuvaydı. Malikâne pahalıydı, güvenliydi ve gizliydi. Sorunlu olduklarının duyulmasını istemeyen zengin ve sorunlu insanların kaldığı bir yerdi. Gabriella buraya gelmek istememişti. Harrison da bu fikri beğenmemişti. Ama Gabriella’yı ne kadar seversem seveyim sonsuza dek, gece gündüz ona bakamazdım.

Bunu istemem bu kadar yanlış bir şey mi?

Vicdan azabı insanın üzerine sımsıkı oturan bir duyguydu ve ben onu biraz fazla iyi taşıyordum.

Beyazlı bir kadın cilalı, parke zeminde telaşla koşturarak yanıma geldi. Tepeden tırnağa beyaz giyinmişti; sadece üniforması değil, saç bandı, gözlüğü ve ayakkabıları da öyleydi. Gabby’nin odasına dek bana eşlik etmek istedi ki burası bir tavşan yuvasını andırdığı için bunu memnuniyetle kabul ettim, yoksa tek başıma yolumu bulamazdım.

Beyazlı kadını izledim. Beyaz, deri ayakkabılarının topukları taş zeminde gıcırdıyordu. Binanın girişindeki büyük holü ve kocaman dolaplı saati geçtik. Süslü sarmal merdiveni çıktık. Koridor boyunca yürürken hâlâ saatin tik-taklarını duyabiliyordum ve bu bana Gabriella'nın kaza geçirdiği geceyi hatırlattı. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim, Harrison eve gelip her şeyi düzeltsin diye dakikaları saymışım.

Ama bazı kırıklar tamir edilemezdi.

Yeni, parlak bisikletine binen sekiz yaşındaki Gabby hâlâ gözümün önünde duruyordu.

Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yoktu.

Kazadan sonraki soruşturmada Gabby'nin bisikletiyle evimizin önündeki sessiz banliyö yolunun kör bir noktasında olduğu sonucuna varıldı. Sağanak yağmur altında, bir yerleşim bölgesinde çok hızlı gitmesine rağmen polis arabasının sürücüsünü suçlu bulmadılar. Halbuki bana göre, eğer arabayı daha dikkatli kullansaydı belki çok geç olmadan onu görüp dururdu. O arabanın şoföründen nefret ediyordum; o gün olanlar aslında onların suçuydu, benim değil.

Harrison bizi hastanede bulmuştu ve yaralı küçük kızını gördüğünde yüreğinin nasıl parçalandığına tanık olmuştum. *Ne oldu?* diye fısıldamıştı onun minik elini avucuna alarak, defalarca. Gabriella kendinde değildi, ona cevap verememişti. Ben de söyleyecek bir söz bulamamışım. Bence Harri'yle bir daha asla eskisi gibi olmayacağımızı o gün bile anlamışım. Kızı onun tüm dünyasıydı ve ona olan sevgisi, bana olan aşkını gölgede bırakmıştı.

Harrison her istediğinin olmasına alışık bir adamdı. Sadece en iyi doktorların Gabriella'yla ilgilenmesi için ısrar etti ve onların elinden bir şey gelmediğinde daha iyilerini talep etti. Ona duymak istemediklerini söyleyen hiç kimse kalmayınca dek. O doktorların hiçbiri Gabriella'nın tam olarak iyileşeceğini düşünmüyordu ve hepsi haklıydı. Zamanla ve bir dizi uzun ve acılı operasyondan sonra vücudu iyileşti. Ama akli asla iyileşmedi.

“Sanırım sizinle tanışmadık,” dedim beyazlı kadına. Benimle, kızımızla ve bizimle ilgili neler bildiğini merak ettim.

“Hayır,” diye doğruladı. Beyaz, ütülü üniforması yeni duruyordu, belki kendisi de öyleydi. “Sadece geceleri çalışıyorum, bu yüzden ziyaretçilerle nadiren karşılaşıyorum.” Bu da Eden Fox olduğumu doğrulayamayacağı anlamına geliyordu. Bana kimlik sormadığına memnun oldum çünkü kimliğim yoktu ama kimliğimi kontrol etmeden beni içeri alması aklımda yeni soru işaretleri yarattı. Gecenin bir vakti kapıya dayanan birini içeri alıyorlarsa Malikâne, sakinleri için gerçekten güvenli bir yer miydi?

“Geldik,” dedi kadın, üzerindeki isim ve numara dışında önünden geçtiğimiz diğer kapılara tıpatıp benzeyen bir tanesinin önünde durarak.

ON ÜÇ NUMARA GABRIELLA WOOLF

“Biliyorsunuz,” dedi beyazlı kadın. “Gabriella iyi ilerleme kaydetti.” Bunu bilmiyordum ama belki de kadın sırf kibarlık olsun diye böyle söylemişti. Ayrıca personelin, sakinleri gece odalarına kilitletiğini de bilmiyordum ve bir anahtar takımı çıkardığında biraz afalladım. Bu binanın bana verdiği hapisane hissi ve Gabriella’yı burada bıraktığımız için duyduğum suçluluk duygusu bir kat daha arttı. Bir yangın çıksa ne olacaktı? Beyazlı kadın kapıyı açarken gereğinden fazla oyalandı ve odada neyle karşılaşacağımdan korktuğum için doğrusu bu beni biraz rahatlattı.

Kazadan önce Gabriella mutlu bir çocuktuk ama asla iyi kalpli değildi. Biliyorum, kulağa korkunç geliyor ama eskiden beridir onda yanlış bir şeyler olduğunu düşünürdüm; olanlar yaşanmadan önce bile. Gabriella kim olduğumu söyleyemezdi, on yıldır hiç konuşmamıştı. Hastanedeki tedavisi bittikten sonra, Harrison onu ülkedeki tüm uzmanlara götürmüştü ama hiçbirisi ona yardım edememişti. Tüm doktorlar aynı şeyi söylemişti, beyin

fonksiyonlarında hiçbir anormallik yoktu, dilsizliği şiddetli travma sonrası stres bozukluğuna bağlı bir belirti olmalıydı. Hepsinin bir gün konuşacağını söylemişti. Ama Gabriella konuşmamıştı. Kazadan sonra sadece resim yapmıştı.

Resim yapmak her zaman en sevdiğim kaçış yöntemiydi. Kendimde olmadığımı göremeyecek kadar hassas dönemlerimde kendimi bulma çabasıyla yaptığım bir şeydi. Kendim için yaptığım bir şeydi, kendim için yaptığım tek şeydi ama Gabriella'nın beni nasıl izlediğini gördüğümde bunun ona da iyi gelebileceğini düşünmüştüm. Bu sebeple kazadan sonra ona resim yapmayı öğretmiştim ve görünüşe bakılırsa, kendini ancak bu yolla ifade edebiliyordu. şimdi on sekiz yaşında olmasına rağmen eski evimizde benimle birlikte yaptığı tüm resimler hâlâ fazlasıyla çocuksuydu. Hayvanları ve kuşları, bulutları ve yağmuru çiziyordu. Kazadan beri Gabriella'nın duyguları nadiren yüzüne yansıyor; ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlamak mümkün değildi ama ben, resim yaparken mutlu olduğuna inanmak istiyordum. Bunda yetenekli olmasa bile.

Buraya gelişimin asıl nedeni kızımı görmek değildi, delirmediğimden ve gerçekten düşündüğüm kişi olduğumdan emin olmaktı. Onu buraya bıraktığımız gün çerçevesi bir aile fotoğrafımızı odasına koymuştum; üçümüzün beraber olduğu bir kareydi. O fotoğraf hâlâ burada olmalıydı. Hope Falls'daki evden tüm izlerimi silmişlerdi ama hiç olmazsa Malikâne'de kim olduğumu ispatlamama yardım edecek bir şey vardı.

Beyazlı kadın kapıyı açtı ve Gabriella'nın bir salon, banyo ve yatak odasından oluşan yaşam alanının ışıklarını yaktı. Bulmayı umduğum çerçevesi fotoğraf görünürde yoktu. Ama onu aramak aklıma bile gelmedi çünkü odadaki tablolar dikkatimi dağıttı.

Çok fazlaydılar.

Ve çocuk resimlerine benzemiyorlardı.

Fevkaladeydiler. Çok güzel ve ürkütücüydüler.

Çünkü hepsinde Spyglass vardı; kavisli, sıradışı çatısı ve göze benzeyen pencereleri. Cornwall'daki güzel ama tuhaf yeni

evimin onlarca olağanüstü tablosuna hayretle bakakaldım. Gabriella oraya hiç gitmemişti. O evi hiç görmemişti.

Beyazlı kadın beni yatak odasına götürdü ve lambayı yaktı. Gabriella yatağında oturuyordu. Yeni uyandığı belliydi, bize şaşkın şaşkın baktı. Gecenin bir yarısı uyandırılan çoğu insan gibi. Işıktan rahatsız olmuşa benziyordu, gözlerini kırpıştırarak bakışlarını beyazlı kadına ve bana çevirdi.

“Annen seni görmeye geldi,” dedi beyazlı kadın.

Gabriella yine bana gözlerini dikti ve başını iki yana salladı. Akli karışmış ve korkmuş gibi görünüyordu.

Sonra tam on yıldır tek kelime etmeyen kızım ağzını açtı.

Fısıltıyla söylediği sözler sanki onları söylemek için büyük bir çaba harcıyormuş gibi sessiz ve kırık döküktü. Yine de Gabriella’nun ne söylediğini duydum.

“O. Benim. Annem. Değil.”

18

BIRDY

Altı ay önce

Sosyalleşmeyi seven biri olduğum söylenemezdi ama Londra'ya döndüğümde rahat bir nefes aldım. Evime. Alışık olduğum hayattan koparıldığımdan beri kendime kurduğum hayata. Şu son birkaç günde olanlar bir rüya gibiydi; hastane, miras, varlığını bilmediğim anneannem, Hope Falls gezisi ve tek gecelik ilişkim. Benim için bile tüm bunlar biraz fazlaydı ama bu teşhisin beni tanımlamasına izin veremezdim. Ölümcül bir hastalığım olduğunu hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu, bu mesele ölümle benim aramdaydı. Gerçeklere dönme zamanı gelmişti. İşime. Her şeyi öğrenmeden önceki hâlime değil, şimdi olduğum kişiye. Ama önce öğrenmem gereken şeyler vardı.

Sunday'i alt kattaki kitapçıya bıraktım, Cecil Court denen küçük sokağın ucuna doğru yürüdüm ve gerçek Londra'ya adım attım. Harley Sokağı'na gitmek üzere bir siyah taksi çevirdim, randevuma geç kalmamak için acele ediyordum. Thanatos'tan gelen süslü mektupta anneannemin ölüm tarihi yazıyordu. Bunun bir dümen olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Ve eğer değilse –ki yüzde yüz öyleydi– benimkini de söyleyebilirler miydi?

Resepsiyonist ben söylemeden ismimi bildi ve biraz tedirgin oldum. Bekleme odasında oturdum, buna alışmaya başlamıştım ama bu oda geçenlerde saatler geçirdiğim devlet hastanelerindeki bekleme odalarına hiç benzemiyordu. Harley Sokağı'ndaki

özel klinik gelecekten gelmiş gibi görünüyordu. Eski ve yıpranmış mobilyaların, çamaşır suyu ve mutsuzluk kokusunun yerine buradaki her şey bembeyaz ve yepyeniydi. Lüks bir spadaki gibi insana dinginlik veren bir kokusu vardı, çalışanlar muhteşem saçları, kusursuz makyajları ve beyaz, ışıltılı tebessümleriyle mankenlere benziyordu; sanki yüzleri rötuşla düzeltilmişti.

Bu randevuyu dün almıştım ve şimdi buradaydım. Thanatos'un internet sitesinde yalnızca bir açılış sayfası vardı, şirketin adı ve telefon numarası yazıyordu. Numarayı aradığımda kibar ve hafif ukala bir kadın sesi *sadece davetlilerin üye olabildiği* bir sistemleri olduğunu söylemişti. Üyeliğin içeriğini sormamıştım, yalnızca anneannemin adını söylemiştim; Hope Falls'daki evinde bulduğum davetiyenin üzerinde yazanı. Çünkü Olivia Bird benim de adımdı. Beni telefonda uzun uzun bekletmişlerdi. Neredeyse kapatacaktım ki bana zorla dinlettikleri rahatlatıcı müzik bir insan sesiyle bölünmüştü. *Thanatos'a hoş geldiniz*, diyen kadının o sırada gülümsediğine yemin edebilirdim.

Ondan sonra bana başka bir web adresi verilmişti; ancak ne aradığını bildiğinde bulunabilecek bir şeydi ve çevrimiçi bir anketi doldurmam istenmişti. Bir saat sonra beni geri aramışlardı, bugün için bir randevu vermişlerdi ve işte buradaydım. Bir bekleme listesi yoktu. Beklemek yoktu. Anneannemin evinde Thanatos'tan gelen mektubu bulduğumda öfkeden başka hiçbir şey hissetmemiştim. Bunun bir dolandırıcılık tezgâhı olduğundan emindim, yaşlılardan faydalanmak için bu kez süslü ve karmaşık bir yol bulmuşlardı anlaşılan. Onların paralarının peşindeydiler. Ama telefondaki ses Thanatos'ta hiçbir ücret talep edilmediğini söylemişti.

Siz bize zaman ayırın, biz de size ne kadar zamanınız kaldığını söyleyelim.

Telefondaki ses kelimesi kelimesine böyle söylemişti. Birden fazla kez.

Bunu bir metinden okur gibi.

Şimdi bu bekleme odasında olmama rağmen bir şirketin, bir

insanın ölüm tarihini önceden bilmesinin mümkün olduğuna hâlâ inanmıyordum. Çocukken hayal bile edemeyeceğim şeylerin gerçek olduğu bir teknoloji dünyasında yaşadığımızın bilincindeydim ama bu kadarı mantığa aykırıydı. Hızlı bir Google araştırması beni haksız çıkardı.

Bu konu hakkında yüzlerce makale vardı. Kan örnekleri ve lazer ışınlarıyla bir insanın ömrünün ne kadar süreceğini öngören biliminsanları hakkındaki hikâyelerden tutun da DNA'larına bakarak bir kişinin ne zaman öleceğini "yüksek doğruluk oranıyla" tahmin edebilen algoritmaları içeren daha güncel yapay zekâ gelişmelerine kadar birçok konuyu ele alıyordu. Gelgelelim kusursuz çalışan bir ölüm tahmin sistemi yaratma yarışında birbirleriyle rekabet eden çok sayıda şirket olmasa rağmen internette bulduklarımın hiçbiri bir insanın öleceği günü, yani kesin ölüm tarihini saptayabildiklerini iddia etmiyordu.

İnternette Thanatos hakkındaki bilgiler yok denecek kadar azdı. Ama yakın tarihli bir gazete haberinde ondan bir satırla "dünyanın önde gelen ilaç teknolojisi şirketlerinden biri" diye bahsedilmişti; o her ne demekse. Çevrimiçi anketi doldurup bir randevu almaya hak kazanana dek bana adreslerini bile vermemişlerdi. Böyle bir yerin varlığını ispatlayan tek şey yazılı bir davetiye ve bir internet sitesi idi. İkisi de stil sahibi, pahalı ve minimalist görünümlüydü. Tıpkı bu bekleme odası gibi.

"Bu anketi doldurun lütfen. Doktor az sonra sizinle görüşecek," dedi güler yüzlü resepsiyonist yumuşak bir sesle ve bana bir iPad uzattı. Kız gençti, yirmi beş bile yoktu ve belki de bir haftalık maaşına patlayan, tasarım bir kıyafet giymişti. Burada nasıl bir dolandırıcılık yapıldığını henüz anlayamamıştım. Şimdiye dek birçok suçluyla karşılaşmıştım ve bu kızın ne konuşması ne de tipi onlara benziyordu. Öte yandan nedense onu bir yerlerden gözüm ısıırıyordu. Belki de bir filmde görmüştüm ama bu düşük bir ihtimaldi. Manikürlü, beyaz elindeki iPad'e baktım.

"İnternette bir şey doldurmuştum..."

"O ilk anketti. Bu ikincisi. Bunların hepsi sürecin bir parçası."

Bunları yavaşça ve insanın sinirini bozacak kadar samimi bir tebessümle söyledi. Dişleri göz alıcı bir beyazlıktaydı, ona dair her şey gibi kusursuzdu. Ondan iPad'i alırken toplamda kaç tane anket olduğunu merak ettim ve soruları yanıtlamaya başladım. Bazıları ilk ankettekilerle aynıydı, sanki bu bir testmiş gibi.

Anket isim, adres, yaş, cinsiyet, boy ve kilo gibi temel sorularla başlıyordu. Sonra ummadığım tarzda ve cevaplarırken rahatsız olduğum maddelerle karşılaştım.

Lütfen yıllık gelirinizi belirtin.*

Tanıdığınız tüm aile üyelerinizin isimlerini ve doğum tarihlerini yazın. *

Eğer varsa tüm sosyal medya hesaplarınızı aşağıda belirtmeniz zorunludur. *

Eğer varsa tüm elektronik posta adreslerinizi aşağıda belirtmeniz zorunludur. *

TÜM sorular SÜRECİN BİR PARÇASIDIR.

*İstenen bilgilerin herhangi birini açıklamamak süreci sonlandırır.

Dijital ankette sonraki sayfaya geçtim ve evet/hayır seçenekli uzun bir beyan listesiyle karşılaştım. Eğer sürece devam etmek istiyorsam belli ki hepsine evet demem gerekiyordu.

Evimdeki ve yanımda taşıdığım tüm elektronik cihazlara

Thanatos uygulamasını yüklemeyi kabul ediyorum.

Evet/Hayır.

Thanatos'un benim ve birinci derece akrabalarımın tüm geçmiş sağlık kayıtlarına erişmesine izin veriyorum. **Evet/Hayır.**

Bu hizmet için herhangi bir ücret ödemem gerekmediğini anlıyorum ancak uygun bir aday olarak seçilirsem bir gizlilik sözleşmesi imzalamayı kabul ediyorum. **Evet/Hayır.**

Liste sayfalarca uzayıp gidiyordu. Listeyi yeterince doğru cevaplarla doldurduktan sonra il'ad'ı fazla kusursuz resepsiyoniste geri verdim.

"Teşekkürler, her şey harika görünüyor," dedi yüzünde güller açarak; gören de onun için bir kek yaptığımı falan sanırdı. "Son bir adım kaldı, parmak izi taraması."

Masasından minik bir adım atarak uzaklaştım. "Neden?"

"Bunların hepsi sürecin bir parçası," diye yineledi lanet bir robot gibi. "Doktorla görüşmeden önce tüm danışanlarımız bu adımları tamamlamak zorunda."

Benim işimde parmak izi taraması kaçınılması gereken bir şeydi. Bunun neden sürecin bir parçası olduğunu anlamaya çalıştım.

"Kişinin parmak izine bakarak ne zaman öleceğini söylemek mümkün mü?" diye sordum.

Kız gülümsedi. Yine. "Doktorla görüştüğünüzde her şeyi açıklayacak ve sorularınızı memnuniyetle yanıtlayacak. Ama gitmek isterseniz elbette kalmak zorunda değilsiniz."

Bu cümledeki üstü kapalı tehdit dikkatimden kaçmadı. Başka şansım olmadığı için iki elimin de tüm parmaklarının teker teker taranmasına izin verdim. "Elektronik aletler ve telefonlar dahil tüm eşyalarınızı size verdiğimiz kilitli dolapta bırakın lütfen," dedi kız daha sonra. "Dokuz numaralı odaya geçebilirsiniz. Doktor sizi bekliyor." Ekranına döner dönmez gülümsemesi kayboldu.

Doktor, bir doktora hiç benzemiyordu. Bir doktor gibi de konuşmuyordu. Tıpkı resepsiyonist kız gibi, yüzü tanıdık geldi ama onu daha önce nerede gördüğümü hatırlayamadım. O da biraz fazla güler yüzlüydü ve gülümsemenin bu şirkette mecburi olduğunu düşünmeye başladım.

"Merhaba, ben doktor," dedi.

Eğer gerçek ismini bilmemi isteseydi söylerdi. Gençti, en azından benden daha gençti ve üzerindeki her şey yepyeni ve pahalı görünüyordu; gömleği, üzerine tam oturan takım elbise yeleği ve sivri uçlu, parlak, deri ayakkabıları. Oda çok sadeydi, beyaz bir kutuya benziyordu. Yalnızca iki tane dönen koltuk,

beyaz bir masa ve bir gizli kamera vardı. Anlaşılan beni kayda almayı planlıyorlardı.

“Endişelenmeyin,” dedi doktor kameraya dik dik baktığını fark ederek. “Sadece sizinle sohbet ederken beni not almaktan kurtarıyor. Ne zaman öleceğinizi neden bilmek istediğinizi kendi kelimelerinizle anlatır mısınız?” diye sordu başka bir ışıltılı gülümsemeyle. Beni konuşmaya teşvik eder gibi, söze başlamamı beklemeden kafa sallamaya başladı.

“Bana şey teşhisi kondu...”

“Evet, okudum,” dedi kısa kesmemi ister gibi. “Ama yolun sonunu neden merak ediyorsunuz?”

“Yolun sonu mu?”

“Özür dilerim, kendi aramızda böyle söylüyoruz. Yani ölüm tarihinizi?”

Siktir. Tamam, direkt sadede geliyoruz. Sanırım bu da sürecin bir parçası.

“Galiba hazırlık yapmak için. Sevdiklerime veda etmek için.”

Doktor başını salladı ve doğru cevabı verdiğimi tahmin ettim. Ama sonra kaşlarını çattı. “Aslında sevdiğiniz biri yok, değil mi?”

Sikeyim, nasıl bir saçmalık bu?

Bu bir soru gibi görünüyordu ama aslında değildi.

Dilim tutuldu ve ona bakakaldım. Gerçek olamazdı bu, herhalde hayal falan görmüştüm.

Doktor gülümsedi. “Tabii ki köpeğiniz dışında; Sunday’i sevdiğiniz belli. Sizin hakkınızda bildiklerimize göre –ki çok şey biliyoruz– bir insan yalan söylediğinde anlayabiliyorsunuz. Dolayısıyla sizin de yalan söylemeniz enteresan. Siz zeki birisiniz, ortalamanın üzerinde bir IQ’nuz var. Hatta çocukluğunuzda yapılan teste göre üstün zekâlısınız...”

Bu herif çocukluğumdaki IQ puanımı nereden biliyordu?

“İşinizdeki performans geçmişiniz de bunu gösteriyor.”

Onlara ne iş yaptığımı özellikle söylememiştim.

Kalkmaya yeltendim. “Galiba artık gitmek istiyorum...”

“Lütfen otur, Birdy. Sana böyle hitap edebilir miyim?”

“Aslında etmeme–”

"Sen küçük bir kızken ve annen intihar etmeden önce sana Birdy dediğini biliyoruz. Ve senin de Olivia'dansa Birdy olarak anılmayı tercih ettiğini. Ayrıca seninki gibi bir teşhisle çok fazla zamanının kalmadığını da biliyoruz." Duygusuzca söylenen bu sözler beni afallattı ve sesim kesildi. "Gözbebeklerin biraz büyüdüğüne göre seni üzdüm ve bunun için özür dilerim. Verdiğin bilgilere dayanarak duygusal tepki seviyenin daha düşük olacağını düşünmüştük. Kaygılarını artırmak istemiyoruz ama katı kurallarımızı ve bazı kontrol mekanizmalarına duyduğumuz ihtiyacı umarım anlayabilirsin. Sadece şunu anlamaya çalışıyorum, eğer sana kesin ölüm tarihini söylersek bu bilgiyle ne yapacaksın?"

"Bu iddianızı neye dayandığınızı anlamıyorum..."

"Nasıl sorusunun cevabını bilmen gerekmez, Birdy. Bu bizim işimiz. Yalnızca müşterilerimiz için en iyi olanı istiyoruz; biz rolünü ve sorumluluklarını ciddiye alan, etik değerlere önem veren bir şirketz. Eğer sana öleceğin günü söylememiz şimdikiinden daha fazla acı çekmene ya da kaygı duymana neden olarsa bunu yapmayacağız."

Eğer rol yapıyorsa bunda cidden iyiydi.

Bu adam bir aktör müydü? Onun için mi bana tanıdık geliyordu?

Bir şeyler dememi bekliyordu ve en iyisi gerçeği söylemek gibi geldi.

"Ne zaman öleceğimi bilmek istiyorum çünkü çok geç olmadan görmem gereken biri var."

Doktor beni uzun uzun süzdükten sonra başını salladı.

Ancak o zaman kulağındaki kulaklığı fark ettim.

"Güzel," dedi bir testi geçmişim gibi. "Hemen döneceğim."

Odadan çıktı ve "hemen" bana bir saat kadar sürmüş gibi geldi. Saatimi ve telefonumu neden dolapta bırakmamı istediklerini bilmiyordum ve odada bir saat yoktu. Hiçbir zaman sabırlı biri olmadım ve beni yeterince beklettiklerine kanaat getirdiğimde kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Tam kapı koluna elimi uzatmıştım ki biri sanki en başından beri beni izliyormuş gibi, kapı açıldı.

“Beklettiğim için üzgünüm,” dedi doktor. “Eğer sakıncası yoksa hemşire hanım birkaç test için senden kan alacak.” İsim vermeme geleneği devam ediyordu anlaşılan. Hemşire, resepsiyondaki çalışma arkadaşıyla aynı şekilde, podyumdan inip buraya gelmiş gibi görünüyordu. “Lütfen oturun, uzun sürmez.”

Tüvit ceketimi çıkarıp gömleğimin kolunu sıvadım ve isteksizce tekrar oturdum. Hemşire gülümsedi, kolumun üst kısmına bir turnike doladı, yine gülümsedi ve iğneyi batırdı. İğnelerden hoşlanmadığım için başımı çevirdim. Doktor karşımdaki beyaz koltukta oturmaya devam etti ve aklımdan geçen soruyu ben sormadan cevapladı. “Kan alma işlemi bittikten sonra tırnağından örnek alınacak, bunu mini bir manikür gibi düşünebilirsin. Sonra hastanedeki MR’a çok benzeyen ama farklı bir şekilde çalışan bir tarama cihazına gireceksin. Bunların dışında deri ve saç örneklerine ihtiyacım var. Hepsi sürecin bir parçası.” Hemşireye döndüğümde üçüncü tüpü kanımla doldurduğunu gördüm. Bu kadarı biraz fazla değil miydi?

“Pekâlâ. Bu testlerden sonra ne olacak?” diye sordum.

Doktor gülümsedi. “Seninle iletişime geçeceğiz.”

Ertesi gün mektup geldi.

Pulu yoktu. Bana bizzat teslim edildi.

Anneanneme gönderdikleri siyah, süslü zarfa benziyordu; kaliteli karton kâğıdın üzerinde pembe altın rengi yazılar vardı. Ama bu kez gerçekten benim adımla taşıyordu. Onu açarken ellerim titredi. Benim durumumdaki ve bu evrede teşhis konan insanlar bazen bir ya da taş çatlasa iki yıl yaşıyordu. Veya altı ay içinde ölüyorlardı. Bu teşhis, tarihi belli olmayan bir idam cezasına benziyordu. Şimdi ya elimde daha kesin bir tarih olacaktı ya da bunun bir sahtekârlık olduğu ortaya çıkacaktı. İlaç şirketlerinin sözleşme yapmak ve para kazanmak için ne kadar ileri gittiklerini tahmin ediyordum. Bu işte büyük paralar dönüyordu. Ve insanların, en çaresiz ve hassas oldukları dönem-

lerinde, bundan faydalanarak açgözlülüklerini doyuran büyük firmaların tuzağına düşmesi sık sık rastlanan bir durumdu. Ama sözde bir ilaç teknolojisi şirketi olan Thanatos henüz benden hiç para istememişti. Bir doktorla görüşmem için beni hemen davet etmişlerdi ve sonuçlar için beklememi istememişlerdi. Kuşkucu tabiatıma karşın, yaptıklarını iddia ettikleri şeyi belki de gerçekten yaptıklarına inanmaya başlamıştım; bir insanın ölüm tarihini doğru tahmin ettiklerine. Ya da bu, titizlikle hazırlanmış bir sahtekârlıktı ama hizmetleri için herhangi bir ücret talep etmediklerinden, bundaki çıkarlarını anlayabilmiş değildim.

Sunday kanepeye çıkıp yanıma oturdu ve başını kucağıma koydu. İkimiz de içindekinden korkar gibi elimdeki zarfa baktık. Onu açtım ve dikkatle mektubu çıkardım. Tabii ki önce ölüm tarihime baktım ama sonra tüm bunlara bir anlam verebilmek için tarihin altında yazanları birkaç kez okumak zorunda kaldım.

Thanatos ailesine katıldığınız için teşekkür ederiz.

Son günümüzü bilmeye hepimizin hakkı var ve şimdi, öleceğiniz güne kadar her günü en iyi şekilde yaşayabilir ve gönül rahatlığıyla gerekli düzenlemeleri yapabilirsiniz.

Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıdaki numaradan bizimle iletişime geçin.

Size mutlu bir Ölüm Günü dileriz.

Doktorun tabiriyle “yolun sonunu” görmek beni sarstı.

Belki de hiç kimse ölüm tarihini bilmemeliydi.

Belki de hepimizin sonsuza dek yaşayacağımıza inanmasına izin verilmeliydi.

Öte yandan akıllı olan bu sikik dünyada sonsuza dek yaşamak ister miydi?

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

19

EDEN

30 Ekim

Ne yapacağımı bilmiyordum.

“O. Benim. Annem. Değil.”

Gabriella bunları bir kere daha söyledi. Gözleri irileşmişti, deli deli bakıyordu, yatağında otururken tıpkı bir hayalete benziyordu. Sonra bağırmak için ağzını açtı ve boğuk bir ses çıkardı. On yıl boyunca bir tek kelime konuşmamıştı ve Malikâne’de yaşamaya başladıktan yalnızca altı ay sonra olan şey buydu. Beyazlı kadın dehşet içinde ona baktı ve Gabriella’yı sakinleştirmeye çalışmadan önce bana döndü.

Neler olduğunu anlayamıyordum.

Aklımı mı kaçırmıştım?

Belki de sandığım kişi değildim.

Ama ben, ben değilsem kimdim?

Kızım on yıldır konuşmuyordu, gülmüyordu, ağlamıyordu, hatta kaş bile çatmıyordu. Ama odadaki diğer kadın ona bakmadığı sırada yüzünü bana çevirdi ve yavaşça gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en tüyler ürpertici manzaraydı.

Nefes alamıyordum, kalbim *güm güm* atıyordu, biri göğsüme baskı uyguluyormuş gibi hissediyordum. Oda yamuldu ve dengemi kaybettim, arkamdaki kapıya doğru sendeledim. Bir çıkış yolu aradım. Tüm bunlar çok fazlaydı, Gabriella çok fazlaydı, hep öyleydi ve artık ona dayanamıyordum. Eskiden onu severdim ama şimdi *nefret* ediyordum. Keşke hiç doğmasaydı. Hiçbir

anne böyle duygular taşımamalıydı ve her zamanki gibi, az sonra vicdan azabı çekmeye başladım. İyi bir ebeveyn olmakla iyi bir insan olmak aynı şey değildi ve ikisini de olmaya çalışmaktan çok yorulmuştum.

Gabriella'nın odasından dışarı fırladım. Onun fevkalade çizilmiş Spyglass tablolarının önünden geçip koridora çıktım ve sarmal merdivene doğru koştum. Beyazlı kadın arkamdan seslendi ama durmadım, geri dönemezdim, ona cevap veremezdim. Sadece oradan bir an önce çıkmak istiyordum. Artık hiç kimseye güvenemeyeceğimi hissediyordum; kendim de dahil. Telaşla merdiveni inerken Malikâne'nin girişindeki dolaplı saat gece yarısını vurdu. Bu korkunç gün nihayet sona erdiği için tuhaf bir rahatlama hissettim. Ama sorunlarımı ardımda bırakmamıştım, hatta tamamen çevremi kuşatmışlardı. Kendimi arabama kilitledim. Titreyen ellerle kontağı çevirdim ve direksiyona yapıştım. Elimden geldiğince süratle, oradan mümkün olduğunca uzaklaştım, karanlıkta Blackmoor'un dolambaçlı köy yollarında ilerledim. Gözyaşlarımdan önümü görmüyordum ama kenara çekmedim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Gidecek hiçbir yerim, hiç kimsem kalmamıştı.

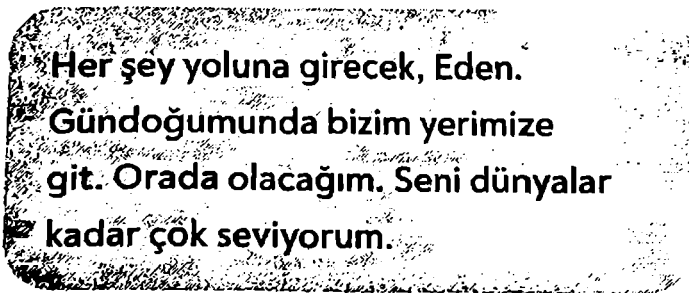
Uçsuz bucaksız ve vahşi bozkırın dar, labirent gibi yolları gecenin bu vaktinde sessiz ve ıssızdı. Korku içindeydim, yorgundum ve arabadan aşına olmadığım bir ses gelince paniğe kapıldım. Gösterge paneline baktığımda önceden önemsemediğim kırmızı uyarı ışığını gördüm. Range Rover kontrolü ele alarak yavaşlamaya başladı. Elektrikli bir araç almam için beni ikna eden Harrison'a öfkeyle sövdüm. Şarjı bitmişti ve hiç vaktim kalmamıştı. Hız göstergesinin ibresi yavaş yavaş düştü ve durdu. Araba kendi kendine kapandığında karanlıkta oturdum. Burada sokak lambaları yoktu, hiçbir şey göremiyordum.

Blackmoor Milli Parkı'nın sınırları içindeydim ama neredede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Gecenin bir yarısıydı. Hava soğuktu. Zifiri karanlıktı. Bir telefonum olmadığından yardım isteyemezdim. Arabadan inmeye cesaret edemedim, yerleşim

yerlerine kilometrelerce uzaktım, hangi yöne doğru yürüyeceğimi bile bilmiyordum ve beni sıcak tutacak bir paltom yoktu. Daha önce evden aldığım çantaya baktım ama yıldız desenli, kaşmir kazak dışında işe yarar bir şey bulamadım. Soğuktan korunmak için kazağı giydim ancak hiç ısıtmadı. Burada mahsur kalmıştım ve korkuyordum. Ağlamaya başladım; *gerçekten ağlamaya*. Gözlerimi kapayıp direksiyona başımı dayadığımda nasıl olduysa uykuya daldım.

Çalan bir telefonun sesiyle uyandım.

Önce nerede olduğumu anlamadım. Soğuk yüzünden canım acıyordu; gözlerimi açtığımda nefesimin buharının arabayı doldurduğunu gördüm. Buz gibiydi. Bir anlığına kıpırdamadan oturarak telefon sesinin nereden geldiğini anlamaya çalıştım; torpidoda çalışıyordu. Dün gece evi aradığımda telefonumu bulamıştım yoksa *mutlaka* rehberimden, kim olduğumu kanıtlayacak birine ulaşırdım. Tüm yaşananlar öyle bir hâle gelmişti ki ben bile kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Ama torpidoyu açtığımda çalanın kendi telefonum olmadığını gördüm. Şeffaf, naylon bir poşetteydi. Ucuz, özelliksiz bir modele benziyordu ve daha önce bu telefonu hiç görmemiştim. Telefon yine çaldı ve ekranda BİLİNMEYEN NUMARA yazdı. Tam çağrıyı cevapladığımda arayan kişi kapattı. Ekranı gözlerimi diktim ve telefon yeni bir mesajla titrediğinde az kalsın onu elimden düşürüyordum.

Evi satın aldığımızda Harri'nin bana hediye ettiği anahtarlığı çıkardım. Ön yüzünde ismim vardı ve arka yüzünde aynı cüm-

le yazıyordu; *seni dünyalar kadar çok seviyorum*. Harri onu bana Hope Falls'u yukarıdan gören kayalık tepedeki şampanyalı pikniğimiz sırasında vermişti. Köyün adını aldığı şelalenin yanında. Şu anda milli parkın bir noktasında olmam dışında nerede olduğumu bilmiyordum ama Harri'nin buluşmamızı istediği yeri biliyordum. Arabayı çalıştırmayı denedim ama tabii ki çalışmadı ve paniklemeye başladım.

Ön camdan baktım, şafak sökmek üzereydi. Karanlık ufukta yalnızca ince bir ışık huzmesi vardı ama sonunda nerede olduğumu görmeme yetti. İleride Hope Falls görünüyordu, aramızda en fazla bir, bir buçuk kilometre vardı. Köye çok yaklaştım ama yolumu kaybettiğim için bunu anlamamıştım. Telefonu kaptığım gibi arabadan fırlayıp koşmaya başladım. Issız köy yollarında yokuş aşağı koştum ve Hope Falls'a geldiğimde denize yöneldim. Dün gece ilk sergimi düzenlemeyi planladığım Saltwater Galeri'yi gördüm. Smuggler's Inn'i ve Driftwood Kafe'yi geçtim. Sokaklarda yaprak kırırdamıyor, çıt çıkmıyordu, hatta etraf biraz fazla sessizdi. Sessizlik gelgit dalgaları gibi kabardı ve beni yuttuğunda boğulacak gibi oldum. Öyle yorgundum ki doğru düzgün düşünemiyordum ama Harrison'ı gördüğümde kendimi iyi hissedeceğimi biliyordum. Sadece beni hâlâ sevdiğinden emin olmaya ihtiyacım vardı. Onunla gündoğumunda buluşmamı söylemişti ve geç kalmadığımı umdum.

Kiliseye vardım ve kıyı yolundan kayalıklara doğru tırmandım. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adamın yanından geçtim ama sabahın bu saatinde ondan başka hiç kimseye rastlamadım. Köyden uzaklaştığımda denizin gürültüsü giderek arttı. Kafamın içinde dönüp duran düşünceler de gürültülüydü ve yalnızca koştuğumda susuyorlardı ama bugün değil.

Geçtiğimiz yirmi dört saatten sonra Harrison'a sahiden güvenebilir miydim?

Başka şansım yoktu.

Bana yardım edecek başka biri yoktu, gidecek bir yerim yoktu.

Ve her şeye rağmen onu hâlâ seviyordum.

Kayalıkların tepesine vardığımda Harrison orada değildi.

Yokuş yukarı koşarken terlemiştim; yıldızlı, güzel kaşmir ka-
zağı çıkarıp yere attım. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama
bana direndi.

Arabada bulduğum telefonu çıkardım fakat burada çekme-
diği için naylon poşetine ve cebime geri koydum. Kocamı bek-
lerken uçurumun kenarında durdum, öfkeli denize ve aşağıdaki
kayalara çarpan dev dalgalara bakarak hayatımın neden ve nasıl
böyle kontrolden çıktığını düşündüm.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

Bunu düzeltmenin bir yolu olduğuna kendimi inandırmaya
çalıştım. *Kırık kalpler tamir edilebilir*, diye hatırlattım kendime. Ama
belki de insanın kaçmasının mümkün olmadığı bazı gerçekler var-
dı. Geçmiş, ömür boyu peşimizi bırakmayıp bize musallat olur-
du; asla tamamen gözden kaybolmazdı ve katiyen bize korkmayı
unutturacak kadar uzaklaşmazdı. Ve vicdan azabı, eğer izin verir-
sek her şeyimizi çalmaya fırsat kollayan bir hırsızdı.

İntihar destek hattı posterini gözüme iliştiğinde uçurumun ke-
narından biraz uzaklaştım. Oraya o kadar yaklaşmam aptallıktı,
ayağım kayabilirdi ve aşağı uçup ölebilirdim. Belki de buraya
gelmem bile aptallıktı; artık Harri'ye nasıl güvenebilirdim? Ak-
lımı kaçırmış olmalıydım. Burada buluşmamalıydık. Halka açık
bir yerde buluşmalıydık. *Güvenli* bir yerde.

Tam gidecektim ki arkamdaki patikada ayak sesleri duydum.

Az sonra, şelalenin sularıyla aşağı yuvarlanıyordum. Boşluk-
ta tepetaklak oldum, kendi etrafımda döndüm ve düşmeye de-
vam ettim; uçurumun dibindeki kayalıklara çarpana dek. Keskin
bir acı duydum ama bir saniyeden daha kısa sürdü. Eğer birileri
hiçbir şey hissetmediğimi söylerse bilin ki yanılıyorlar.

Ölürken ömrüm boyunca hissettiğim tüm duyguları hisset-
tim.

Ölmeden önceki son düşüncem beni şaşırttı.

Gerçek aşk öldürür.

20

HARRISON

31 Ekim

Alt kattaki sokak kapısının çalınmasıyla uyandım. Londra'daki dairede mi yoksa Cornwall'daki, birkaç hafta evvel taşındığımız evde mi olduğumu anlamam birkaç saniyemi aldı. Kendimi bildim bileli değişikliklerden hoşlanmazdım. Daha saat erkendi, hava hâlâ karanlık sayılırdı ama yorgun gözlerim ışığa alıştığında karımın yeni döşediği yatak odasını tanıdım. Spyglass hayallerimi süsleyen tarzda bir ev değildi. Kayaların üzerine kurulmuş binayı eski ve ürkütücü buluyordum ama Eden ona bayılıyordu. Hatta bu evi benden daha fazla sevdiğini düşündüğüm günler bile oluyordu.

Dışarıdaki her kimse yine kapıyı çaldı.

İçki bana dokunmaya başlamıştı, ne zaman içsem başım ağrıyordu. Hope Falls'daki sanat galerisini ve Eden'in sergisini hatırladım. Gereğinden fazla Malbec şarabı içmiş olabilirdim. Gayriihtiyari yanımdaki boşluğa elimi uzattım ve kimsenin üzerinde uyumadığı yastığa çarptım.

Yine kapı çalındı; bu sefer daha sert ve ısrarla.

Bu kişi her kimse gitmeye hiç niyeti yoktu. Yatakta doğruldum, ayağa kalkınca yatak odası önce yamuldu, sonra netliğini kaybetti. Görüntüler karman çorman oldu. Hayatımın en berbat akşamdan kalması bu olsa gerekti, halbuki *o kadar* çok içmemiştim bile.

Gözlüğümü taktım. Sersemliğimle ilgili bana bir faydası ol-

madı ama kıyafetlerimle uyuduğumu gördüm. Ne tuhaf. Şimdi düşününce dün gece yatağıma yattığımı hiç hatırlamadığımı fark ettim. Herhalde gerçekten kendimde değildim. Yine kapı çalındı, birden sabrım taştı ve akşamdan kalma oluşumun huncunu kapıdaki kişiden çıkarmak üzere sert adımlarla aşağı indim. Kilidi çevirdim ve hışımla kapıyı açtım. Dünkü genç polisi gördüğümde dilimin ucuna kadar gelen öfkeli sözleri kendime sakladım.

Çavuş Carter dün gece karımın sergisinden önce buradaydı ve daha sonra soyulduğumuzu anladığımızda yine uğramıştı. Ne var ki bugün değişik görünüyordu, sanki bir gecede yaşlanmıştı. Henüz delikanlı sayılırdı ve bu kadar genç ve tecrübesiz birini ciddiye almak zordu; kızımın ancak birkaç yaş büyük olmalıydı.

“İçeri girebilir miyim?”

Cevap vermedim, kenara çekilerek onu sessizce buyur ettim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum öyle olmadığımı bile bile. Çünkü öyle olsaydı Çavuş Carter burada olmazdı. Onu mutfığa götürdüm. Cam kırıkları süpürülmüştü ama arka kapıyı henüz tamir ettirmemiştik, cam çıtalarla kapatılmıştı. Dün gece biz galerideyken biri evi yağmalamıştı. Belki de konu buydu.

“Kahve ister misiniz? Zaten kendime yapacağım–”

“Hayır, teşekkürler,” dedi. “Karınızı en son ne zaman gördünüz?”

Durdum ve ona döndüm. Bu zor bir soru değildi ama cevap vermeden önce duraksadım. Başlıca nedeni zihnimin bunu neden sorduğunu düşünmekle meşgul olmasıydı.

“Dün gece, siz buradayken. Eğer herkes gittikten sonra galeri sahibiyle bir içki daha içmeseydik bunu yapan kişiyi iş üstünde yakalayabileceğimizi düşünüyordum. Siz gittikten sonra son bir içki içip yattık. En azından ben öyle yaptım. Herhalde Eden serginin heyecanını atlatamadı ve biraz daha oturdu.”

Sahi ya, nerede benim karım?

Bu soruyu yüksek sesle sormadım ama cevabı bilme arzum giderek arttı. Bir anda odaya girmesini bekleyip durdum.

"Doğrusunu isterseniz Eden'in şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Kapıyı çaldığınızda uyandım. Bazen bana haber vermeden koşuya gider..."

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," diyerek sözümü kesti çocuk polis ve kanım dondu. "Üzgünüm ama bu sabah köpeğini gezdiren bir adam karınıza tıpatıp benzeyen bir kadını kayalıkların tepesine doğru koşarken görmüş. Adamın dediğine göre üzgün ve dalgın görünüyormuş, ağladığı belliymiş. Adam gittiği yoldan geri dönerken şelalenin yakınında bazı giysiler bulmuş." Bahsettiği yerde intihar edenler olmuştu ama çocuk polisin bana bunları neden anlattığını bilmiyordum.

Belki de yalnızca bilmek istemiyordum.

"Bu kıyafet size tanıdık geliyor mu?" diye sordu telefonundan bir fotoğraf göstererek. Yıldız desenli, açık gri bir kazaktı.

"Bu Eden'in." Öyle alçak bir sesle konuşmuştum ki beni duymasına şaşırdım.

"Emin misiniz?"

"Evet. Bunu ona ben aldım."

"Kayalıkların oradaki patikada bulundu," dedi ve boşlukları doldurmamı bekler gibi duraksadı. Bunu yapmak istemedim. Söylenmemiş sözlerin gerginliğini taşıyan bir sessizlik gelip aramıza yerleşti. Sonra bana gözlerini dikti, ben de ona dik dik baktım ve ikimiz de aklımızdan geçirdiğimiz ama söylemediğimiz şeyleri sindirmeye çalıştık. İlk gözlerini kırpan ben oldum.

"Karımın intihar ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Henüz hiçbir şeyden emin değiliz," dedi ama yüzü bambaşka bir şey söylüyordu. "Birin evinize girdiğini ve dün gece karınızın arabasının çalındığını biliyoruz..."

"Hepsini Eden olduğunu iddia eden o kadın yaptı. Onu buldunuz mu? Arabayı buldunuz mu?"

"Hayır."

"Bir yanlışlık olmalı. Dün gece karım buradaydı..." Cümlemi yarım bırakıp delirmiş gibi Eden'ı aramaya başladım. Hiçbir açıklama yapmadan mutfaktan çıktım ve alt kattaki tüm odalara

baktım. Onu bulamayınca üst katı köşe bucak aradım. En son yatak odamıza girdim; gece yatağın ona ait tarafında hiç kimse-
nin uyumadığı besbelliydi. Başucumdaki telefonumu kaptığım
gibi telaşla ekrana dokundum ve son aramalardan Eden'ı bu-
lup onu aradım. Uzaklardan gelen telefon sesini duyduğum o
birkaç saniye içinde duygularım altüst oldu. Sesi takip ettim ve
eski merdiveni o kadar hızlı inmeye başladım ki az kalsın yere
çakılıyordum. En üst basamak diğerlerinden daha yüksekti ve
ciddi bir düşme riski yaratıyordu. Polis memurunun beklediği
mutfığa geri döndüm. Zil sesi sustuğu için tekrar karımı ara-
dım. Ses kesinlikle bu odadan geliyordu; çocuk polisin dikildiği
mutfak dolabının çekmecesinden. Çekmeceyi sertçe çekip açtım
ve dibinde Eden'ın telefonunu gördüm. Telefon koymak için ne
tuhaf bir yerdi.

Sorulmayan soru şimdi bas bas bağıırıyordu.

“Karım öldü mü?” dedim.

“Bunu söylemek için çok erken...”

“Beylik laflara hiç tahammülüm yoktur, o yüzden ne olur hiç
başlamayın. Karım öldü mü?”

“Çok üzgünüm. Ama bence ölmüş olabilir.”

21

BIRDY

31 Ekim

Sanırım ilk kez şansım yaver gidiyordu. Hope Falls'daki barın üzerinde bir oda kiralamak çok kolay olmuştu ve sudan ucuzdu. Bu mevsimde turistler olmadığı için burası biraz hayalet kasaba gibi oluyordu; çocukluğumdaki hayat dolu ve kalabalık köye hiç benzemiyordu. Smuggler's Inn'in tüm odaları boştu ve istediğimi seçmekte özgürdüm. Koridorun ucundaki, barla diğer odalara en uzak odayı tercih ettim; limana bakıyordu ve harika bir deniz manzarası vardı. Sessizdi. Huzurluydu. Bana özeldi. Tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

İşi bırakmak istediğimi söylediğimde Londra'daki patronum şok olmuştu. Ona gerçek nedeni söylememiştim. Kimse hasta olduğumu bilmiyordu; bunu söylemeyi gereksiz bulmuştum. Şefkatlerine ihtiyacım yoktu. İnsanlar acıma duygularını Cadılar Bayramı'ndaki şekerler gibi bonkörce dağıtmaya pek meraklıydı ve bunlardan çok fazla yutarsanız sizi hasta ederlerdi. Hiçbiri keder vampirinden başka bir şey değildi; tek arzuları kederinizi emmek, korkularınızla beslenmek ve başarısızlıklarınızla kendilerine ziyafet çekmekti. Böylece kendilerini daha iyi hissederdiler. Oysa ben kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordum ve yaptığım şey tam olarak buydu. Hikâyemin başladığı yere dönmüştüm; Hope Falls'a.

Burada olmak kendi geçmişime turistik bir gezi yapmaya

benziyordu. Burada doğmuştum ve burası beni geri çağırıyor-
muş gibi bir duyguya kapılmıştım.

Belki de beni geri çağıran *oydu*.

Artık ölmek üzere olduğumu biliyordum ve annemin meza-
rını ziyaret edip onunla sağken hiç yapmadığım gibi konuşmak
istiyordum. Babamı hiç tanımamıştım, annem bana onun adını
bile söylememişti, dolayısıyla elimde sadece o vardı. Beni terk
ettiği için annemden yıllarca nefret etmişim ve şimdi onu eski-
sinden bile daha fazla özlüyordum. Nefretle affetme arasında bir
yerde sıkışmıştım ve bunu anlıyormuş gibi numara yapmama
hiç gerek yoktu. Bazıları hayatınızda bir iz bırakırdı, diğerleriye
sadece bir leke.

Annem ona en çok ihtiyacım olduğunda beni terk etmişti.

Yaptığı bu sikik şey affedilemezdi.

Geçmiş çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Amları deş-
mek, hayal kırıklığı yaratan küçük pişmanlıklar ve hatalarla so-
nuçlanmaktan başka bir işe yaramıyordu. Saptığım yanlış yollar
azımsanmayacak kadar fazlaydı ama hayatı tekrar rayına oturt-
mak için asla çok geç değildi. Gerekli düzenlemeleri yapmak
birkaç ayımı almıştı fakat hazır olduğumda her şey süratle olup
bitmişti. Şu son birkaç haftada işimi bırakmıştım, Londra'daki
dairemi satmıştım, neredeyse tüm eşyalarımı sağa sola dağıt-
mıştım; en değerli kitaplarımı bile. Nasıl olsa onları öteki tarafa
götüremezdim. Sonra bir bavul yapıp Sunday'le birlikte buraya
taşınmıştım. Thanatos'a bakılırsa hayatımda bazı değişiklikler
yapmak için yeterli zamanım vardı, ben de öyle yapıyordum.
Bugün hayatımın son evresinin ilk günüydü ve bu süreyi dolu
dolu geçirmeye niyetliydim.

Duş aldım ve beyaz bir gömlek, tüvit bir ceket ve dar kotum-
dan oluşan her zamanki üniformamı giydim çünkü bazı şey-
ler asla değişmezdi. Ayakkabılarımı iyice parlatıp bağcıklarını
özenle fiyonk yaptım. Gözlüğü taktım, aynaya baktım, başımı
sağa sola çevirerek örgülerimin simetrik olup olmadığını kontrol
ettim. Artık hazırdım.

Biraz erkendi, biz de Sunday'le köyde kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra kıyı yoluna saptık. Bugün deniz vahşi, azgın ve gürültücüydü. Çevrende senden daha güçlü bir varlığın olması huzur vericiydi. Okyanusa bu kadar yakın olmak beni canlandırdı. Benden daha uzun boylu, dev dalgalar limandaki dalgakıranın ulu, granit duvarlarına çarpıyordu ve ufuktaki fırtınayı görebiliyordum. Köşedeki Driftwood Kafe'de mola verdim. Tek müşteri bendim ve iki kahve söyledim. İçerisi yetmişlerde dekore edilmiş gibi görünüyordu; oyulmuş balkabakları ve Cadılar Bayramı süslemeleriyle doluydu.

"Süslemeleri beğendim," dedim içtenlikle. Cadılar Bayramı oldum olası en sevdiğim tatildi.

"Ben de dövmeni beğendim," dedi tezgâhın arkasındaki yaşlı kadın bana para üstümü verirken. Beni çocukluğuma geri götüren ağır bir Cornwall aksanı vardı. Teşekkür ettim ve elimdeki kırlangıca baktım; bazı kuşlar çok uzaklara giderlerdi ama eninde sonunda evlerine dönerlerdi. Kırlangıçlar bu kıyılardan ayrılırlardı çünkü buna mecburlardı; ayrıca doğdukları yere ancak bunu yapmaları güvenli olduğunda geri dönmeleri gerektiğini zamanla öğrenirlerdi. Birden fazla sebepten ötürü kendimi onlara yakın hissediyordum.

"Hope Falls'da Cadılar Bayramı için hazırlanan tek yer sizsiniz sanırım," dedim irili ufaklı balkabaklarını beğeniyle süzerek.

Kafenin sahibi gülümsedi. "Köydeki çoğu insan sadece Ölüler Günü'nü kutlar. Bu yöreye özgü bir gelenek bu. Ama benim yaşımdaki biri için her bayram kutlanmaya değer," dedi gözleri parlayarak.

Zoraki gülümsedim ve kahveleri aldım. Sonra oradan hızla ayrıldım ve arnavutkaldırımlı sokaklardaki pastel renkli ve teraslı, güzel evlerin önünden geçerek bir sokağın ucundaki mavi kapılı, küçük kulübeye doğru ilerledim. Kapısındaki eski moda polis karakolu tabelası olmasaydı onun ne olduğunu anlamanız imkânsızdı. Adımlarım da kendim kadar tereddütlü olduğundan hâlâ bunu yapabiliyorken manzaranın tadını çıkarmak

için duraksadım. Sunday beni taklit ederek ayaklarımın dibine oturdu. Derin bir nefes aldım. Sonra son bir kez Hope Falls'da etrafıma bakındım, bu son  zg r  nımın keyfine vardım. Kim olduğumu ve ne yaptığımı  ğrendiklerinde bir daha hiçbir şey aynı olmayacaktı.

D ş ncelerimi toparladım.

Duygularımı unuttum.

Ve karakola girdim.

 tiraf vakti gelmişti.

22

HARRISON

İtiraf etmeliyim ki Çavuş Carter'ın karımla ilgili sözleri beni şoke etti.

O evimden çıkıp gidene dek soğukkanlılığımı korumayı başardım.

Sonra dağıldım.

Zorla biraz kahve içtim, sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım vardı. Ama sonra Eden'in mutfakın köşesinden beni izlediğini gördüğümde fincanımı düşürdüm. Karım gerçekten orada değildi, yalnızca bir hayaldi ama beyaz porselen yüzlerce parçaya bölündü ve kahve her yere saçıldı. Orada durdum ve ne yapacağımı bilmez hâlde gözlerimi yere diktim. Başkalarının arkamı toplamasına alışmıştım.

Ama bu seferki başka türlü bir dağınıklığı.

Polis, karımın canına kıydığını düşünüyordu.

Düşüncelerimi karımdan özel asistanıma kaydardım. Onu aramam lazımdı, toplantılarımı iptal edip günümü yeniden planlamalıydı. Şirket açısından bundan daha berbat bir zamanlama olamazdı. Şu anda *burada* değil, Londra'da olmalıydım ama böyle bir anda Hope Falls'dan ayrılmam herhalde uygunsuz kaçardı. Yaslı bir kocadan beklenen bir davranış değildi bu.

Bir porselen parçasının üzerine bastım ve yer kanımla ıslandı. *Siktir*. Kendimi toplamalıydım. Çocuk polis gitmeden önce bir sürü soru sormuştu ve onlara cevap vermekle hata mı ettim diye

endişeliydim. Ama ben bir şüpheli değildim. Ortada bir suç olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu. Eden'in intihar ettiğini düşünüyordlardı ve onlarla işbirliği yapmamam tuhaf olurdu. Ama kendimi garip hissediyordum. Biraz başım dönüyordu. Kafam karışık. Tüm bunlar gerçek değilmiş gibiydi. Bunu asla yüksek sesle söyleyemezdim, o başka.

Aslında en sevdiklerimi kaybetsem bile dağılacak türde bir adam değildim ben. Bu yönümü biliyordum çünkü deneyimliydim. Hepimiz yalnızca hayatın bize biçtiği rolleri oynarız ama ben repliklerimi unutmuş gibiydim. Bunun için elimde bir senaryo yoktu. Kimse benim seslendirmem için bir basın açıklaması da hazırlamamıştı. İnsanların benden beklediği gibi bir adam olmayı hatırlamakta güçlük çekiyordum, herkesin sandığı gibi biri: CEO Harrison Woolf. Korkusuz, güçlü ve dürüst.

Olduğum yere çöktüm çünkü şu anda bunların hiçbirini değildim.

Neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Ama doğru düzgün düşünemiyordum, duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Gerçeği bilmeliydim. Fakat nefes alamıyordum.

Karım gerçekten ölmüş müydü?

Kendimle kısa bir konuşma yaptım; aslında uzun sayılırdı. Sonra ayağa kalktım. Duş aldım, tıraş oldum, en sevdiğim takım elbisemi giydim; zırhımı kuşanmış gibi hissettim zira bugün ona ihtiyacım vardı. Sonra karımın başucunda bıraktığı nişan ve evlilik yüzüklerini gördüm. Kendime geldiğim gibi köydeki karakolun yolunu tuttum. Çavuş Carter, Eden'a ne olduğunu bulmalarına yardımcı olacak bir şey hatırlarsam bunu derhal onunla paylaşmamı söylemişti. Dolayısıyla bunu yapmaya niyetliydim.

Eden'in ne yaptığım hiç kimsenin öğrenmemesini tercih etsem de onu bulmalarını gerçekten istiyordum.

23

BIRDY

“Nihayet seni buldum,” dedim karakola girdiğimde.

“*Sen.*” Carter’ın güzel yüzü şokla allak bullak oldu.

Son görüşmemizden bu yana epeyce vakit geçmişti. Beni hatırlamasından etkilendim.

Carter yalnızdı, ona göre çok büyük görünen bir masada oturuyordu. Masaya ayaklarını uzatmıştı ve eski, Walkman’e benzeyen bir şeyle müzik dinliyordu. Masanın da onun kadar temiz ve tertipli olduğunu fark ettim. Üniforması ütülü ve lekesizdi, saçları biraz önce taranmış gibi duruyordu. Yüzündeki ifadede şaşkınlık ve adını koyamadığım bir şey daha vardı. Onu ilk ve son kez altı ay önce görmüştüm ama farklı görünüyordu. Yorgun. Yaşlanmış. *Umarım akıllanmamıştır*, diye düşündüm. Anneannemin mezarının başında yan yana duruşumuzu ve bana onun neden iki kere ölen kadın olarak anıldığını anlatışını hatırladım. Sonra benimle eve yürümüştü ve seks yapmıştık. Eğer gitmesini istemeseydim sabaha kadar yanımda kalırdı. Sanırım o günden sonra beni göreceğini düşünmemişti, yüzündeki ifadenin nedeni bu olabilirdi. Az önce bir bardak ucuz birayı kafasına dikmiş gibi suratını ekşitmişti.

“Demek beni hatırladın?” dedim. İçeri girip kapıyı örttüm. Carter kulaklığını başından çıkardı ve ayaklarını masadan indirdi. Bana dik dik baktıktan sonra gözlerini Sunday’e kaydırdı. İkimizden de korkmuş gibiydi ki bu çok saçmaydı. Hemen değil

de zamanla sevillecek biri olduğumu kabul ediyordum ama köpeğim kurt kılığında bir kuzuydu. Beni görmenin şokunu atlatması için Carter'a birkaç dakika tanıdım ve çevreme bakındım. Karakol eskiden bir balıkçı barakasıydı ama hâlâ onlardan biriymiş gibi duruyordu.

"Elbette hatırladım," dedi Carter duraklatma düğmesi nihayet serbest kalmış gibi. Sesi tereddütlüydü ve kaşımı kaldırdım. "Bayan Bird'ün torunusun," diye ekledi söylediğini ispatlamaya çalışırcasına.

Adımı bile hatırlamıyordu.

Carter'ın yanakları kırmızının şaşılacak kadar canlı bir tona boyandı, belli ki o gece yaptığımız bazı şeyleri hatırlamıştı ve onun için biraz üzüldüm. Benden rahat bir on yaş daha gençti, çok zeki olduğu söylenemezdi ve o gece kapımı çaldığında neye ya da kime bulaştığını bilmediğinin farkındaydım. Bunun için ortada hiçbir sebep yokken neden bu kadar suçlu görüldüğünü anlamadım. İstese bile beni arayamazdı, ona numaramı vermemiştim. Belki de onu incitmişim ve bana hâlâ kırgındı; oysa salak şey adımı bile hatırlamıyordu.

"Bana Birdy diyebilirsin," dedim biraz önce aldığım kahvelerin birini masasına koyarken. Önce bardağa dik dik baktı, sonra da bana. Kahveye dokunmadı. Gözüme şaşılacak kadar genç göründü, neredeyse bir çocuk gibiydi.

Ona korkunç derecede yaşlı görünüp görünmediğimi merak ettim.

Carter oturduğu yerde kıpırdandı. "Korkarım bugün burası biraz hareketli..."

"Hope Falls mu?"

"Garip ama evet."

"Biri bir balık ağı filan mı çaldı?" Bunun komik olduğunu düşündüm ama Carter gülmedi. "Bak, çat kapı geldiğim için özür dilerim ama seninle konuşmak istedim."

"Başka bir zaman olsa sohbet etmek hoşuma giderdi... Şeyle..."

“Eski bir alıbbapla mı?” dedim ona yardımcı olmaya çalışarak.
“Kesinlikle öyle. Ama şimdi pek uygun değilim. Çok şeyim...”

“Meşgul mü? Hiçbir şey olmaz dediğin bu uykucu köyde mi?”

“Bir kadın kayıp,” dedi beni etkilemeye çalışır gibi.

“Hemen hemen her zaman suçlu kocadır,” diye hatırlattım. Sonra kahvemi yudumladım ve Carter’ın masasının köşesine tünedim. Afallamış göründü ve tehlikeli bir biçimde aptal olabileceğimi düşünürcesine bana dik dik baktı. Tehlikeliydim, evet. Ama aptal, asla.

“Özür dilerim ama bugün sohbet edecek zamanım yok,” dedi ayağa kalkıp oturduğum masadan biraz uzaklaşarak. Portmanto-dan paltosunu aldı. “Yeni bir dedektif göreve başladı. Tam da gününde. Şimdi onunla tanışmaya gidiyorum. Onun için izinle...”

“Gitmeden önce sana itiraf etmek istediğim bir şey var,” dedim ve bakışları karnuma kaydı. “Aklından geçen buysa *hamile* falan değilim,” derken bu düşüncenin beni ne kadar dehşete düşürdüğünün sesime yansımaya engel olamadım. Göstere göstere rahat bir nefes aldı ve hakarete uğramış gibi hissetmekten kendimi alamadım. Carter’ın sabrı taşmış olacaktı ki kapıya yöneldi.

“Mesele nedir bilmiyorum ama inan hiç vaktim yok...”

“Bu fikri sen kafama soktun,” dedim.

“Hangi fikri? Bunu başka bir zamana erteleyemez miyiz? Yeni dedektifle tanışmaya geç kalamam.”

“Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Zaten onunla tanıştın.”

Jetonun düşmesi öyle uzun sürdü ki polis okuluna giriş sınavını geçebildiğine şaşırdım.

Ağzı O şeklini aldı ve bir Japon balığı gibi açılıp kapandı.

Ona acıdım.

Neredeyse.

“Bana Birdy demeye devam edebilirsin ama resmi unvanım Başmüfettiş Olivia Bird. Yeni amiririm.”

24

CARTER

“Hope Falls’un yeni dedektifi *sen* misin?” diye sordum.

O olamazdı. Bir yanlışlık olmalıydı. Her şey doğru olabilirdi ama bu asla.

“Hope Falls’un ve birkaç komşu köyle kasabanın ama asıl görev yerim burası.”

Durdum ve ona baktım ama hiçbir şey söylemedim. Uzun, örgülü, koyu kumral saçlarını, tüvit ceketini, beyaz gömleğini ve dar kotunu süzdüm. Omzundaki kırmızı heybe bir çocuğun okula götüreceği türdendi ve parmaklarındaki yüzükler, elindeki dövme ve yanındaki dev gibi kurtla bu kadın kesinlikle bir dedektife benzemiyordu. Yüksek rütbeli bir polis olmasından hiç bahsetmiyorum bile. Tam *altı aydır* kıdemli bir dedektif aranıyordu ve uygun biri bulunamamıştı. Yine de amirlerim beni terfi ettirmemişti. Yıllardır burada olmama rağmen. Ve şimdi hak ettiğim bir görevi bana vermek yerine onu mu göndermişlerdi? Bu gerçek olamazdı. O benim yeni amirim olamazdı ve bir türlü doğru kelimeleri bulamıyordum. Sonra birkaç tanesi birbirlerinin üzerinden atlayarak ağzımdan kaçtı.

“Şaka mı bu?”

Yüksek sesle sorulduğunda içimden geçirdiğimden daha kaba duran bu soruya gülümsercesine dudağının köşesini kıvrarak karşılık verdi.

“Biliyorum, çok çılgınca,” dedi. “Duyduğuma göre, bugün-

lerde kadınların oy kullanmasına da izin veriyorlarmış. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de Hope Falls'a kadın bir başmüfettiş atandı. Dünya nereye gidiyor?"

"Ama bu durumda sen benim..."

"Amirinin, evet. Yeni amirin. Bunun için üzgünüm. Umarım senin açısından büyük bir problem değildir. Bu arada bilgin olsun, beraber çalıştığım insanlarla yatmamakla ilgili katı kurallarım var. Özellikle de altımdakilerle ama aramızda geçenler sırasında amirin olmadığımı göre sorun yok. Bundan sonra her şeyi geride bırakıp temiz bir sayfa açmamızı umuyorum. Buna ne dersin?"

"Be-ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"'Tebrikler,' demen hoş olurdu. Ya da 'Hope Falls'a hoş geldin,' diyebilirsiniz. Ya da 'Dedektiflik konusunda bana son yıllarda burada oturarak öğrendiğimden daha fazla şeyi tek günde öğretecek kadar deneyimli biriyle beraber çalışacağım için heyecanlıyım,' diyebilirsiniz." Taşı gediğine koymayı zaten beceremezdim ama bu sözlere yerinde ya da yersiz hiçbir karşılık veremedim. Amirimle yatmıştım. Onu çıplak görmüştüm. Bunu ve yaptığımız şeyleri gözümün önüne getirdim ve ona boş boş baktığımı fark ettim. "Tutukluk yaptın galiba. Açıp kapatmak işe yarar mı?"

"Ne?"

"Boş ver. Bugün neden yoğunsun onu söyle bakalım."

"Bir kadın kayıp. Başka bir intihar olabilir."

"Neden başka dedin? Kaç tane intihar vakası yaşandı?"

"Kayalıkların zirvesindeki şelale popüler bir intihar noktası. Özellikle yılın bu zamanı oradan atlayan bir sürü insan oluyor," dedim. Sonra yeni amirimin annesinin kendini öldürdüğünü hatırladım, çocukken Hope Falls'dan ayrılmasının nedeni buydu ve muhtemelen görevinin ilk gününde bunu hatırlamak istemezdi. Onun üzerinde berbat bir ikinci ilk izlenim bırakıyordum.

Zihnim onun burada olmasının neden kötü olduğuna dair düşünceler üretip duruyordu. Sonra onunla Spyglass'ta tanış-

tığım geceyi düşündüm. Birdy'yi görür görmez arzulamıştım. Kaliteli bir kadındı; tam adını koyamadığım, kendine özgü bir çekiciliği vardı. Onu bir daha göreceğimi bilseydim o günkü gibi davranır mıydım bilmiyordum ama buraya geri dönmeyeceğini söylemişti ve beni içeri davet etmişti. Ona nasıl hayır derdim? Ne öncesinde ne de daha sonrasında böyle bir seks yapmıştım. Onu nasıl öptüğümü hatırladım, nasıl becerdiğimi. Tadını hatırladım...

"Carter?"

"Pardon ne?"

"Sana bir soru sordum ve boş boş bakıyorsun. Felç mi oldun?"

"Yok. Şimdi ben sana ne diye sesleneceğim?"

"Birdy. Daha önce söylemiştim. Sana söylediklerimi takip etmeye çalış."

"Biraz gayriresmi değil mi?"

"Bir insanı çıplak gördüğünde ister istemez resmiyet ortadan kalkar." Yanaklarım ateş gibi yanmaya başladı. "İntihar şüphesi taşıyan bu ölümden bir görgü tanığı var mı?" diye sordu.

"Köpek gezdiren bir adam bir kadının kıyı yolundan kayalıklara doğru koştuğunu görmüş..."

"Atladığını görmüşler mi?" Başımı iki yana salladım. "Ceset bulundu mu?" Yine başımı sallamaya başladım. "Konuş, Carter."

"Hayır."

"Kadın için ne zaman kayıp ihbarı yapıldı?"

"Hiç yapılmadı."

"Yani bir ceset bulunmadı ve hiç kimse onun kayıp olduğunu ihbar etmedi. Ama ortada bir intihar vakası olduğunu düşünüyorsun çünkü..."

"Biraz önce kocasını resmi olarak sorguladım ve bundan şüphelenmek için bir nedenim..."

"Ne yaptın, ne yaptın? Anlıyorum canın sıkılıyor ama sırf bir şeyler soruşturmak için uyduruk suçlar üretemezsin."

"Birkaç gündür evlerinde tuhaf olaylar yaşanıyordu..."

"*Tuhaf olayların* mahkemede hiçbir geçerliliği yok. Hakkında kayıp ihbarı yapılmayan bir kadının kocasını neye dayanarak sorguladın? Sırf sen onun intihar ettiğini düşünüyorsun diye mi?"

Şu anki bakışlarından nefret ettim. Onun burada olmasından nefret ettim. Ertesi gün yeni bir dedektifin göreve başlayacağı telefonla bana bildirildiğinde onun bir erkek olduğunu zannetmiştim. Onu izleyerek bir şeyler öğrenmeyi ummuştum. Bu kadın bir dedektife bile benzemiyordu ve köpeği bile bana aptalmışım gibi bakıyordu. Halbuki değildim.

"Kocasını kendi isteğiyle buraya geldi. Bana anlatmak istediği bir şey olduğunu söyledi."

"Yazılı ifade var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Kayıt aldın mı?"

"Evet ama ses kaydı. Teypte. Sen geldiğinde onu dinliyordum."

"*Teyp mi?*"

"Evet. Burada hâlâ kaset kullanıyoruz. Dinlemek istersen Walkman'imi ödünç alabilirsin."

"Kazara zaman yolculuğuna mı çıktım? Seksenlerde miyiz?"

"Benden önce burada görevli memur eski usullere bağlıydı. *Bozuk değilse düzeltmeye çalışma, derdi.*"

"*Bozuk değilse kır*, bana daha çok uyuyor. İş dediğin böyle yapılır. Görünüşe bakılırsa Hope Falls'a tam zamanında gelmişim." Ceketinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı. Sonra bir tükenmezkalem çıkardı ve ucuna bastı.

"Kocanın adı ne?" diye sordu.

"Harrison Woolf."

"Kayıp karısının?"

"Eden Fox."

İsimleri not etti. Tam eski usul. Ama benden daha büyüktü tabii. Açık arayla şimdiye kadar yattığım en yaşlı ve en seksi kadındı.

Ve en korkutucu.

“Dünyadan Carter’a!”

“Ne?”

“Beni çıplak hayal etmekten vazgeç,” dedi ve yanaklarıma ateş bastı. “Artık amiririm ve buna alışmak zorundasın.” Sözleri bana tokat gibi çarptı. “Teyp dinleyecek vaktim yok ama kocanın ne anlattığını bilmek istiyorum. Sorguyu yazıya dök ya da bunu yapacak bir uygulama bul ve bana *mail* at. Ofisimde olacağım.”

Yalnızca bu odadan ibaret karakolda çevreme bakındım. Ve burada yalnızca bir tane masa vardı. Benimki.

“Ofisin mi?” diye sordum.

“Evet. Smuggler’s Inn olarak da biliniyor.”

“Bara mı gidiyorsun? Sabah sabah?”

“Eh, burada çalışmam. Fazla kasvetli.”

“Bir daha asla Hope Falls’a dönmeyeceğini söylememiş miydin?”

Bana bir adım yaklaştı ve bir anlığına beni öpecek sandım. Yüzünü benimkine yaklaştırdı, neredeyse dudaklarımız değecekti.

Gülümsedi. “Fikrimi değiştirdim.”

25

Görüşmeyi yapan kişi: Çavuş Luke Carter (LC)

Görüşülen kişi: Harrison Woolf (HW)

Tarih: 31 Ekim 2025

Yer: Hope Falls polis karakolu

LC: Buraya geldiğiniz için teşekkürler. Tekrar resmi olarak kayda geçmesini isterim ki burada bulunma zorunluluğunuz yok.

HW: Karıma ne olduğunu öğrenmeliyim.

LC: Sizi anlıyorum. Bana bir şey göstereceğinizi söylemişsiniz.

HW: Evet.

LC: Bay Woolf'un cebinden iki adet yüzük çıkardığı kayda geçsin.

HW: Karımın alyansı ve nişan yüzüğü. Eden onları evde bırakmış. Koşmaya gittiğinde hep böyle yapar. Onu buldunuz mu?

LC: Korkarım hayır.

HW: Dün evimize gelen, sonra galeriye gelip yine Eden olduğunu iddia eden ve daha sonra izinsiz olarak evime girip karımın aracını çalan o deli kadını buldunuz mu?

LC: Hayır. Ama aracınızı bulduk.

HW: Nerede?

LC: Hope Falls'a yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıkta, Blackmoor Milli Parkı'nda terk edilmiş hâlde bulundu. Yalnızca kesin olarak bilinenleri bir araya getirmeye ve tüm bunların birbiriyle bağlantısını anlamaya çalışıyorum.

HW: Eğer en başında o kadını tutuklamış olsaydınız belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı...

LC: Bunu sorduğum için özür dilerim ama bir yasak ilişki ihtimali var mı?

HW: Yasak ilişki mi?

LC: Evet.

HW: Kimin? Benim mi? Karımın mı? Benle o kadını mı kastediyorsunuz? Yoksa karımla başka birini mi? Madem karımı bulamadınız neden intihar ettiğini düşünüyorsunuz? Atladığını gördünüz mü? Şu anda onu arıyor olmanız gerekmez mi?

LC: Sahil güvenlik arama yapıyor ama buradaki akıntılar yüzünden bazen bu zaman alıyor...

HW: Cesedin kıyıya vurması mı? Söylemeye çalıştığınız bu mu? Ulu Tanrım. Bu olanları aklım almıyor.

LC: Söylediğiniz gibi henüz neler olduğundan emin değiliz. Karınız sadece bir yere gitmiş olabilir mi?

HW: Yani beni terk mi etti?

LC: Size söylemeden birini ziyarete gitmiştir belki. Olamaz mı? Eden'in yerini bilen bir arkadaşı olabilir mi? Onun gerçek ruh hâlini bilen biri?

HW: Karımı tanımadığımı mı ima ediyorsunuz? O iyiydi. Diğer kadın gelene kadar gayet mutluydu.

LC: Çocuğunuz var mı?

HW: Bir kızımız var.

LC: Adı ne?

HW: Kızımın bu işle hiçbir ilgisi yok. Hope Falls'a hiç gelmedi.

LC: Sizinle yaşamıyor mu?

HW: On sekiz yaşında.

LC: Onunla konuşmak isterim.

HW: Size söyledim...

LC: Adını ve iletişim bilgilerini verirseniz bize çok yardımcı olur.

HW: Öyle olsun. Gabriella. Ne var? Neden bana öyle bakıyorsunuz?

LC: Dün gece karınız olduğunu iddia eden kadın da Gabriella adında bir kızı olduğunu söyledi.

HW: O kadının kafası bayağı karışık. Karım olduğunu iddia eden biri pekâlâ çocuğumun annesi olduğunu da iddia edebilir.

LC: Size veya karınıza karşı düşmanlık besleyen başka biri olabilir mi?

HW: Karımın intihar ettiğini düşünüyorsanız bunu neden soruyorsunuz?

LC: Hope Falls'daki evinizin dışında Londra'da hâlâ bir daireniz var, yanılıyor muyum?

HW: İki tane ev sahibi olmanın yasalara aykırı olduğunu sanmıyorum.

LC: Hayır tabii ki. Ama epey masraflı oluyordur. Karınızın hayat sigortası var mıydı?

HW: Sanırım gitme vaktim geldi. Bundan sonra bana söylemek istediklerinizi avukatım aracılığıyla iletebilirsiniz.

26

BIRDY

Tutanağı okumayı bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı kapadım çünkü içkim gelmişti. Yeni “ofisimden” hoşlanmıştım. Smuggler’s Inn ülkenin en eski barlarından. Bunu duvarda asılı ÜLKEDEKİ EN ESKİ BARLARDAN BİRİ yazan tabeladan anlamıştım ancak doğru düzgün bir *mojito* yapmayı bile bilmiyorlardı. Bar gerçekten çok eskiydi fakat yakın bir zamanda yeniden dekore edilmişti. Hâlâ boya kokusunu alabiliyordum ve yeni döşemeler bir parça abartılı olmasa rağmen zevkliydi. Barın arkasında, çerçevelenmiş başka bir yazı daha vardı: YABANCILAR HENÜZ TANIŞMADIĞINIZ ARKADAŞLARDIR.

Hadi oradan.

Bana sorarsanız arkadaşlar potansiyel yabancılardır.

Bu tabelalar dışında mekânı beğenmiştim; eski moda bar tezgâhı, şöminesi, tahta kirişli, alçak tavanları filan pek hoştu. Burada yalnız olmaktan da hoşlanmıştım.

İçkimi yudumladım ve Carter’a bir mesaj yazdım.

OFİSİME GEL.

“Beni mi aradın?” dedi Carter beş dakika sonra bara girdiğinde.

“Aslında mesaj attım ama bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler.”

Sunday'e dik dik baktı ve Carter'ın köpekleri sevmediğini düşünmeye başladım.

"İçki içmediğini sanıyordum," dedi kokteylime bakarak.

"Ne kadar iyi bir hafızan var ve doğru söylüyorsun. İçki içmiyorum. Biliyorum, alkol kullanmayan bir dedektif, acaba sırada ne var? Bu alkolsüz bir *mojito* ya da onun gibi bir şey işte. Sana bir kokteyl ısmarlamayı teklif ederdim fakat yapacak işlerin var. Kadının kocasıyla görüşmenizin yarısını okudum ama sana bir şey soracağım. Eden Fox olduğunu iddia eden kadın meselesi nedir?"

"Sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Dün gece beni Spyglass'a çağırdılar..."

"Anneannemin eski evine mi?"

"Evet. Harrison Woolf ve Eden Fox ailenin eski evinde oturuyor." Duraksayarak bu haberi sindirmemi bekledi. "Onlarla tanıştın mı?" diye sordu daha sonra. "Evi senden satın almış olmaları."

"Hayır. Miras davası görüldü ve o sürece neredeyse hiç müdahil olmadım. Avukatlar ve emlakçı her şeyi halletti. Bir temizlik şirketi çağırıldı, sonra ev satışa çıkarıldı ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Koca bir ömrün bu kadar çabuk derlenip toparlanması üzücü."

"Eğer içini rahatlatacaksa evi çok güzel restore ettiler," dedi.

"İçine girdin mi?"

"Birkaç kez. Dün akşam, Harrison Woolf 999'u arayarak karısı olduğunu iddia eden yabancı bir kadının evlerine girmeye çalıştığını haber verdi."

"Bu doğru muydu?"

"Evet. Onlara gittiğimde onu gördüm. Sonra gece köydeki sanat galerisinde onu gözaltına aldım. Israrla Eden Fox olduğunu ve galerideki kadının, kocasının karısıymış gibi davranan bir sahtekâr olduğunu iddia etti."

"Doğru söylemediğini nereden anladın?"

Bana birkaç tahtam eksikmiş gibi baktı.

“Çünkü gerçek Eden’la tanışmıştım. Köy halkının yarısı gibi. Ayrıca Harrison faktörü var. Bir koca, karısının kim olduğu konusunda neden yalan söylesin? Diğer kadını sorguya çektim, bana biraz deli ve tehlikeli biri gibi göründü.”

“Deli *ve* tehlikeli. Yine de onu bıraktın mı?”

“Tam olarak öyle değil.”

“Ya ne o zaman? Tam iki kere elinden kurtulmuş olmasını nasıl açıklıyorsun? Harrison’ın karısı olduğunu söylediği kadınla tanıştığını söyledin. O nasıl biriydi?”

“Gerçek Eden Fox’la tanışan herkes ondan hoşlanırdı. Buraya taşındıklarından beri köydekilerle arkadaş olmak için içtenlikle çaba gösterdi. Fırına ve kasaplara sık sık uğrardı, yerel işletmeleri destekliyordu. Böyle bir yerde bu daima takdir toplar. Sonra onu dün geceki sergide gördük; tüm köy oradaydı.”

“Tüm köy bir sergiye mi gitti? Buradakilerin Netflix’i falan yok mu?”

“Burada mahalle kültürü şehre göre biraz daha gelişmiş olabilir.”

“Yapma ya? Müthiş bir tespit. *Sen* onunla ilk ne zaman tanıştın?”

“Kiminle?”

“Eden.”

Omuz silkti. “Dün gece galeride.”

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama devam etmedi. “Öyleyse şimdi oraya gitmeni istiyorum. Ben kocayla görüşmeniz geri kalanını okurken galeri sahibiyle konuş. Sergi hakkında bilgi edin. Bu fikrin kimden çıktığını falan öğren.”

“Neden?” diye sordu.

“Nedenini boş ver, senin görevin sana söylediklerimi yapmak.”

“İyi. Öyleyse karadulla görüşmeye gidiyorum.”

“Neden öyle dedin?”

“Köydeki herkes ona böyle der, hiç olmazsa arkasından. Di-
ana üç kere evlendi ve tüm kocalarını gömdü. Galeriyi miras

parasıyla açtı. Ve söylentilere bakılırsa dördüncü kocasını arı-
vırmış. Bu arada son kocasının küllerini göminesinin rafında
saklıyormuş ve günde bir kere çayına bir çay kaşığı onun külle-
rinden ekliyormuş. Onu daima yanında hissetmek için küllerini
ıktıyormuş."

Hadi oradan.

"Eh, sana çay ikram etmek isterse kabul etme o zaman," de-
dim. Bana boş boş baktı. "Ne bekliyorsun? Hadi toz ol."

Carter güzel başını iki yana salladı ve çıkıp gitti.

Amiri olmama biraz bozulmasını anlayabiliyordum. Ve yat-
mamız konusunda huzursuz olmasını takdir ediyordum. Ama
en çok, biraz önce neden öyle söylediğini merak ediyordum.
Carter'ın, Eden Fox'la ilk kez sergide tanışmadığını biliyordum;
bundan önce tanışmışlardı.

Bilmediğimse neden yalan söylediği idi.

27

Görüşmeyi yapan kişi: Çavuş Luke Carter (LC)

Görüşülen kişi: Harrison Woolf (HW)

Tarih: 31 Ekim 2025

Yer: Hope Falls polis karakolu

Devam ediyor...

HW: Özür dilerim. O şekilde çıkmak istemezdim. Ama bugün... Her şey üzerime üzerime geliyor. Tüm bu olanlara inanamıyorum.

LC: Sizi anlıyorum. Eğer kızınızın iletişim bilgilerini verirseniz...

HW: Anlamıyorsunuz.

LC: Öyleyse açıklayın.

HW: Kızımız on sekiz yaşında ama hâlâ bir çocuk. Bunlarla ilgili hiçbir şey bilmiyor ve size yardım edemez. Ama eğer ısrar ederseniz size onun yaşadığı yerin numarasını verebilirim.

LC: Teşekkürler. Karınızın birkaç arkadaşıyla görüşmem de faydalı olabilir. Sizde numaraları var mı? Karınızın son zamanlardaki duygularına dair bizi aydınlatabilirler.

HW: Ben size anlattım ya. Eden gayet iyiydi. Yıllardır hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

LC: Bazen en yakınlarımızla hislerimizi paylaşmak zor gelir. Tamamen haklısınız, henüz Eden'a ne olduğunu bilmiyoruz ama kayıp olduğunu biliyoruz. Bir sırdaşı var mıydı ya da yanında kalabileceği biri?

HW: Karımın hiç arkadaşı yoktu.

LC: Sahi mi? Onunla tanıştığım da arkadaş canlısı birine benzliyordu. Dün sanat galerisinde çok sosyaldi.

HW: Çünkü arkadaş edinmek istiyordu. Buraya taşınmak, bu ev bizim için yeni bir başlangıç demektir. Evlendiğimizde karım çok gençti ve yıllardır kızımızın bakımı tüm zamanını alıyordu. Önceliği daima Gabriella oldu.

LC: Kızınızın okul arkadaşlarının ailelerinden arkadaş olup hâlâ görüştüğü birileri yok mu?

HW: Kızımız evde eğitim aldı. Eden'in arkadaşlara ayıracak vakti yoktu ve yakın bir zamana dek böyle bir isteği de olmadı. Bunu başka türlü nasıl açıklarım bilmiyorum. O böyle biriydi. Kendi kendine mutluydu. Ben sık sık iş seyahatlerine çıkıyorum ama Eden geçtiğimiz on yılı evde Gabby'yle geçirdi. Herkesin bir hayat tarzı var, bizimki de bu.

LC: Ne iş yaptığınızı sorabilir miyim?

HW: Söylememeyi tercih ederim.

LC: Nedenini sorabilir miyim?

HW: İstedığınızı sorabilirsiniz ama işimin konumuzla ilgisi yok.

LC: Olabilir de.

HW: Karımın işim yüzünden mi bir uçurumdan aşağı atladığını düşünüyorsunuz? Senelerdir aynı işi yapıyorum, onun sayesinde dilediği gibi bir hayat yaşıyordu.

LC: Sakıncası yoksa çalıştığınız şirketin adını söyler misiniz?

HW: Sakıncası var ama eğer onu bulmanıza yardımcı olacaksa söyleyeyim. Londra'da, Thanatos adlı ilaç teknolojisi şirketinin CEO'suyum.

Düzenleme
Ny.ozlem

28

BIRDY

Tutanağı okumayı bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı kapadım.

Barın duvarları üzerime kapandı, zemin yamuldu ve dengemi bulmak için tahta masanın yapış yapış kenarına tutundum. Gözlerimi kapadım ve dünya karardı. Sunday yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiş gibi hafifçe inledi. Ancak birbirleriyle çarpışan fırtına bulutlarının çıkardığı ses olarak tanımlayabildiğim bir gürültü kafamın içini doldurdu, ilaç almak için heybeme uzandım. İşimi şansa bırakmamak adına iki tane hap çıkardım ve alkolsüz *mojitomun* geri kalanıyla yuttum. Yakın bir zamana dek Thanatos'un adını bile duymamıştım. Şimdiyse o şirketi yöneten adamla yapılan bir görüşmenin tutanağını okuyordum.

Ve bu şirket öleceğim günü bildiğini iddia ediyordu.

Hayatımın sonunda neden burada olmak istediğimi açıklamam kolay değildi. Eminim çoğu insan böyle bir zamanda yeni bir göreve başlamamı çılgınca bulurdu ve haklı olabilirlerdi. Bildiğim tek şey Hope Falls'un beni yuvama geri çağırdığını hissettiğimdi. Öleceğimi ve bunun ne zaman olacağını hiç kimseye söylememiştim; Thanatos'un bana verdiği ölüm tarihi doğru muydu, uydurma mıydı, onu da bilmiyordum. Ama Harrison Woolf o şirketin CEO'su olduğuna göre bunu biliyor olmalıydı. Bence birçok konuda söylediğinden daha fazla şey biliyordu. Bunların hepsi bir şekilde birbirleriyle bağlantılıydı; anneannemin evi, Thanatos, Hope Falls, Eden Fox... Kesinlikle emindim bundan.

Tekrar dizüstü bilgisayarımı açtım ve Google'ın arama kutusuna "Harrison Woolf" yazdım. Birkaç sonuç çıktı ama hiçbirinin aradığım adam olmadığını biliyordum. Harrison Woolf'la Thanatos'u beraber aratmayı denedim, yine bir şey çıkmadı. Ne bir sosyal medya hesabı ne bir LinkedIn profili. Hiçbir şey. Adam internette bir hayaletti –tıpkı benim gibi– ve deneyimlerime dayanarak bunun iki anlama geldiğini söyleyebilirdim. Ya mahremiyetine değer veriyordu ya da saklayacak bir şeyi vardı. Belki de ikisi birden. Yine bilgisayarımı kapattım ve heybeme koydum. İnternet bana öğrenmek istediklerimi söylememiş olabildi ama bahse girerim ki bunu yapabilecek başka biri mutlaka vardı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum barın arkasında oturan güzel barmene. Uzun, kıvılcı saçları ve iri, yeşil gözleriyle bana birini hatırlatıyordu fakat kim olduğunu çıkaramıyordum. Smuggler's Inn'e ilk geldiğimde Maddy buradaydı ve hiç müşteri olmadığı için üst katta istediğim odaya yerleşebileceğimi söylemişti. Müthiş bir insan sarrafı olan Sunday ondan hemen hoşlanmıştı, dolayısıyla ben de öyle. Otuzlu yaşlardaydı, güzeldi, kitaplara düşküncü ve günümüz insanında pek rastlamayan bir duygusal zekâya sahipti. Boş bir *pub*da pineklemek yerine hayatını daha iyi değerlendirmesi gerektiğini düşünmekten kendimi alamadım.

"Kısa bir süreliğine köpeğime göz kulak olur musun?" diye sordum.

"Elbette," dedi. "Gördüğün gibi çok meşgul değilim."

"Uslu dur," dedim Sunday'e ve dünyanın en uslu köpeğiymiş gibi masumca başını yana yatırdı.

Sonra bir mesaj yolladım.

OFİSİMİN ÖNÜNDE BULUŞALIM.

Arkasından bir tane daha yazdım.

LÜTFEN

Ve bir tane daha.

SALLANMA

Carter'a attığım son mesajın biraz kaba olduğunun farkındaydım ama iş ilişkileri nasıl başlarsa öyle devam ederdi ve ben daha en başında bazı sınırları çizmekten yanaydım. Birkaç dakika sonra küçük, aptal polis arabasıyla barın önünde durdu. O şeyin üzerinde bir tek leke bile yoktu, profesyonel olarak temizlenmiş gibiydi. Daha önce böyle görünmediğinden emindim; dikiz aynasına ağaç şeklinde bir araba kokusu bile asılmıştı.

"Nerede kaldın?" diye sordum açık cama doğru eğilerek.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Nadiren şaka yaparım. Ayrıca bu teneke kutusuna binmeyeceğim. Seninle orada buluşuruz," dedim Vespa'nın anahtarlarını cebimden çıkararak.

"Nerede?"

"Nerede olacak? Spyglass'ta. Bana yetişmeye çalış."

"Bunu önceden söyleseydin... Neyse boş ver. Spyglass'ın hemen şu tepede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bilmez miyim? Eskiden orası benimdi, unuttun mu? Çok kısa bir süre için ama olsun."

"Yürürsek daha hızlı gideriz, söylemeye çalıştığım oydu."

"Doğru ama öyle yapmayacağız."

"Harrison Woolf'u sorguladım zaten..."

"Evet ama doğru soruları sormadın. Düşün, Carter. Saksıyı çalıştır. Gerçek Eden Fox olduğunu iddia eden kadın kayıp. Senin gerçek Eden Fox olduğunu söylediğin kadın da kayıp. Biri yalan söylüyordu ve henüz bunun nedenini bilmiyoruz ama ikisinin ortak noktasının bu adam olduğunu biliyoruz." Scooterıma bindim. "Orada görüşürüz."

“Konuşma işini bana bırak,” dedim birkaç dakika sonra çakıltaşlı bahçe yolundan geçerek Spyglass’ın kapısına doğru yürürken. Kuş şeklindeki kapı tokmağının cilalı bir tilki başıyla değiştirildiğini fark ettim ve evin yeni sahiplerinin başka ne değişiklikler yaptığını merak ettim. Tam kapıyı çalmak üzereyken yine kendimi biraz keyifsiz ve dengesiz hissettim ama bunu elimden geldiğince gizledim. Bu tür dalgalanmaların sebebi sağlığım mıydı, içinde bulunduğum durum muydu yoksa bu ev miydi bilmiyordum. Ama Hope Falls’un bir nedenden ötürü beni geri çağırdığına inanıyordum. Kapıyı açan olmayınca yine çaldım.

Ellili yaşların başındaki bir adam nihayet kapıyı açtı. Beni gördüğüne şaşırmış ya da mutlu olmuşa benzemiyordu. Ama insanlar kapılarında polis görünce nadiren gülümserdi. Adını sormama gerek yoktu, onun Harrison Woolf olduğunu biliyordum. Tam olarak hayal ettiğim gibi görünüyordu. Pahalı görünümlü takımını, siyah gömleğiyle kravatını, yer yer kırılmış, düzgün kesimli saçlarını ve sinekkaydı tıraşlı, biçimli çenesini süzdüm. Kendine güveni tam, şık ve özenli biriydi. Ve çok sakindi. Eşini muhtemelen kaybetmiş bir adama hiç benzemiyordu.

“Merhaba Bay Woolf. Ben Başmüfettiş Olivia Bird. Sanırım bugün çalışma arkadaşım Carter’la talihsiz bir görüşme yapmışsınız. Kendisinin tutumundan ötürü sizden özür dilemek istiyorum.”

Carter yan gözle bana sert bir bakış attı ama onu ve incinen duygularını görmezden gelip önceden hazırladığım konuşmaya devam ettim. “Çavuş Carter’ın sizi o şekilde sorguya çekmesi kesinlikle kabul edilemez. Artık ben burada olduğuma göre sizi temin ederim ki bu bir daha tekrarlanmayacak. İçinde bulunduğunuz durumun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum ve karınızı bulmak için tüm imkânlarımızı seferber ettiğimizi bilmenizi isterim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Harrison daha şimdiden kapıyı örtmeye yeltenerek.

“Sakıncası yoksa biraz içeri girebilir miyiz?”

“Aslında Zoom’da önemli bir iş toplantısında idim...”

Karısının belki de intihar ettiği gün mü?

“Sorun değil,” dedim yanından geçip eve girerek. “Bugün hava biraz serin. İşiniz bitene kadar içeride bekleyebiliriz.”

Harrison Woolf bana sinir olduğunu gizlemeyi hiç beceremedi ve uygun bir karşılık bulmakta zorlandığını fark ettim. Sonunda dilini tuttu ve, “Tabii. Buyurun lütfen,” dedi.

Onu izleyerek evin arka tarafındaki göz alıcı mutfığa girdik. Anneannemin zamanında burası böyle değildi. Şimdi her şey modern ve havalıydı, neredeyse tanınmayacak kadar sıradanlaşmıştı. Harrison’ın dizüstü bilgisayarı granit tezgâhın üzerindeydi ve bize arkası dönük duruyordu, kiminle konuştuğunu göremedim ama *Zoom*’la ilgili yalan söylememişti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu bilgisayarından gelen bir kadın sesi.

“Gitmeliyim,” dedi Harrison ve bilgisayarı kapadı. Sonra başını kaldırdı ve bana gözlerini dikti. “Onu buldunuz mu?”

Eğer kastettiği karısıysa sesinde neredeyse bir duygu kırıntısı bile yoktu.

“Henüz değil. Lütfen oturun,” dedim buyur edilmeden mutfak masasına yerleşerek. “Bize çay yapar mısın, Carter?”

Carter sanki kışımı silmesini istemişim gibi surat astı, yine de gösterişli su ısıtıcısının yanına gitti. Harrison oturmadan önce bana öfkeli bir bakış attı. İsteksiz görünüyordu. İsyankâr. Suçlu. Carter’ın her şeyin yerini bildiği gözümünden kaçmadı; kupalar, çay, şeker, kaşıklar. Ama odadaki diğer adama odaklanmaya karar verdim. Harrison Woolf.

“En baştan başlayabilir miyiz?” diye sordum ve Harrison bana dik dik baktı. “Bazen başa dönmek yararlı olur. Kaç yıldır evlisiniz?”

Bu zor bir soruymuş gibi tuhaf bir ifade takındı.

“Arkadaşınız bunu sormuştu...”

“Kendine ait hiçbir fikri olmadığı için benimkileri çalmaya meyilli,” dedim ve Carter başını iki yana salladı. “Bazı soruları tekrar yanıtlarsanız çok memnun olurum.”

"Bana bir şey söylemeye geldiğinizi sanmıştım..."

"Uzun sürmeyecek ve Eden'ı bulmamıza yararı olabilir. Hepimizin bunu istediğini biliyorum. Yakın bir tarihe kadar karınızla Londra'da yaşıyordunuz, doğru mu?"

"Evet."

"Neden Hope Falls'a taşındınız?"

"Eden hep deniz kenarında yaşamak isterdi. Okyanusa karşı tuhaf bir saplantısı vardı, onu izlemek ve resmetmek Eden'ı en mutlu eden şeylerdi. Sonra bu ev satışa çıktı ve tam istediğimiz gibi bir yere benziyordu. Eden burada mutluydu."

Geçmiş zaman.

"Ve Cornwall'a taşınmanıza rağmen Londra'daki bir şirkette çalışmaya devam ediyorsunuz."

"Evet."

"Thanatos. Çalıştığınız şirketin adı bu mu?"

Gözlerimin içine baktı ve tepkisini ölçmekte şaşılacak kadar zorlandım. Şok, küçümseme, meydan okuma ve bunların yanı sıra bastırılmış bir öfke. Bay Woolf'un normalde sorulara cevap veren değil onları soran biri olduğu izlenimine kapıldım. Çok geçmeden kendini topladı ve yakışıklı yüzünde tarafsız bir ifade belirdi.

"Evet. CEO'yum."

"Thanatos hangi alanda faaliyet gösteriyor?"

"Bunun konumuzla ilişkisi var mı?"

"Olabilir."

Kollarını kavuşturdu. "İlaç teknolojisi."

"Üzgünüm ama biraz açar mısınız?"

"Aslında biraz karmaşık bir konu."

"Beni aydınlatın lütfen."

Harrison sandalyesinde kıpırdandı. "Üst düzey ilaç araştırmaları ve bilimsel teknolojilerle ilgileniyoruz."

"Ne demek o? Yapay zekâ mı?"

İç çekti, belli ki sabrı taşmak üzereydi. "Yapay zekâ günümüzde tüm bilimsel çalışmaların temel bir parçası ama Thanatos

araştırma odaklı ve insani zayıflıkları inceleyen, yenilikçi bir şirket. Tedavinin mümkün olmadığı durumlarda konfora öncelik veriyoruz.”

Bu bana ezberlenmiş, kurumsal bir slogan gibi geldi. Sözlerini düşündüm ve onları benim için anlamlı bir dile çevirmeye çalıştım ama beceremedim. Zaten önemi yoktu. Şirketin CEO’su olarak müşteri bazında bilgi sahibi olduğumu düşünmüyordum. Bana kalırsa bugün Thanatos hakkında yeni bir şeyler öğrenmem zordu ve Carter’ın yanında bana konan teşhisten bahsedemezdim. Bundaki tek amaç adamın kırılma noktasını bulmaktı. Ona dik dik baktım, o da bana baktı ve kim daha uzun süre sessiz kalacak diye bekledik.

Ben kazandım.

Harrison öne eğilip masaya dirseklerini dayadı ve parmak uçlarını birleştirdi. “İşimle ilgili sorular sormanızı anlıyorum ama karımı seviyordum ve tüm bildiklerimi zaten anlattım. Daha önce de büyük acılar yaşadım ve kalp kırıklığının tek tedavisi çok çalışmak. Böyle bir zamanda işime olan bağlılığımı tuhaf ve şüpheli bulabilirsiniz, oysa bu benim olmuş ya da olmamış bir şeyle başa çıkma yolum.”

Adam zihnimi okumuştı.

Çoğu insan gibi, Harrison Woolf da kendisiyle çelişiyordu.

Özgüvenli ama ürkekti.

Zeki ama aptaldı.

Londra Polis Teşkilatı’ndaki eski çalışma arkadaşlarımdan biri bir keresinde beni “ayaklı yalan makinesi” diye tanımlamıştı. Bundan hoşlanmıştım ve keşke gerçekten öyle olsaydım ama birinin yalan söylediğini her zaman anlamıyordum. Londra’da dedektiflik yaptığım dönemde bazı büyük, zeki ve çok tehlikeli suçluları yakalayıp sorgulamıştım. Bu gözlerin her şeyi gördüğünü ve bu kulakların her şeyi duyduğunu düşünürdüm çünkü gerçek buydu. Ama şimdilik Harrison Woolf’la ilgili beni en çok şaşırtan şey, söylediği her şeyin doğruluğuna inanmam olmuştu.

Carter önce Harrison’ın sonra benim önüme birer kupa çay

koydu. İkimiz de onlara dokunmadık. Harrison çayına bakmadı bile, sinir bozucu bir ısrarla beni izlemeyi sürdürdü.

“Bana karınızın telefonunu bulduğunuz söylendi,” dedim ve başını salladı. “Sakıncası yoksa ona bakabilir miyim? Son birkaç günde neler yaptığına ve nasıl bir ruh hâlinde olduğuna ışık tutabilir.”

Çenesini sıktı ama başını salladı. “Elbette.”

“Sizin telefonunuzu da bir gözden geçirmem mümkün mü acaba?”

Yine dik dik baktı fakat cevap vermedi. Dilediğim zaman telefon şirketinden bu kayıtları isteyebileceğimi ve bana her şeyi, hatta silinen mesajları bile gönderebileceklerini kibarca açıklamak üzereyken elini cebine soktu ve iPhone’unu masaya koydu. Benimkinin aksine yepyenydi. Hiç itiraz etmeden onu bana vermesine şaşırdım ve ben nadiren şaşıırırdım. Karısıyla son mesajlaşmalarını hızlıca gözden geçirdim.

30 Eki Per, 15.05

Londra’dan ayrılıyorum.
yakında evde olurum.

30 Eki Per, 17.10

Sergi hazırlıkları bitti mi?

30 Eki Per, 23.56

Bu gece seninle çok gurur duydum.
Seni seviyorum.

Kadın, kocasının hiçbir mesajını yanıtlamamıştı ve bence bu şüpheli görünüyordu. Harrison Woolf sergiden sonra karısıyla buraya geldiklerini söylemişti, öyleyse bunları neden onun yüzüne söylememişti? İnsanın sevdiği kişi yanındayken ona, onu sevdiğini bir mesajla söylemesi tuhaf değil miydi? Ama belki de

Harrison karısının ortadan kaybolacağını biliyordu ve bundan önce aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi görünmesini istemişti.

“Teşekkürler,” dedim telefonu geri verdiğimde. “Eve hızlıca göz atmamızın bir mahsuru var mı?”

“Size her konuda yardım etmekten mutluluk duyarım. Saklayacak bir şeyim yok,” dedi Harrison.

İşte bu onun ilk yalanıydı.

29

CARTER

Kadının kocası yalan söylüyordu. Bu çok belliydi. Zehir hafiye-miz Başmüfettiş Olivia Bird bunu nasıl anlamamıştı, bilmiyordum. Kapının önünde bana hakaret eden, sonra da getir götürünü yapan bir çocukmuşum gibi *çay yapmamı* emrederek beni küçük düşüren yeni şefim nasıl olduysa bana, onunla birlikte evi arama şerefini bahşetmişti. Sanki ben ilk seferinde bunu doğru düzgün yapmamışım gibi. O buraya gelmeden önce, tam dört yıl boyunca tek başıma Hope Falls'ta asayiş ve düzeni sağlamışım gibi. Spyglass'ta dolanmaya başladığında onu takip ettim. Ev, burada son görüştüğümüz ve alt katta seks yaptığımız günden biraz farklı görünüyordu. Bir odadan diğerine geçerken onun da bunu hatırladığından adım gibi emindim. Ama Spyglass'a geri dönmek, başka bir sürü nedenden ötürü tuhaf bir duyguydu. Yani tek sebep o değildi. Üst kata çıkarken eski merdivenin basamakları her adımımızla gıcırdayıp inledi.

"Burayı aradığımı biliyorsun, değil mi?" diye hatırlattım yukarı vardığımızda alçak sesle. Başmüfettiş Bird –ona Birdy diyebileceğimi söylemesine rağmen şu anda bunu uygun bulmuyordum– Harrison'a alt katta kalmasını söylemişti ve buna memnun olmuşum. Nedenini açıklayamasam da o adamı sevmiyordum ve ona güvenmiyordum.

"Bu ev eskiden anneannemin olduğu için onu nasıl yenilediklerini görmek istedim sadece," diye yanıtladı doğruca ebeveyn yatak odasına yönelerek.

“Sahi mi?”

“Hayır. Tanrı aşkına, Carter. Bu köyün gen havuzuna bir sürü cankurtaran lazım.”

“Ne—”

“Unut gitsin.”

Başmüfettiş Bird’ün deli olduğunu düşünmeye başlamıştım. Çoğu insanın ağzında acı bir tat bıraktığına şüphe yoktu, yine de onu çekici buluyordum. Hatta onu araştırdığımdan beri bu duygum bir kat daha artmıştı; bir dedektif olarak etkileyici bir geçmiş vardı. Okuduklarıma göre Londra’nın en iyi polislerindendi. Süper zekiydi, başarılıydı, ayrıca seksiydi. Odada onu iki adım geriden takip ederek her yaptığını dikkatle izledim ve aklından geçenleri tahmin etmeye çalıştım.

“Bana ne gördüğünü söyle,” dedi yatağa bakarak.

Görünüşe göre, bu tuzak bir soruydu ama oyuna katılacaktım.

“Bir yatak odası.”

Gözlerini devirdi. “Sıradışı olan yanı ne?”

Hiçbir şey.

Omuz silktim. “Her şey gayet düzenli görünüyor...”

Sonra yatağın başucundaki eski Walkman’i gördüm ve donup kaldım çünkü evlerde yaygın olarak bulunan bir şey değildi bu ve tıpatıp benimkine benziyordu. Tam olarak aynı modeldi. Ama benimki olamazdı herhalde?

“Kesinlikle,” diye fısıldadı onunla aynı şeyi gördüğümü zannederek. “Yatak toplanmış ve her şey yerli yerinde. Karın kayıp ve muhtemelen ölmüş olsaydı yatağını toplar mıydın? Galiba nevresimleri de değiştirmiş.” Bir yastık alıp kokladı. “Alt kattaki çamaşır makinesinde yatak takımlarına benzeyen bir şeyler vardı, fark ettin mi?” Hayır, fark etmemiştim. “Harrison sana ev işi yapacak tarzda bir adam gibi göründü mü?” Başımı iki yana salladım. “Öyleyse neden yaptı bunu? Normalin içindeki tuhafliklara dikkat etmeyi öğrenmelisin.”

Düzenli olarak bana patronluk taslamayacağımı umdum.

Ne olmuş ne vesim takımını değiştirmişse?

Yeni şefimin kendi başıma ayak kabılarımı bile bağlayamadığımı düşündüğünden şüphelenmeye başlamıştım.

Melodrama kaçan bir tavırla ve onları özellikle şaklatarak plastik eldivenler giydi. Sonra ceketinin iç cebinden küçük bir delil torbası çıkardı. Tuvalet masasının üzerinde duran saç fırçasını torbaya koyup sıkıca ağzını kapatmasını büyülenmiş gibi izledim. Önde ben arkasında mermer ve granit karışımı, modern ebeveyn banyosuna girdik. Başmüfettiş Bird yan yana duran iki elektrikli diş fırçasına baktıktan sonra pahalı görünüşlü bakım ürünlerini tek tek gözden geçirdi. Onlarda ne gördüğünü anlamaya çalıştım ama bana kalırsa her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Ta ki Bird ilaç dolabını açıp robot gibi şişelerin etiketlerini okumaya başlayana dek. Bazı tabletleri ceketinin cebine koydu.

“Onları da delil torbasına koymamız gerekmez mi?”

Orada olduğumu unutmuş gibi hızla bana döndü ve parmağını dudaklarıma koydu. Öyle yakındık ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. Biraz daha yaklaştı, dudaklarını kulağıma değdirdi ve fısıldadı.

“Araştırmamızın devamında sessiz olabilir miyiz? İşimi yapmak için sessizliğe ihtiyacım var. Şimdiden teşekkürler.”

Ondan sonra her bir odayı köşe bucak aradı ve hiç konuşmadan onu izledim. Tam olarak ne aradığından emin değildim ama daha fazla soru sorarak kendimi aptal durumuna düşürmek istemedim. Aşağıda, Bird evin arka tarafındaki küçük kütüphaneye döndü. Pencereden giren ışık huzmesinde bir toz zerrecikleri galaksisi süzülüyordu, sanki biri onları eşyaların üzerinden kaldırmış gibi. Ama odada hiç kimse yoktu. Bird kollarını kavuşturdu ve alçak sesle konuştu. “Burada bir suç işlenmiş.”

“Sahi mi?” diye sordum hayretle. Ne kaçırdım diye etrafıma bakındım ama hiçbir şey anlamadım.

“Ne görüyorsun?” diye sordu dikkatle kitaplıklara bakarak.

Kendimi rezil etmekten çekinerek duraksadım ama bir cevap bekliyordu.

“Bir sürü kitap.”

“Bu odada sana değişik gelen bir şey yok mu?”

Orijinal parke zemine ve çok eski görünen kitaplıklara baktım. “Görünüşe göre, evde bir tek bu odayı yenilememişler...”

“Çünkü...”

“Çünkü... Belki de paraları bitmiştir.”

“Dışarıda duran araba senin oturduğun evden daha çok eder. Bu insanlar parası bitecek tipler değil. Bu insanların, aklının almayacağı kadar çok parası var. Spyglass’ın eski sahibi olarak bu eski, eciş bücüş evin tarihi bir hukuki sözleşmeye uyma şartıyla satıldığını biliyorum. Sözleşmede, vaktiyle taşaklı bir marangozun yaptığı bu kitaplıkların yenilenemeyeceği ve başka bir yere taşınamayacağı yazıyor.”

“E kitaplıklar burada duruyor zaten.”

“Onu görüyorum, sağ ol. Ama boyanmışlar. Halbuki bu, bu rayı alırken imzaladıkları hukuki belgelere aykırı.”

“Kitaplıkları boyatmaları bir suç mu?”

Başmüfettiş Bird buna cevap vermedi. Yine kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

“Kitaplıkları boyattığı için belki de Harrison’ı tutuklamalıyız,” dedim. Elbette şaka yapıyordum ama Bird bunu anlamamış olabilirdi. Londralıların tuhaf bir espri anlayışı vardı ve tuhaf derken aslında hiç olmadığını kastediyordum.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu.

“Belki de Harrison’ı tutuklamalıyız, dedim.”

Başını iki yana salladı. “Daha değil.”

30

HARRISON

Onlarla tekrar yüzleşmeye henüz hazır değildim. Kadın dedektifin bana inanmadığını biliyordum ve o evimde gezinirken uyuşmuş gibiydim. *Çocuk polis, kötü polis* oyunlarından daha şimdiden sıkılmıştım. Kadın dedektif, onlar üst kattayken mutfakta beklememi söylemişti ama belki de onlarla gitmekte ısrar etmeliydim; ne de olsa bir arama izinleri yoktu. Hatta evimi aramalarına karşı çıkmalıydim fakat bunun kötü görüneceğinden endişelenmiştim. Böyle bir durumda neyin normal olduğunu bilmiyordum ama karımın intihar ettiğini düşündüklerini varsayarak kederime bu şekilde saygısızlık etmeleri biraz tuhaftı doğrusu.

Tabii eğer düşündükleri şey bu değilse, o başka.

Yeni şefi öyle olmasa bile Carter'ın benden kuşkulandığından emindim. Keşke ne yapacağımı bilseydim fakat hayatın sizi hazırladığı türden bir durum değildi bu. Dolayısıyla bir yandan mutfak turlayıp acaba kendime bir viski koymam kötü görünür mü diye düşünürken bir yandan da üst kattan gelen gıcır tılı ayak seslerini dinleyerek orada ne yaptıklarını, akıllarından neler geçtiğini ve neler bulduklarını merak ediyordum. Nihayet aşağı indiler ve mutfaka gelip bana vakit ayırdığım için teşekkür ettikten sonra defolup gitmek yerine kütüphaneye girdiklerinde sabrım taşı. Alçak sesle konuştuklarını duyabiliyordum ve bu iş uzadıkça giderek öfkelen dim. Çoğu insanı son derece sinir bo-

zucu bulduğum bir yaşa gelmişim ve boşuna vaktimi harcayan insanlardan daha fazla sinir olduğum hiçbir şey yoktu. Eden'in kütüphanede olmadığı apaçıktı. Kahrolası bir *Katil Kim?* oyunu değildi ki bu. Polis neredeyse tüm günümü çalmıştı, yapacak işlerim vardı.

"Kitap mı ödünç alacaktınız?" diye sordum kütüphaneye girdiğimde ve mühim bir işlerini bölmüşüm gibi bana döndüler.

"Hayır ama eşinizin saç fırçasını almamızın bir mahsuru yoktur herhalde?" dedi kadın dedektif şeffaf, plastik bir poşetin içindeki fırçayı bana göstererek.

"Size her türlü yardıma hazırım," diye yanıtladım kapıdan. Sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz," dedi dedektif ağzını çarpıtıp gülümseyerek.

Saç fırçasını DNA testi için istediğinden emindim ama bunun nedenini sormamak daha iyi olur gibi geldi. Daha az suçlu görünürdüm. Doğru davranma baskısı sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Sanırım terliyordum. Erkek memur hiçbir şey söylemedi, yüzüme bile bakmadı. Karıma bir şey yaptığımı düşünüyordu. Ya da benim yüzümden karımın kendine bir şey yaptığını. Olivia Bird'ün ne düşündüğünden emin değildim; onun aklından geçenleri anlamak daha zordu.

Tek istediğim buradan gitmeleriydi.

Şu anda işimin ne kadar önemli olduğunu benden başka hiç kimse anlamıyordu. Eden'in başına gelenlerden ve gelmeyenlerden bağımsız olarak bu iş bekleyemezdi. Thanatos, evriminin kritik bir safhasındaydı. Kariyerim boyunca bu an için hazırlanmışım. Hayatım boyunca. Araştırmalar yıllarca sürmüştü, kendimden ödünler vermişim, fedakârlıklar yapmışım, eşek gibi çalışmışım ve en sonunda, insanların ölüm tarihlerini bilmeye hakkı olduğuna benim kadar inanan, büyük bir yatırımcı bulmuştum. Şimdi bu anlaşma sürecini yavaşlatamazdım, yatırımcılara karımın kaybolduğunu söyleyemezdim. Hiçbir şey bu anlaşmaya engel olmamalıydı, dolayısıyla eğer polis davranış-

larını şüpheli buluyorsa istedikleri gibi düşünme hakkına sahipleri. Kelimenin tam anlamıyla ölüm kalım meselesi olan çok daha önemli konular mevzubahisti.

Yunan mitolojisinde Thanatos ölüm tanrısıydı, karanlığın oğlu ve uykunun erkek kardeşiydi. Kaderin onlara biçtiği ömrü tüketen insanlara görünürdü ve onları öteki dünyaya götürürdü. Malum nedenlerden ötürü şirketim için bu ismi seçmiştim ve Thanatos'un benden sonra dünyaya bıraktığım bir miras olmasını umuyordum. Zorluklar sona ermişti, lisansımız neredeyse onaylanmıştı ve yeni yatırımcılar, Thanatos'un katılımcıların önceden dikkatle seçildiği ve sadece davetle katılım sağlanabilen bir hizmet olmaktan çıkması gerektiğine inanıyordu. Ayrıca bundan böyle ücretsiz olmamalıydı. Sistemin herkese açık olmasını istiyorlardı, en azından bu hizmeti almaya parası yeten herkes için. Ve eğer şimdi şirketimi satarsam bir servet kazanacaktım. Yaptığım tüm fedakârlıklar karşılığında zaten hakkım olan da buydu.

Çoğu biliminsanının aksine bende Tanrı kompleksi yoktu.

Ama Tanrı'nın usulleriyle bir problemim vardı.

Vakit nakitti ve nakit de vakitti. Bunların ne kadarına sahip olduğumuzu hepimizin bilmeye hakkı vardı ve bütçemizi buna göre planlayabilmeliydik. Thanatos'la hatırlanmak istiyordum. Onun, insanların hayatlarını ve ölümlerini sonsuza dek değiştirmesini düşünüyordum. Alexander Fleming, Edward Jenner ve Marie Curie gibi olacaktım ama *benim* bilimsel keşfim onlarınkinden bile daha büyük olacaktı, tüm dünya adımı hatırlayacaktı.

Şimdi bundan o kadar emin değildim.

Dedektif ve çavuş nihayet verilen mesajı anlayarak gitmeye hazırlandı. Adam pek umurumda değildi ama kadını gözümün önünden ayırmamalıydım.

Kapıyı açar açmaz Olivia Bird'ü tanımıştım.

Birkaç ay önceki klinik deneme gönüllülerinden biriydi ama diğerlerinin aksine ölmüş anneannesinin ismini kullanarak çat kapı Londra'daki özel kliniğe gelmişti. Müşterilerimizin çoğu

yüz yaşına yakındı. Birçok nedenden ötürü, yüz yaş ve üzerindeki kişiler klinik denemelerindeki odak noktalarımızdan biriydi. Artı, ölüme yakın kişiler onu en fazla merak edenlerdi.

Ama o gün, kliniğe gelen Olivia Bird yüz yaşında değildi. Ve kayıtlarımıza göre, bu müşteri zaten ölmüştü. Ekip derhal tehlikeyi bildirmişti; başmüfettiş Bird anneannesinin davetiyesini kullanarak başvuru yapmıştı ve onunla ilgili nasıl bir yol izleyeceğimize karar vermek *bana* düşmüştü. Bir “doktorumuzla” yaptığı görüşmeyi ekrandan izlemiştim. Müşterilerle muhatap olan tüm çalışanlarımız işsiz oyunculardı, hiçbiri tıbbi eğitim almamıştı ve özenle seçilerek kurumumuzdaki seçmelere katılmaları sağlanmıştı. Onlara ekranda kazanacaklarından daha fazla ödeme yapıyorduk ve hepsi bir gizlilik sözleşmesi imzalıyordu. İtiraf etmeliyim ki oyuncu seçme süreci eğlenceliydi. Bir yönetmen gibi onlara ne yapacaklarını ve neyi, nasıl söyleyeceklerini anlatmıştım. Artık film çevirmiyorlardı ama onlara tarih yazdıklarını, dünyayı değiştirecek bir başrolde oynadıklarını söylüyorlardık. Tüm tatsız işleri ben yapıyordum ve onlar bunun kaymağını yiyordu.

Bazı insanlar, mesela Olivia Bird gibiler, yaptığımız işin etik yönünü sorgulayabilirdi. Bir kural olarak, emniyette çalışan hiç kimsenin bu programa dahil olmasına izin vermemiştim. Bazen bazı şeyleri onarmak için kuralları çiğnemek gerektiğini anlamak onlara zor geliyordu. Şansıma Olivia Bird hâlâ doğru soruları sormamıştı, yanlış sorulardan devam ediyordu. IQ’suyla çelişen bir şeydi bu. Sanırım ona konan teşhis dikkatini dağıtmıştı. Hayatın anlamını aramakla hayatın tamamen anlamsız olduğunu kabullenmek arasındaki arafta sıkışıp kalmıştı.

Hiç kimsenin klinik araştırmalarımızın yoluna taş koymasına izin veremezdim; Thanatos’un başarısı buna göz yumulamayacak kadar önemliydi. Onun için Thanatos, Olivia Bird’ü, anneannesinin mektubundaki numarayı aradığı andan itibaren takibe almıştı. Çevrimiçi anketimizin sonundaki “tüm şartları ve koşulları kabul ediyorum” butonunu tıkladığında dizüstü bilgisaya-

rı üzerinden onu dinlemeye de başlamıştık ve bunun farkında olduğundan şüpheliydim. İnsanlar asla küçük yazıları okumazdı. Ve Harley Sokağı'ndaki kliniğe geldiği gün, binaya girdiği andan itibaren her adımını izlemiştim ve onun dosyasıyla bizzat ilgilenmiştim. Yapay zekâ, insan DNA'sı ve özel tasarlanmış algoritmalarımız sayesinde kişinin öleceği günü öngörüyorduk. Ama Olivia Bird'e gerçeği söyleyip söylememe konusundaki karar *benimdi*.

Binadan ayrılır ayrılmaz veritabanındaki tüm bilgilerini silmiştim. Uzun bir süre Olivia Bird'ü bir daha hiç görmeyeceğime inanmıştım ama işte buradaydı. Benim evimde. Hope Falls'da. Başladığı yerde. Ve eninde sonunda hepimiz başladığımız yere geri döneriz, evrenin düzenidir bu.

Hepimiz bir son kullanma tarihiyle doğarız, sadece onu bilmeyiz.

31

CARTER

Olup bitenlerden hiçbir şey anlamamıştım.

“Senden beklenmeyecek kadar sessizsin,” dedi Başmüfettiş Bird karakola geri döndüğümüzde. Sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki bunu umursuyormuş gibi.

“Öyle miyim?”

“Evet. Çok hoşuma gitti. Düşünmemi kolaylaştırıyor.”

“Yardımcı olabildiğime memnun oldum. Saç fırçasını neden aldın?”

“Bir noktada DNA eşleştirmesi için gerekebilir. Bana sorarsan, Harrison Woolf denen o herif sağlam ayakkabı değil ve kanıtlardan kurtulmayı denemesi ihtimaline karşı ondan daha erken davranmak istedim. O piçe hiç güvenmiyorum. Bir şeyler sakladığından eminim. Gerçek Eden Fox olduğunu iddia eden kadına ait bir güvenlik kamerası kaydı olduğunu söylemiştin. Onu görebilir miyim?”

“Görüntü kalitesi iyi sayılmaz, köyde sadece bir tane kamera var, yine de yükleyeceğim.” Masama oturdum ve gelip arkamda durdu. Her zamanki gibi çok yakındı. Öyle ki kokusunu alabiliyordum. Bilgisayar insanı canından bezdirecek kadar yavaştı ve onu beklerken huzursuz edici bir sessizlik oldu ama Bird çenemi kapalı tutmamı tercih ediyordu ve bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yirmi dört saat önce, tam olarak istediğim gibi bir hayatım vardı. Tekdüze. Sessiz.

Tatminkâr. D  n gece, bir kad  n  n Spyglass'a izinsiz girdiğ ine dair o telefon geldiğ inden beri hi  bir Ő ey yolunda gitmiyordu. Alt   ay   nceki tek gecelik iliŐ kimin yeniden hayat  ma girmesi yetmezmiŐ  gibi kendisi bir de yeni Ő efim olduğ unu ilan etmiŐ ti ve bu, bardağ ı taŐ ıran son damlaydı.

Tek gecelik iliŐ kiler bana uygun değ ildi. Hope Falls'un d  Ő ına nadiren   ık  yordum ve herkesin seni tanıdığ ı ve hakkında her Ő eyi bildiğ i b  yle bir yerde tek gecelik maceralar yaŐ amak neredeyse olanaksızdı.   zellikle de polis olduğ um i  in. Buradakiler bana g  venirdi, sayg   duyard  . O t  r bir adam olduğ umu d  Ő  nm  yorlard  , zaten değ ildim. K  ye bir yabancı gelmediğ i s  rece.

Yan  Ő  biriyle yatm  Ő  olmam sayıs  z soruna neden olmuŐ tu.

"Seni araŐ tırdım," dedim Bird'e, ger  i bunu ona s  ylemek ne kadar doğ ruyd  , bilmiyordum.

"O ne demek?"

"Benim yerime tercih ettikleri kiŐ inin nasıl biri olduğ unu merak ettim ve seni araŐ tırdım. Bu iŐ  i  in neden seni se  tiklerini anladım. TeŐ kilata yirmi yaŐ ındayken katılm  Ő sın ve   ok hızlı y  kselmiŐ sın. Son beŐ  yıldır Londra'daki en y  ksek tutuklama ve h  k  m giydirme rekorunu elinde tutuyorsun ve George Madalyası'n   geri   evirmiŐ sın."

"Hi   kimse sırf iŐ ini yaptığ ı i  in bir madalya almamalı."

"  zel hayat  nla ilgili hi  bir Ő ey bulamadım. Sosyal medya hesab  n yok. İnternette bir fotoğ rafını bile bulamadım."

"Yani?"

"G  n  m  zde ve bu yaŐ taki biri i  in biraz enteresan bir durum. Burada olman da   yle. Bu iŐ i neden kabul ettin?"

"Tanrı aŐ kına. Dur, bu soru yağ muruna tek tek cevap vereyim. İnternette kiŐ isel bilgilerim yok     nk   aptal değ ilim.   zel hayat  ma değ er veriyorum, ak  lı baŐ ında herkesin yapması gerektiğ i gibi. Buradayım     nk   bunu istedim, hayat  mda bir deĐ iŐ iklik yapmam iyi olur gibi geldi. BaŐ ka sorun var mı, yoksa artık iŐ imize odaklanabilir miyiz? Bu arada insanları takip eden saplantılı tiplerden değ ilsindir umarım. Beni araŐ tırmalar falan... Doğ rusu

biraz garip geldi." Tam o sırada, ekranda kumlu bir görüntü belirdi. En sonunda görüntü biraz netleşti ve köyün anacaddesinde tek başına yürüyen tekinsiz bir kadın silueti görüldü.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Bird bezgince.

"Korkarım evet."

"Bir bok görünmüyor ki. Herkes olabilir bu. Ben bile olabilirim."

Böyle söylemesini tuhaf buldum.

"Kadının kocası bize yalan söylüyor. Şimdilik en iyi ipucumuz o," diye ekledi.

Onun yalan söylediğini anladıysa benimkini de anlayabilir miydi?

"Ofisime dönüyorum," dedi kapıya yönelerek.

"Bara mı?" diye sordum hayretle.

"Yanımda biri varken daha iyi düşünüyorum."

"İstersen seninle—"

"Köpeğimi kastetmişim. Sanat galerisinin sahibiyle konuştun mu?"

"Evet."

"Harika. Tutanağı gönder, sonra yanıma gel. Seninle bir 'iş yemeği' yiyelim." Dışarı çıktı ve kapıyı örttü.

Bird kendini pek akıllı sanıyordu ve öyleydi ama Eden Fox'una ne kadar iyi tanıdığımı hâlâ bilmiyordu. Neyse ki bunu hiç kimse bilmiyordu. Birkaç hafta önce, Eden karakolda beni ziyaret etmişti. Spyglass'ın dışında onu gözetleyen birini gördüğünü ve bunu ihbar etmesi gerektiğini düşündüğünü söylemişti. İlk o zaman tanışmıştık ama bu onu son görüşüm olmamıştı.

Ondan hoşlanmıştım. Köy hakkında merak ettiği bir sürü şey vardı, ilan tahtasındaki Hope Falls Geleneksel Ölüler Günü Festivali posterini çok ilgisini çekmişe benziyordu. Onu, kendi sergisinin afişini asarken görmüştü ve küçük festivalimizin onu şoka uğratmasına güldüğümü hatırlıyordum; sanırım bu tema buralı olmayanlara biraz tuhaf geliyordu. Ona, Ölüler Günü'nün Blackmoor Milli Parkı sınırlarındaki tüm köy ve kasabalarda kutlanmasının yöreye özgü bir gelenek olduğunu anlatmıştım.

Her yıl, Cadılar Bayramı'ndan bir gün sonra, yani 1 Kasım'da köylüler, kilisenin mezarlığından ta Blackwater Koyu'na dek süren yürüyüşten önce birkaç içki içmek için Smuggler's Inn'de buluşurdu. Buna Ölüler Günü diyorduk, yüzlerimizi iskeletler gibi boyayıp ellerimizde meşalelerle sokaklardan geçiyorduk. Yabancılar tuhaf gelebilirdi ama çok eğlenceliydi. Eden'a bundan bahsettiğimde bana eğlenmeyi seven biri gibi görünmüştü. Yürüyüşe birlikte katılabileceğimizi ve kostüm giyeceğimiz için hiç kimsenin bizi tanımayacağını söylemişti. Evli olmasına rağmen bana kur yapmıştı ve itiraf etmeliyim ki... Buna karşılık vermiş olabilirdim. Onunla ilk karşılaştığımızda Eden Fox'un ne kadar yalnız olduğunu fark etmiştim. İlgiye muhtaçtı ve bu açlığını dindirmek istemiştin. Karakola geldiği gün, önü boydan boya düğmeli ve puantiyeli bir elbise giymişti; uzun, sarı saçları ışıktaki parlıyordu. Konuşma tarzından hoşlanmıştım, gülümsemesinden ve kokusundan da öyle. Normalde sanatla uzaktan yakından ilgim olmamasına karşın tablolarını anlatmaya başladığında onu ilgiyle dinlemiştim ve muhtemelen taddından da hoşlanacağımı düşünmüştüm.

Sonra kollarındaki çürükleri görmüştüm.

Bence bunu ona o yapmıştı. Kocası. Bundan başka ne olmuş olabilirdi?

Eden Fox'u görür görmez onu kurtardığımı hayal etmeye başlamıştım; kocasından ve tebessümünün ardına gizlemeye çalıştığı hüzne sebep olan şeyden. Başka fanteziler de kurmuştum; hâlâ birinin onu gözetlediğini söylemek için korku içinde karakola geldiğini, masama oturduğunu, elbisesinin düğmelerini birer birer açtığımı ve bacaklarını güzelce ayırdığımı. Yumuşak, beyaz bir ten. Takım bir sutyen ve külot. Çok güzeldi. Çok yalnızdı. Buna çok açtı. Minnet doluydu. Hemen oracıkta beni içinde istiyordu... Ama böyle bir şey olmamıştı. Yalnızca bir fanteziydi. Bir gündüz düşü...

Eden Fox'u becerdiğimi hayal etmiştim.

Ve onu kurtardığımı.

Şimdiyse ortadan kaybolmuştu.

32

Görüşmeyi yapan kişi: Çavuş Luke Carter (LC)

Görüşülen kişi: Diana Harris (DH)

Tarih: 31 Ekim 2025

Yer: Saltwater Sanat Galerisi, Hope Falls

LC: Bana vakit ayırdığınız ve galeriyi kapattığınız için teşekkür ederim.

DH: Olanlara inanamıyorum. Dün gece, sizin durduğunuz yerde duruyordu. Senelerdir burada düzenlediğimiz en güzel etkinlikti.

LC: Bana Eden Fox'u anlatın.

DH: Siz de onunla tanıştınız. Çok sevimli bir insandı ve müthiş yetenekliydi. Gerçekten emin misiniz? Yani...

LC: Onunla nasıl tanıştınız?

DH: Aslında düne kadar resmi olarak tanışmamıştık. Sergi açılışına kadar. Ama telefonda görüşmüştük.

LC: Kim kimi aramıştı?

DH: İlk o iletişim kurdu, bana bir e-posta yolladı. Bu civara yeni taşındığını söylüyordu ve tablolarının bir iki tanesini satmakla ilgilenir miyim diye merak etmişti. Doğrusunu isterseniz bu tür mesajlar aldığımda içim sıkılır. Bugünlerde herkes kendini sanatçı sanıyor, tıpkı herkesin bir kitap yazmaya degecek bir hikâyesi olduğunu sandığı gibi. Bana ulaşanların çoğundan en

iyi ihtimalle vasat diyebileceğim işler çıkar. Ama bu kez öyle olmadı. Bana yolladığı bağlantıdan bazı tablolarına baktım ve onları görür görmez âşık oldum. Hepsi deniz temalıydı ve son derece özgün ve özel eserlerdi. Bizim de tüm sattığımız deniz konulu sanat eserleri zaten. Tablolar, baskılar, seramikler, kartpostallar—

LC: Eden'dan gelen o ilk mesajdan sonra ne oldu?

DH: Telefonda görüştük, hoş bir sohbet oldu ve tüm tablolarını almayı teklif ettim. Turistler geri döndüğünde onları satabileceğimi biliyordum.

LC: Henüz turistler dönmedi ve normalde ölü sezonda böyle etkinlikler düzenlemiyorsunuz. Sergi fikri sizden mi çıktı?

DH: Hayır. Fikir babası oydu.

LC: Kim?

DH: Kocası. Bir gün galeriye geldi, çok şık bir takım elbise giymişti; terzi dikimi, pahalı bir şey. Gür saçları ve bakımlı elleri vardı; tırnakları kısa ve temizdi. Ellerine bakarak bir erkek hakkında epeyce fikir edinebilirsiniz.

LC: Bunu öğrendiğim iyi oldu. Bay Woolf sizinle karısı hakkında mı konuştu?

DH: Karısının eserlerini satmayı kabul ettiğime ikisinin de çok sevindiğini söyledi. Bana karısının yıllarca kızlarına baktığını ve sanatına inanmamın onun için ne kadar anlamlı olduğunu anlattı. Onun eserlerinden oluşan bir sergi düzenleyebilir miyiz diye sordu, karısını yüreklendirmek istiyordu. İçki masrafını karşılayacağını ve tüm köyü davet edebileceğini söyledi ama tüm bunların perde arkasında onun olduğunu karısının bilmesini istemiyordu. Bu fikrin benden çıktığını düşünmeliydi. Böylece özgüveni tazelenecekti. Görünüşe bakılırsa, kadın biraz toplumdan uzak kalmış. Kocası onun kırk yılda bir evden çıktığını söylemişti, gerçi dün gece bana hiç öyle biri gibi görünmedi ya neyse. Bir erkeğin, karısı için böyle bir jest yapmak istemesi hoşuma gitti ve seve seve ona yardım ettim. Şimdi de bunlar oldu. Dün gece çok mutlu görünüyordu ama sizce bun-

lar ona çok mu fazla geldi? İlgi odağı olmak, insanların resimlerine bakması filan? Benim hatam mıydı?

LC: Hayır, tabii ki değildi. Yani dün geceye kadar Eden Fox'la yüz yüze görüşmemiş miydiniz?

DH: Hayır ama telefonda–

LC: Konuştuğunuz kişinin Eden Fox olduğundan emin misiniz?

DH: Başka kim olabilir? Sadece bir kez konuştuk, onun dışında kocasıyla iletişim hâlindeydik. Sergi açılışı için tabloları ve içkileri Harrison getirdi. Hem çok cömertti hem de nazikti. O gerçek bir beyefendi. Adamcağız yıkılmıştır. Sizce ona yemek götürmek için çok mu erken olur? Kabalığımı mazur görün, size içecek bir şey ikram etmedim. Bir fincan çay ister misiniz?

LC: Hayır.

33

CARTER

Yeni amirimi bulmak için Smuggler's Inn'e gittim. Şimdiye kadar tutanağı okuduğunu tahmin ediyordum. Başmüfettiş Bird'ün kurt köpeği beni kapıda karşıladı ve gözlerini bana dikince kıpırdamadan durdum. Büyük köpekler beni huzursuz ederdi ve Bird'ün onu bağlamasını yeğlerdim.

"Merak etme, zararsız," dedi başmüfettiş köşedeki masadan.

"Sen öyle diyorsan."

"Köpeklerle konuşuyordum."

Çok komik.

Beni ona katılmaya davet etti, dediğini yaptım ve kurttan bozma köpek yanıma oturarak beni göz hapsine aldı. Bird başını kaldırdı ve köpeği gibi gözlerini bana dikti.

"Sunday."

"Efendim?"

"Adını sormak üzereydin."

"Öyle mi?"

"Sanat galerisinin sahibiyle yaptığın görüşme enteresandı. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, Eden Fox'u kaybolmadan önce gören birkaç kişiden biri de o. Harrison, Eden'la beraber geç saatlere kadar galeride kaldıklarını ve herkes gittikten sonra Diana'yla bir içki içtiklerini söyledi. Kocasını bir konuda yalan söylüyordu. Diana da yalan söylüyor muydu?"

“Diana Harris tam üç koca eskitti, hepsini mezara koydu ve pekâlâ dördüncü kocasını arıyor olabilir. Harrison’a abayı yak-tığı için suçlu olabilir ama onun bir şüpheli olduğunu sanmıyo-rum.”

Bird başını yana eğdi ve Mors koduyla bir mesaj yollar gibi bilgisayarının kapağında parmağıyla tempo tutmaya başladı. Son derece tedirgin edici bulduğum bakışlarla beni süzdü. Di-züstü bilgisayar eskiydi, çocuksu çıkartmalarla kaplıydı. Birin-de SAKİN OL VE SİKTİR GİT yazıyordu. Bird gülümsedi ve bu daha fazla aklımı karıştırmaktan başka bir işe yaramadı.

“Aksi ispat edilene dek herkes şüphelidir, Carter. İkinci kural bu.”

“Birinci kural neydi?”

“Yemek yemeyi hatırla. Boş bir mideden kimseye hayır gel-mez. Bir *cheeseburgere* ne dersin? Gerçekten çok lezzetliler. Ben ısmarlıyorum,” dedi karşısında bir çocuk varmış gibi.

Lezzetli olduklarını biliyordum. Bu köyde yaşıyordum ve bu barda ondan daha fazla hamburger yemiştim. Hayır demek iste-dim ama aç olduğum ve bedava yemeği asla geri çevirmeyece-ğim için evet dedim. Özellikle de tüm Cornwall’ın en nefis bur-gerini. Bird barın arkasındaki barmene el salladı ve bir kez daha hüsrana uğradım. Daha şimdiden, bunun birden fazla sebepten ötürü tuhaf olacağını biliyordum. Maddy kitabımdan başını kal-dırdı; uzun, kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve beni görünce sırttı.

“Merhaba, Lulu,” dedi bana.

Bu gerçek olamazdı.

Benim adım *Luke Carter*’dı ve Maddy’nin neden ısrarla bana Lulu dediğini bilmiyordum. Bird’ün yüzü Noel ağacı gibi ışılda-dı ve yanaklarım yanmaya başladı.

“Merhaba, Maddy,” dedim.

Bird onunki gibi bir surattan beklenmeyecek kadar kocaman bir gülümsemeyle bir ona bir bana bakıyordu. Durum sandığı gibi değildi ama yanlışını düzeltmeye tenezzül etmedim.

"*Lulu* ve ben iki tane *Smuggler's Efsane Burger* alabilir miyiz, lütfen?" dedi ama bunun siparişinin yalnızca ilk cümlesi olduğu ortaya çıktı. "Birinde marul, domates ve soğan olmasın ama soğanı kızartıyorsanız koyabilirsiniz. Tüm sosları yanına koyun lütfen, tabaktaki hiçbir şeye değmesinler, hatta tercihen küçük kaplarda gelsinler. Tabakta yalnızca *burger* ve peynir olmasını istiyorum, peyniri eriterseniz iyi olur. Köftesi orta-iyi arası pişsin. Fazla yanmasın ama kan görmek de istemiyorum. Patates kızartmasına tuz koymayın. Teşekkürler. İki tane de *milkshake*. Biri çilekli, diğeri..."

Maddy soru sorar gibi bana baktı. "Ah, ben suyla devam edeceğim."

"Sen de *milkshake* söyle. Nefisler," diye ısrar etti.

"Tamam. Çikolatalı olsun."

"Bir çilekli, bir çikolatalı," dedi Bird menüyü masaya bırakarak. Maddy barın arkasında gözden kaybolmadan önce kaşını kaldırdı ve bıyık altından güldü.

"Eee? *Lulu* ne iş?" dedi Bird.

"Yalnızca bir takma ad. Luke'un kısaltması," dedim.

"Öyle mi?"

"Neden daha fazla üzerine gitmedin?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Kimin?" Çatal ve bıçağını yeterince temiz bulmamış gibi peçeteyle silmeye koyuldu.

"Harrison Woolf. Yalan söylediğinden eminsen neden ona nazik davrandın?"

"Çünkü bazen insanlardan istediğini almak için onlara nazik davranman gerekir."

"Suç işlediğinden şüphelendiklerine bile mi?"

"Bazen bir şüpheliyi sorgularken az konuşmak daha etkili olur. Bekleyeceksin. İzleyeceksin. Ve hepsinden önemlisi, dinleyeceksin. İnsanlar sessizlikten korkar ve onu, aslında söylemek istemedikleri şeylerle doldururlar. Ve eğer bunu yapmazlarsa, o zaman da söylemedikleri şey daha bilgilendirici olabilir. Ayrıca

onun nasıl bir suç işlediğini düşünüyorsun? Eden Fox olduklarını iddia eden iki kadını da henüz bulamadık."

"Manipülasyon diye bir gerçek var. Bu da öyle bir şey olabilir. Belki de adam onu kendine zarar vermeye ve bir uçurumdan aşağı atlamaya ikna etti. Ya da kadın yasak bir aşk yaşıyordu, adam bunu öğrendi ve--"

"Lütfen, *burada* kiminle yasak aşk yaşıyor olabilir?"

"Öylesine söylüyorum--"

"Tüm ihtimalleri değerlendirmek güzel ama biz en iyisi gerçeklere bağlı kalalım ve erkenden sonuca atlamayalım."

İçinde bulunduğumuz durumda bunu söylemem biraz yersiz kaçmıştı ve benimle karşımda bir aptal varmış gibi konuşmaktan vazgeçmesini istiyordum doğrusu. Belki de Hope Falls'un, Londra'nın tam aksine, benim işimi iyi yapmam sayesinde ülkenin en düşük suç oranlarına sahip yerlerinden biri olduğunu unutmuştu. Yemekler geldiğinde konunun dağılmasına memnun oldum. Bird burgerini tarif ettiği gibi hazırlamışlar mı diye üstteki ekmeği kaldırıp içine baktı. Sonra bıçakla onu dört eşit parçaya böldü ve birinden kocaman bir lokma aldı.

"Neden kızlarıyla konuşmadığınızı anlamıyorum," dedim burgerimi normal bir insan gibi yemeye başlamadan önce. "Harrison bunu yapmamızı istemediğini açıkça belli etti ve bence bu tuhaf ve şüphe çeken bir davranış."

"Aslında değil," dedi Bird bir lokma daha ısırarak.

"Nedenmiş o?"

"Dün Bay Woolf'un sana verdiği numarayı Google'da arasaydın basit bir açıklaması olduğunu görürdün." Tek eliyle bilgisayarında bir şeyler yazdı, diğer elinin parmakları yağa ve ketçaba bulanmıştı. Ekranı bana çevirdi ve ağzına birkaç patates kızartması attı. Bu kadar ufak tefek birine göre oldukça iştahlıydı.

"Malikâne" adında bir kurumun internet sitesi idi.

"Ne bu? Lüks bir otel mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Malikâne, Gabriella Woolf'un yaşadığı yer. Genç yetişkinler için son derece pahalı ve seçkin bir bakım tesisi.

Hastalığa, ciddi yaralanmalara, öğrenme zorluklarına ya da ruh sağlığıyla ilgili problemlere bağlı olarak kendilerine bakacak durumda olmayanlara konaklamalı hizmet sunuyor.”

“Kıza ne olmuş?”

“Bir kaza geçirmiş. On yıldır tek kelime etmemiş. Genç bir kadının vücudunda hapsolmuş bir çocuk gibi olduğunu söylüyorlar. Onun şüpheli olduğunu düşünmüyorum ve bizden şikâyetçi olması için Harrison Woolf’un eline bir koz daha vermek istemem.”

“Hiç olmazsa kızın hâlâ orada olup olmadığını öğrenelim.”

“Bence yarışı tadında bırak,” dedi burgerinin son lokmasını ağzına atarak.

“Bana ihtiyacın olmadığını sanıyorsun ama Hope Falls, Londra’ya benzemez.”

“Bak onda hemfikiriz—”

“Bu bölgeyi tanıyorum. İnsanları tanıyorum. Yerel halk bana güveniyor, sen öyle düşünmesen de bu önemli bir şey.”

Bird cevap vermedi. Bunun yerine yağlı parmaklarını birer birer emdi ve çantasından bir ıslak mendil çıkararak ellerini özenle temizledi. Ben henüz yemeye başlamıştım ama o tüm tabağı mideye indirmişti. Ketçabı bile tam olarak doğru miktarda sıkmış gibi silip süpürmüştü. Bir lokma daha ısırdım ama kurt köpek benden gözlerini ayırmıyordu, burgerimi ve elinden gelse beni de yiyecekmiş gibi salyaları akıyordu.

“Köpeğini tasmasız gezdirmenin yasalara aykırı olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Onun bağlı olmasını isterdim. Tercihen dışarıda. Benden uzakta.

“Tasma sevmiyor. İstersen beni tutuklayabilirsin.”

“Ya kaybolursa?”

“Kaybolmaz ama eğer öyle bir şey olursa onu bulurum. Sunday çoğu insandan daha akıllı.”

Köpeğinin benden de daha akıllı olduğunu anlatmak ister gibi gözlerini bana dikti. Sonra pipetle *milkshake*ini içti ve ben orada değilmişim gibi bilgisayarıyla kendini meşgul etti. Burge-

rimi bıraktım; daha fazla yiyebileceğimi sanmıyordum. İştahım kaçmıştı.

Barmen tabaklarımızı toplamaya geldi ve yemeğime neredeyse hiç dokunmadığımı görünce kaşlarını çattı. "Ne oldu, Lulu?" diye sordu omzuma elini koyarak. "Sen tabağında yemek bırakmazdın. Normalde ne var ne yoksa yalayıp yutar," dedi birdenbire ekranmdansa benimle daha ilgili görünen Bird'e gülümseyerek.

"Kusura bakmazsan çalışıyoruz, Maddy," dedim.

"Hiç sorun değil. Bana Çavuş Lulu'yu biraz daha anlatsana," dedi Bird bilgisayarını kapatarak.

Maddy güldü. "Çavuş, ona böyle denmesine hâlâ alışamadım."

Maddy'ye ateş püskürten gözlerle baktım. "Teşekkürler, Maddy. Seni görmek çok güzeldi. İzin verirsen işe dönmeliyiz," diye ekledim bu konuyu bir an önce kapatma telaşıyla.

"Bana üstünlük taslamaya kalkışma, Luke Carter. Seni çıplak gördüm," dedi Maddy ve saçlarımı karıştırdı. "Üzgünüm, tatlım. Seni utandırmak istemezdim. Luke'un on parmağında on marifet vardır," dedi Bird'e.

"Teşekkürler--"

"Hepsi de test edildi ve hiçbir onaylanmadı." Maddy kendi kendine kıkırdadı ve masadan uzaklaştı.

Bird de güldü. "Haklısın, yerel halk sana büyük saygı duyuyor. Bir kız arkadaşın olduğunu söylememiştin."

"O benim kız arkadaşım değil."

"Seni çıplak gördüğünü söyledi--"

"Çocukken demek istedi. Ablam o benim. Kız arkadaşım değil. Tanrı aşkına, eskiden bezimi değiştirirdi."

Başımı kaldırdım ve ilk kez Bird'ün kafası karışmış gibi baktığını gördüm.

"Ablan mı?"

"Bu bar eskiden annemle babamındı ve çocukken burası bizim evimizdi. Bizimkiler hiçbir zaman mal sahibi olmadı, sadece

burayı işletiyorlardı. Bu yüzden, birkaç yıl önceki turist akınında bira fabrikası buranın mülkiyet hakkını satın alınca annemle babam hem geçim kaynaklarını hem de evlerini kaybetti. Maddy burada çalışmayı seviyor. Sanırım burada kendini onlara yakın hissediyor.”

“Annenle babana ne oldu?”

“Gittiler. Burada kalmaya paraları yetmedi. Yazlık ev satışları artınca Cornwall’daki emlak fiyatları uçtu. Annemle babam doğdukları köyde geçinemedi. Sonunda bu baskıya dayanamadılar ve göçüp gittiler.”

“Öldüler mi?”

“Daha kötüsü. İspanya’ya taşındılar.”

Bird gülümsedi ve anneme kanser teşhisi konduğunu ve buna barı kaybetmelerinin yarattığı stresin neden olduğunu düşündüğümü söyleyerek o ânın tadını kaçırmadım. Zaten üzücü hayat hikâyemi bilmeye gerek duymadığma da emindim.

“Carter, seninle iyi bir başlangıç yapmadığımızı biliyorum. Ve burada olmamdan rahatsızsan bunun için üzgünüm. Bu işi ne kadar çok istediğinin farkındayım. Galiba bu konuda yeterince sağduyulu davranmadım ama sana saygı duyuyorum. Ve sırf bunu ispatlamak için sana çok önemli bir görev vereceğim.”

34

HARRISON

Şu anda doğru şeyi yapmam büyük bir önem taşıyordu.

Keşke bunun ne olduğunu bilseydim, diye düşündüm kapıyı kapatırken. İki polisin araçlarına binip gittiğini duyana dek yerimden kıpırdamadım. Adam oyuncak polis arabasıyla. Kadın kahrolası kırmızı bir *scooter*la. Beyinsiz ile Tekinsiz. Kapıyı iki kere kilitledim, tüm perdeleri ve jaluzileri kapattım. Polisler Eden'ın bu evde olduğundan şüpheleniyormuş gibi her yeri aramıştı; kendisinin saklandığından ya da birinin onu sakladığından. Bu müdahaleyi son derece rahatsız edici bulmuştum. İzlerinden giderek odadan odaya geçtim ve evimizi onların gözlerinden görmeye çalıştım. Burada ne gördüklerini merak ettim. Yatak odasında oyalandım ve yatağa gözlerimi diktim. Belki de nevresim takımını değiştirmek için bu kadar acele etmemeliydim fakat buna mecbur kalmıştım. Onun kokusunu tüm odalardan silmek istemiştım.

Aptalca sorularına cevap vermek için kendi rızamla karakola gittikten sonra kibarlık edip beni rahat bırakırlar sanmıştım. Yanılmışım anlaşılan.

Artık gittikleri için yavaş yavaş rahatlamaya başladım; ta ki bir şeyi hatırlayana dek.

Benim unuttuğum bir şeyi.

Onlarınsa gözden kaçırdığı bir şeyi.

Hemen aşağı koştum. Benden mutfakta beklememi istemele-

rı bir bakıma iyi olmuştu, bu sayede çöp kutusuna bakmadıklarını biliyordum. Kutunun kapağını açtım ve en üstte duran siyah, kadife elbiseye baktım. Eden bu elbiseye bayılırdı. Onu ilk kez giydiği günü hatırlıyordum; birkaç yıl evvelki evlilik yıldönümümüzdü. Ve onu son giydiği günü asla unutmayacaktım. Onu giyen kadını soyma arzusu uyandıran bir elbiseydi bu. Onu çöpten çıkardım ve salondaki şöminede yaktım.

Alevler tıslayarak kıvılcımlar çıkarırken gözden kaçırdığım başka bir şey olmadığından emin olmak için etrafa baktım. Burada Gabriella'nın bir sürü fotoğrafı vardı. Kızımızın, çocukluğundan bu yana hayatının her safhasında çekilmiş kareleri. Kazadan önce ikimizin beraber çektiği bir fotoğrafı da vardı, hayatlarımız altüst olmadan önce. En sevdiğim fotoğrafıydı bu; fotoğrafımızdı. Burada Eden'in fotoğrafı yoktu. Artık Gabriella'nın annesinin bir tek fotoğrafı bile yoktu.

Hepsini kaldırmıştım.

Ateş kendiliğinden söndüğünde evin arkasındaki küçük kütüphaneye gittim. Hiç tanımadığım insanların yazdığı ve asla okumayacağım hikâyeleri içeren eski ciltlere baktım. İnsanların kurgu hikâyelere olan tutkusunu anlamam mümkün değildi. Başkalarının öykülerine ayıracak zamanım yoktu; kendiminkini yaşamayı yeğlerdim. Belki de insanlar ne kadar az zamanları kaldığını bilselerdi onu daha akıllıca kullanırlardı. Hayatın ne kadar kısa olduğunu ve zamanın değerini çoğu kişiden daha iyi bildiğimin ispatıydı Thanatos. Bu düşünce beni yine kızımı düşünmeye sevk etti. Onu özlüyordum. Onu o kuruma yatırmayı asla kabul etmemeliydim çünkü Malikâne denen yer gerçekte buydu. Gösterişli dış görünüşüne, astronomik ücretine ve kaliteli tanıtım kitapçığındaki "evinizden uzakta yuva sıcaklığı" tanımına rağmen küçük kızım lüks bir hapisanedeydi. Buna razı olduğum için kendimi asla affetmeyecektim.

Ve Eden'ı da affetmeyecektim.

Karımla nadiren tartışırdık ama Gabriella'yla ilgili fikir ayrılığına düşmüştük.

Bu kütüphane hakkındaki görüşlerimiz de çatışıyordu.

Bu kitaplıkları görmek bana annemi hatırlatmıştı ve onu unutmayı yeğlerdim. On yaşındayken babam ölmüştü, ondan sonra annem benimle neredeyse hiç ilgilenmemişti. Ona babamı hatırlattığımı söylüyordu. Ucuz şaraplar içip ucuz romanlar okuyarak, evi kendininkinden daha mutlu hikâyelerle doldurarak vakit geçiriyordu. Hiç çalışmadı; beş parasız kaldığımızda ve yemek yemekle evi ısıtmak arasında bir tercih yapmak zorunda kaldığımızda bile. Yine de romanlara para harcamayı sürdürdü. Kitaplarla bir derdim yoktu ama onları yiyemezsiniz. Çocukluğumun büyük bir kısmında açtım. Ve üşüyordum. Ve yalnızdım. Annemin inişli çıkışlı duygu durumunu idare etmek çok zordu. Öfkesini de öyle. Ne yaparsam yapayım ona yaranamazdım ve bunu bana açıkça söylerdi. Bana karşı fiziksel şiddet uygulamadı ama sözleriyle çok canımı yaktı. Ve nefretiyle. Bu yüzden büyüdüğümde kendi hikâyemi yazdım. İçinde onun olmadığı bir hikâyeydi bu.

Evden ayrıldığım gün bana söylediği en son şey, “Senden hiçbir şey olmaz,” olmuştu.

Bu bana verdiği en büyük hediye idi; onu haksız çıkarma azmi. Ve bunu başarmıştım. Sınıf birincisi olarak üniversiteyi burslu okumaya hak kazanmıştım. Lisans programındaki en zeki, aynı zamanda en fakir öğrenciydim. Uyum sağlamayı öğrenmişim ama hiçbir zaman kendimi eğitimim ve işim sayesinde girdiğim çevrelerin bir parçası gibi hissetmemiştim. Başkaları benden daha özgüvenliydi, sosyal bağlantıları daha kuvvetliydi. Sözüm ona onlardan biriyken dahi onların dünyası bana her zaman uzak gelmişti. İçimdeki şeytanları annem yaratmıştı ve asla onlardan kaçamamıştım.

Gençlik yıllarımı, *Keşke babam yerine o ölseydi*, diye düşünerek geçirmiştim.

Sonra annemin bir an önce ölmesi için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Ve sanırım ihtiyaç duyduğum kıvılcım buydu. Kafamın içinde bir şimşek çaktığı an. “Eureka!” ânım.

---

* “Eureka” kelimesi Yunanca kökenlidir ve “Buldum!” anlamına gelir. En ünlü kullanımı, bilim insanı Arşimet’in bir keşif yaptığı anda “Eureka!” diye bağırmasıyla anlatılır. -yhn

Annemin ölüm tarihini ve onun nefretine daha ne kadar maruz kalacağımı bilmek için duyduğum yakıcı arzu beni bilime ve en sonunda Thanatos'a yöneltmişti. Çok çalışmışım, sonra daha da çok ve bir insanın ölüm tarihini doğru olarak saptamak için koskoca bir şirket kurmuştum.

İlk doğru bildiğim ölüm tarihi anneminkiydi.

İlk kez yanılmayı umduğum ölüm tarihiyse kızımınki.

Gabriella'nın kazasından sonra onu kaybetme korkusu beni yiyip bitiriyordu. Kızımın ne kadar vaktimiz kaldığını öyle büyük bir takıntı hâline getirmiştik ki onunla eskisinden bile daha az zaman geçirerek bu sırrı çözmeye çalışıyordum. Anneme inat olsun diye ve kızımı kurtarmak için Thanatos'u yaratmışım ama o süreçte değerli zamanımızın çoğunu kaybetmişim; onu geri kazanmam imkânsızdı. Annemi hatırlamama neden olan her şey beni tetikliyordu; yeni evimizdeki bu eski kitaplıklar da öyle. Bu yüzden Eden'ın koşuya çıktığı bir akşam, evimizi satın alırken kabul ettiğimiz ve bu odadaki her şeyin aynı kalmasıyla ilgili eski bir anlaşma maddesine karşı gelerek bir balyozla buraya gelmişim.

Rafları kırmaya başlamadan önce kitapları kaldırmaya karar verdiğimde küçük, sahte bir panel keşfetmişim. Bunun arkasında bir kol gizliydi ve onu çekince bir gıcırta duyulmuştu, iç çekişe benzeyen bir ses; sanki kitaplıklar yıllardır tuttukları nefesi bırakmış gibi. Ve sonra ortalarındaki aralığı görmüştüm; bir santimetre kadardı ve yerden tavana dek uzanıyordu. Dikkatle o aralığa parmaklarımı sokmuştum ve hafif bir baskı uyguladığımda kitaplıklar ayrılarak arkalarındaki kapı görünmüştü. O kapının hiçbir yere çıkmasının mümkün olmadığını söylemişim kendime; evin bu kısmı, üzerinde oturduğu kayalıkların içine inşa edilmişti.

Ama yanılmışım.

35

CARTER

Başmüfettiş Bird'ün beni ciddiye almadığını düşünmekte haklıydım. Yapmamı istediği önemli bir iş olduğunu söylediğinde kahrolası köpeğini gezdirmemden bahsettiğini düşünmemiştim.

"Sen ciddi misin?"

"Neredeyse her zaman," diye yanıtladı bilgisayarından başını kaldırmadan.

Köpeğe baktım, neler olduğunu biliyormuş gibi o da bana dik dik baktı.

"Tamam, peki. Tasma lazım mı?"

"Hayır, çok eğitilmiş. Sunday onu çağırdığında gelir. Gereğinden fazla uzaklaşırsa ıslık çal. Bak böyle." Bir yüksek ve bir alçak notayla ıslık çaldı. Köpek hemen dikkat kesildi ve başını yana yatırarak hayranlıkla Bird'e baktı.

Ben öyle yapmadım.

Yüzümün ne hâlde olduğundan emin değildim ama muhtemelen ters ters bakıyordum.

"Onu nerede gezdirmemi istiyorsun?" diye sordum.

"Bu sana bağlı. Belki onu sahile götürebilirsin. Denizi ve kumu çok sever."

"İyi."

"Uslu dur."

"Eğitilmiş olduğunu söylemedin mi?"

"Seni kastettim."

Köpeklerle bardan çıktık, dalgakıran boyunca yürüyüp kıyıda-ki patikadan Blackwater Koyu'ndaki kum tepelerine doğru ilerledik. Gittiğimiz yer köye yalnızca on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi ama biraz temiz hava almak bana da iyi geldi. Turist sezonunda bu plaj iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalık olurdu ama bu mevsimde doğal olarak ıssızdı çünkü Blackwater Koyu'na sadece yaya ulaşımı vardı. Sunday plajı görür görmez önden koştu; kulakları savrula savrula, kuyruğunu sallayarak benim çoktan unuttuğum pervasız bir neşeyle kumların üzerinde hoplayıp zıplamaya başladı. Onu izlerken dayanamayıp gülümsedim ve buna öyle şaşırdım ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Telefonumu çıkardım ve Başmüfettiş Bird geldiğinden beri savsakladığım konulardaki en son gelişmeleri öğrenmeye çalıştım.

Kısa bir süre sonra, Sunday'in havladığını duyarak başımı kaldırdım. Telefonumla meşgulken gökyüzü kararmıştı. Atlantik'ten fırtına bulutları sürüklenmişti, rüzgâr hızlanmıştı ve gelgit yüzünden deniz çekilmişti. Uzaktaki dalgaların kabardığını ve köpürdüğünü gördüm. Sunday'i göremedim. Ona seslendim ama gelmedi. Isık çalmayı hiç beceremezdim ama yeni amirimin bir zayıf yönümü daha öğrenmesini istemediğim için bunu söylememiştim. Ama şimdi kahrolası köpeğini kaybetmiş olabilirdim.

Gördüğüm tek şey uçsuz bucaksız, ıssız kumsaldı ve duyduğum tek ses okyanusun uğultusuydu. Sonra denizde Sunday'i gördüm, kıyıdan epey uzaklaşmıştı, muhtemelen boyunu aşan bir derinlikte yüzmeye çalışıyordu. Tıpkı benim gibi. Kırımın süper eğitilmiş Sibiryalı kurdu belli ki intihara meyilliydi. Belki de Bird gibi biriyle yaşadığı içindi. Bu düşünce süratle suçluluk duygusuyla ve sonra korkuyla yer değiştirdi.

Eğer köpeğinin başına bir iş gelirse Bird beni öldürürdü.

"Sunday!"

Bir köpek için daha aptal bir isim düşünemiyordum.

Denize doğru koşmaya başladım, hiç durmadan adını hay-

kırıyordum; Tourette sendromlu biri gibi. Aptal gibi görünmek umurumda değildi, burada hiç kimse yoktu ve gelgit dalgaları köpeği açığa sürüklüyordu. Onu sudan çıkarmak zorundaydım, bunun için suya kendim girmem gerekse bile. Paltomu ve bana ağırlık yapan her şeyi çıkarmaya başladım ama sonra çok acayip bir şey oldu. Tuhaf bir ıslık sesi duydum, iki notalı. Tıpkı Bird'ün barda yaptığı gibi. Köpek yüzerek denizden çıktı ve tüm bunlar bir oyunmuş gibi kumsal boyunca koştu. Burada sadece ben vardım ve ıslık çalamıyordum. Çevreme bakındım fakat denizin ve rüzgârın uğultusu yüzünden o sesin nereden geldiğini anlamakta zorlandım; ta ki göz ucuyla bir şey görene dek. Koyun öbür ucunda siyahlı biri vardı. Bird değildi. Yüzünü göremedim ama boyuna ve vücut yapısına bakılırsa bence bir erkekti.

Ona doğru yürümeye başladım ama beni görünce kaçtı.

Ne oluyor lan?

Onu kovaladım. Polis akademisinde sınıf birincisi olmasam da kondisyon testlerinin en hızlısıydım. Kısa sürede aramızdaki mesafeyi kapadım. Beni alt edemeyeceğini bilerek koşmaya devam ettim ve her saniye ona biraz daha yaklaştım. Bir ara kum tepelerinin arasında kayboldu ama çok geçmeden yine görüldü ve kovalamaca devam etti. Uçurumun dibindeki kaygan kayalıklara tırmanırken düşme tehlikesi atlattım ve başımı kaldırdığımda onu göremedim. Köpek yanımdaydı, kovalamacanın bir oyun olduğunu düşünmüş gibi kuyruk sallıyordu ama ondan başka hiç kimse yoktu. Aklıma gelen tüm saklanma yerlerine baktım ama gidebileceği başka bir yer olmamasına rağmen adam ortada yoktu. Resmen sırta kadem basmıştı.

Soluklanmak için durdum.

Aklım karışmıştı. Sersemlemiştim.

Belki de yanıliyordum ve bence öyle *olmalıydı* ama köpeğe ıslık çaldıktan sonra ortadan kaybolan kişi Harrison Woolf'a çok benziyordu.

36

BIRDY

Carter ve ablası birbirlerine hiç benzemiyordu. Hatta o kadar farklıydılar ki akraba olduklarına inanmakta zorluk çekiyordum ve hazır Carter yokken ona birkaç soru sormak istedim.

Maddy, Smuggler's Inn'in her zaman boş olan barının arkasında oturuyordu. Uzun, kızıl saçlarının bir tutamını parmağına dolamıştı ve görünüşe bakılırsa bir aşk romanı okuyordu. Karşısındaki bar taburesine oturdum ve ayakkabılarımın cilaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Maddy hemen başım kaldırmayınca boğazımı temizledim. Kitabın sayfasını çevirdi; romana öyle dalmıştı ki beni fark etmedi. Ya da rol yapıyordu.

"Carter'ın kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye söze başladım kurnazca. Nihayet okuduğu romandan başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Hiç sormadın ki."

"Sormazsan söylemem' mi?"

"Buralarda 'sorma ve söyleme' daha geçerli bir kural."

Gözlerindeki muzip pırıltı ister istemez bende merak uyandırdı; kardeşiyle yattığını biliyor mu diye düşündüm. Carter'ın söylediklerine bakılırsa iki kardeş her zaman yakındı.

"Eskiden bu barı annenizle ve babanızın işlettiğini söyledi."

"Doğru. Otuz küsur sene."

"Çocukluğunuz eğlenceli geçmiştir."

"Bazen. Üst katta oturuyorduk ve yazın burası o kadar yo-

ğün olurdu ki annemle babamı doğru düzgün göremezdik. O zamanlar, kışın da müşteri çoktu.” Boş barda etrafına bakındı. “Ama köydeki evlerin yarısı yazlık olmadan önceydi bu. Çok paramız yoktu fakat sevgi dolu bir ortamımız vardı ve mal sahibimiz olan yaşlı cadı barı satmaya karar verdiğinde annemin kalbi çok kırıldı.”

“Sizinkiler burayı satın almayı düşünmedi mi?”

“Elbette düşündüler, üstelik adil bir fiyat teklif ettiler, tüm birikimlerini ortaya koydular. Buranın mal sahibi olmayı eskiden beri hayal ediyorlardı, böylece bar ailede kalacaktı. Ama bira fabrikasının teklif ettiği fiyata çıkamadılar ve burası onlara satıldı. Luke ve benim için de büyük bir hüsrana oldu; burası bizim evimizdi. Eskiden bu duvarda her yıl boyumuzun ne kadar uzadığını gösteren çentikler vardı ama yeni mal sahibi hayatlarımızın üzerine bir kat boya çekti ve evimizi bir restoran bara dönüştürdü. Kazançlarını insani değerlerden üstün tuttular.”

“Üzgünüm, sizin için zor olmalı.”

Maddy omuz silkti. “Hayat zor. Kardeşimin durumu daha kötüydü. Luke burada doğdu, bildiği tek ev buydu. Annemle babam İspanya’ya gittiğinde Luke yirmilerinin başındaydı, daha çocuk sayılırdı. Ailesine pek düşkündür. Aramızda yedi yıl kadar yaş farkı var, bu yüzden annemle babamdan sonra kendimi ondan sorumlu hissettim. İyi bir iş başardığımı düşünüyorum. Luke polis oldu, onun yaşındakilerin çoğu buradan gitmek için gün sayarken o Hope Falls’da kaldı ve Nick emekli olduğunda karakolun başına o geçti. Yirmi sekiz yaşındaki birine göre orayı bayağı iyi idare ediyor.”

“Carter yirmi sekiz yaşında mı?”

Onun bebek yüzlü bir otuzluk olduğuna inanmak istemiştim.

Kafa salladı. “Biliyorum. Daha bile genç duruyor. Deniz havası!”

“Bana Carter’den bahsetsene. Çocukken nasıldı?”

“Bundan hoşlanacağını sanmam...”

“Sen söylemezsen ben de söylemem. Dediğın gibi, sorma ve söyleme.”

Maddy sırtıttı. “Şey, aslında bazı bakımlardan kardeşim hiç büyümedi. Çocukluğunun çoğı bu barda geçti, kaçakçılarla ilgili hayaller kurup kilerdeki gizli geçitlerle ilgili masallar uydu-rarak. Buradan Blackwater Koyu’na kadar uzanan kayalıklara tüneller kazıldığına kendini inandırmıştı. Eğer öyle bir şey varsa bile Luke onları asla bulamadı ama çocukken söylediğı yalanlara karşın dürüst bir genç adam oldu. İyi bir adam. Tüm köy onu sever.”

“Ne güzel.”

“Luke bunu hak ediyor.”

Tam da lafının üzerine Carter barın kapısından içeri daldı; Sunday onu izledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Carter başını iki yana salladı. “Hayır. Kumsalda bir ceset var.”

37

CARTER

“Pardon, ‘kumsalda bir ceset var’ dediğini sandım,” dedi Bird.

Başımı salladım ve ikisi de bana boş boş baktı.

Yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi.

Başmüfettiş Bird şaşırmuş gibi görünerek beni şaşırttı; bu bir ilkti.

Maddy de ondan beklediğim gibi davranmadı. Barın arkasında kıpırdamadan durdu ve bana çocukluğumuzdaki gibi baktı; ben ikimizin de başını belaya sokmak üzereyken yaptığı gibi. Neredeyse... suçlu görünüyordu.

İçeri girdiğimde benim hakkımda mı konuşuyorlardı?

Öyle olmadığını umdum.

“O mu yoksa? Eden mi?” diye sordu Maddy. Pembe yanakları sararmıştı, korkusuz ablam korkmuş gibi görünüyordu.

Ne yaptığımı biliyor mu?

“Bunu sana söyleyemez,” diye duruma el koydu Bird. “Ceset şimdi nerede?”

“Kumsalda. Söyledim ya...”

“Ne? Onu ortalık yerde mi bıraktın?”

“Tabii ki hayır. Onu –”

“Ha siktir.”

“Onu bizzat görmedim. Merkezden aradılar, bir yüzücünün kumsalda bir ceset bulduğunu söylediler. Şimdilik bu kadarını biliyorum.”

“Ne duruyorsun Carter? Yürü, gidiyoruz.”

Carter'ın son gelişmeyi sindirmesini bekleyemezdim. Yeni görevinizin ilk gününde bir ceset bulunması hiçbir zaman iyi bir başlangıç değildi. Smuggler's Inn'den telaşla çıktım ve *scooter*ıma binmeye hazırlandım.

"Buna gerek yok," dedi Carter. "Yürüyerek oraya daha hızlı varırız."

İsteksizce peşine takıldım, cesedin bulunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini, delillerinin ne kadarının yok olduğunu ve kaç kişinin görmemeleri gereken şeyleri gördüğünü daha şimdiden dert etmeye başlamıştım.

"Biraz önce Maddy'yi sorguya mı çekiyordun?" diye sordu Carter.

"Eğer öyleyse senin için sorun olur mu?"

"O benim ablam, bir şüpheli değil."

Tepkisini enteresan bulmama rağmen şimdilik bu düşüncüyü rafa kaldırdım.

Gökyüzü kararmıştı, maviyle siyah arası bir renge bürünmüştü. Beklenen fırtına Hope Falls'a ulaşmıştı ve rüzgâr yanaklarımı öpüyordu. Hava biraz öncekine kıyasla fark edilir şekilde soğuktu ve dalgakıran boyunca yürürken çiy gibi ıslak bir sis tenimi kapladı. Carter, leylek bacaklarıyla benden daha hızlı yürüyordu ve ona yetişmeye çalışırken koşmak zorunda kaldığım için hemen ısınmıştım. Eskisi kadar formda değildim. Ölüm dö-

şeyinde olduğumu öğrendiğimden beri, spor salonuna gitmek yapılacaklar listesindeki en son şeydi. Tüm güzel anlarının geride kaldığını bile bile âni yaşamak kolay bir iş değildi.

Uzun otlarla kaplı kum adalarının arasından geçen kıvrımlı kıyı patikasında Carter'ı izlerken daha ne kadar yürüyeceğimizi merak ettim.

"Bir araçla daha hızlı olmayacağımızdan emin misin?"

"Neden? Ayakkabıların kirlenecek diye mi korkuyorsun?" dedi omzunun üzerinden.

Alaycı küçük pislik.

"Günün birinde bir yerlere varacaksın, Carter ve bunu yaptığında umarım orada kalırsın."

"Üzgünüm ama kumsala sadece yayan ulaşılabilir," diye hatırlattı ve yine nükteli bir karşılık vermeye hazırlanıyorum ki bir kayaya takıldım. Carter beni düşmeden hemen önce yakaladı ve gereğinden birkaç saniye daha uzun bir süre kollarında tuttu. Aramızdaki elektrik yalnızca benim hayal ürünü değil ama bunu görmezden gelmeyi yeğliyordum. Kırk yaşındaydım. Ve artık Carter'ın yirmi sekiz yaşında olduğunu bildiğim için kendimi Bayan Robinson gibi hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim nihayet beni bıraktığında.

"Rica ederim." Yanakları kızarmıştı, benimkilerin de öyle olduğundan şüphelendim.

Patikanın bir yerinde sert bir dönemeç vardı ve arkama baktığımda Hope Falls'u artık göremediğimi fark ettim. Sanki ansızın gözden kaybolmuş ya da hiç var olmamış gibiydi. Patikanın bu kısmında sadece okyanus ve kayalıklar görünüyordu, Eden Fox'un atladığı ya da atlamadığı uçurum da buna dahildi. Onun atladığı varsayılan yerin tersine doğru ilerliyorduk ama gelgitin kendi kanunları vardı ve sanırım onu bu kadar uzağa sürüklemiş olabilirdi.

"Ne kadar kaldı?" diye sordum.

"Şu önümüzdeki tepenin hemen arkası," dedi Carter. Patikanın bu kısmı o kadar dikti ki bu tepenin bir dağ olarak anılma-

sı daha doğru olurdu. Ama zirvedeki manzara nefes kesiciydi. Unutulmuş çocukluk anılarım canlandı. Beyaz kumlu, geniş koy ve onu çevreleyen turkuaz renkli deniz önümüzde alabildiğine uzanıyordu. Soluklanmak için duraksadım. Eski bir balıkçı kayığının enkazını gördüm, tahta parçaları kumsala saçılmıştı. Doğa bize ödünç verdiklerini eninde sonunda geri alırdı. Ve bizim ondan çaldıklarımızı. Yalnızca bir zaman meselesiydi bu.

"Blackwater Koyu büyüleyici, değil mi?" dedi beni bekleyen Carter. "Biraz dinlenmek ister misin?"

"Hayır, iyiyim," diye yalan söyledim.

"Peki," dedi ama biraz yavaşlayarak yanımda kaldı. "Bu gizli koyu kaçakçılık için kullanıyorlarmış. Yüz yıl önce, çalıntı mallar taşıyan tekneler köyden görünmeyen bu koya gelirmiş. Yükleri her neyse –altın, silah, para ya da içki– onu, gece karanlığında kum tepelerinin arasından geçerek Smuggler's Inn'e taşırlarmış. Bardan tepedeki Spyglass'a kadar kayalıklarda gizli tüneller olduğuna dair hikâyeler var."

"Çocukken onlardan birini buldun mu?"

"Ne?"

"Tünelleri diyorum."

"Hayır. Ama denemediğimden değil."

Doğru söylediğine dair kuşkularım vardı.

"Yöre halkının eğlence için uydurduğu masallardan başka bir şey değil."

Benim eğlence anlayışım bu değildi.

Aslında burası için yeni bir slogan düşünmüştüm.

Hope Falls: Eğlencenin Bittiği Yer.

Koya doğru yokuş aşağı inmeye başladık ve bir köşeyi döndüğümüzde ileride, ceset olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin başında dikilen bir kadın gördüm. Kumsalın diğer ucundaydı. Carter engebeli kıyı patikasında önümden koşmaya başladı; yol yer yer ufalanıp dağılmıştı. Ben de yavaş yavaş parçalanıyordum, her an bilinmezliğe biraz daha yaklaşıyordum. Carter'a yetişmek için elimden geleni yaparken kayıp düşmemeye ve kahro-

lası boynumu kırmamaya dikkat ettim. Carter benden dakikalar önce kadının yanına vardı ve sonunda onlara ulaştığımda bana, kendi aralarında bir şeyler fısıldaşıyorlarmış gibi geldi.

“Bu Diana Harris. Cesedi o bulmuş,” dedi Carter. Bu ismi derhal tanıdım. Ölmüş kocasının küllerini çayına koymayı seven, sanat galerisi sahibi kadın. Sözde. Ve Eden Fox’u kaybolmadan önce en son görenlerden biri.

Carter’ın sorgu tutanağını okuduğumda hayal ettiğim kadınla gerçek hayatta tanıştığım Diana Harris birbirini tutmuyordu. Orta yaşlı, uzun boylu, ince, ağır makyajlı, şık ve bakımlı bir kadınla karşılaşmayı beklerdim. Gerçekte, benden daha kısa boyluydu ki bu epey kısa demektir, iştahlı birine benziyordu ve hiç makyaj yapmamıştı. Yüzücü bonesi hâlâ başındaydı, *Crocs* terlikler ve önünde DRYROBE yazan ve bornoza benzeyen, pal-tomsu bir şey giymişti.

“Her gün yaptığım gibi, öğle yemeğinden sonra yüzüyordum. Cesedi sudan çıkana kadar görmedim. Ben denizdeyken kıyıya vurmuş olmalı. Gerçi bu tuhaf çünkü sular çekiliyordu.” Diana Harris bunları bir an önce anlatmak ister gibi telaşla konuşuyordu. Birkaç metre ileride yüzükoyun yatan cesede göz attığında bakışlarını takip ettim. Bu kesinlikle bir kadındı ama yüzünü çevirmeden bu mesafeden kimliğini tespit etmek imkânsızdı. “Özür dilerim, onu hareket ettirdim. Bunu yapmam gerektiğini biliyordum.”

“Öyleyse neden yaptınız?”

“Yardım etmeye çalıştım, ilkyardım sertifikam var. Ama çoktan ölmüştü. ‘O mu’ diye sormayacak mısınız? Yani, Eden Fox. Doğrusunu isterseniz bilmiyorum ve bence siz de ilk bakışta anlayamazsınız.”

Ne tuhaf bir laftı bu.

Eğer Eden’sa yalnızca birkaç saat suda kalmıştı. Vücudunun tanınmayacak kadar bozulmuş olması imkânsızdı. Carter’dan görgü tanığı ifadesi almasını ve bunu biraz uzakta yapmasını istedim. Sonra cesede yakından bakmaya gittim. Olay yeri ince-

leme ekibini beklemeliydim ama merakıma yenik düştüm. Nazikçe cesedi kendime çevirdim ve bir adım geri çekildim. Zaman durdu, geri sardı ve yine kumsalda, ölmüş annesinin cesedine bakan küçük bir kız oldum. Bir anlığına onun yüzünü gördüğümü sandım.

Ama bu annem değildi.

Bu kadının cildi grimsi bir renge bürünmüştü ve uzun, sarı saçları başına yapışmıştı. Ayakları çıplaktı ama bunun dışında giyinikti; sıradan bir kot pantolon ve bir tişört. Saçları kayıp kadınıkiyle aynı uzunluk ve renkteydi, boyları da aşağı yukarı tutuyordu ama yüzü tanınmaz bir hâldeydi çünkü bir yüzü yoktu. Ondan geriye yalnızca kırık, kanlı bir deri ve kemik yığını kalmıştı. Ceplerinde bir kimlik kartı veya telefon aradım ama hiçbir şey bulamadım.

“Uçurumdan atladığında başını kayalara çarpmış olmalı,” dedi birkaç adım ötede duran Bayan Harris. Okyanusun uğultusunu bastırmak için bağırarak konuşuyordu. “Kafatası parçalanmış. Martılar yüzünün geri kalanını yemesin diye onu ters çevirdim. Diş kayıtlarından kimlik tespiti de yapamazsınız; baksanıza, hiç dişi kalmamış.”

Carter yanıma geldi ve cesede baktı. Sonra arkasını döndü, iki büklüm oldu ve kumların üzerine kustu. Kendini toplaması için onu kendi hâline bırakarak Bayan Harris’i olay yerinden uzaklaştırdım ve ona birkaç soru daha sordum.

“Her gün aynı saatte yüzmek için Blackwater Koyu’na geldiğinizi söylediniz. Burada birileriyle karşılaştığınız oluyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Bu mevsimde hayır, Ölüler Günü dışında. Her yıl 1 Kasım’da, insanlar meşalelerle köyde toplanıp Blackwater Koyu’na kadar yürür. Sonra kumsalda bir kayık yakarız, büyük bir şenlik ateşi olur ve herkes meşalelerini ateşe atar. O gece bu kumsal çok kalabalık olur ama bunun dışında burada in cin top oynar.”

Bu geleneksel kutlamayı çocukluğumdan hatırlıyordum; kostümleri, meşaleleri, ateşe verilen kayığı ve havai fişekleri. An-

nem o gece geç yatmama izin verirdi ve beni festivale götürürdü. Tören alayına köydeki herkes katılırdı. Bunu neden yaptığımızı hiç düşünmemiştim. Alışık olduğum ve normal bulduğum bir şeydi; buradan taşınana dek.

“Neden bir kayık yakılıyor?” diye sordum bunu hatırlamadığım için ama sonra bu soruya pişman oldum.

“Çünkü 1878’de, *Serendipity* adında bir gemi bu koyda karaya oturmuş. Bir kaçakçı gemisi olduğu zannedilmiş,” diye devam etti. “Ama gemi terk edilmiş olarak bulunmuş ve hiç kimse onun üzerinde bir hak iddia etmemiş. Yerel halk gemiyi aradığında akşam yemeği için kurulmuş bir sofra bulmuş. Şamdanlar yanıyormuş ve tabaklardaki yemekler hâlâ ılıkmış; öylece, dokunulmamış bir hâlde duruyorlarmış. Kupalarda şarap varmış. Sanki tüm mürettebat yemeğe oturmak üzereyken *ortadan kaybolmuş* gibi.” Bana dik dik baktı. “Hope Falls kayıp ruhlarla dolu...”

Yine annemi düşündüm.

“Bu festivalle, onları unutmadığımızı gösteriyoruz. Ama yılın bu zamanında kumsal 1878’deki gibidir. Issız.”

“Bugün de öyle miydi? Yoksa birini gördünüz mü?” diye sordum.

Bu zor bir soruymuş gibi kaşlarım çatı, uzakta iki büklüm duran Carter’a ve sonra yine bana baktı. “Evet. Onu.”

"Seni gördüğünü söylüyor," dedi Başmüfettiş Bird, Diana Harris'i oradan gönderdikten sonra.

"İyiym, sorduğun için sağ ol," diye karşılık verdim ve cebimden çıkardığım işlemeli bir mendille ağzımı sildim. Daha önce de ceset görmüştüm ama böyle değillerdi; bunun suratı içine göçmüştü, paramparça olmuştu. Ayrıca diğerlerini tanıyor olma ihtimalim yoktu.

"Olay mahallinden kaçtığını söyledi."

"Öyleyse tahminime göre *senin* köpeğinle birlikte köye doğru koştuğumu gördü çünkü merkezden arayıp bir ceset bulunduğunu haber vermişlerdi. İlk aradıklarında hangi kumsal olduğunu bilmiyorlardı, Hope Falls'a yakın tek bir kumsal yok ki. Diana 999'u aramış, doğruca Devon ve Cornwall Polis Merkezi'nin santraline bağlanmış ve bana kalırsa telefonu açan kişi Cornwall'daki plajları hiç bilmiyordu."

"Seni bundan daha önce gördüğünü ve sana seslendiğini söyledi."

"Eh, öyleyse onu duymamışsındır. Şimdi uzağa gidip sana seslensem deniz ve rüzgâr sesi yüzünden sen de beni duymazsın. Onu da görmedim, cesedi de. Ama başka birini gördüm."

"Kimi?"

"Bilmiyorum. Bir adam."

"Ne adamı?"

“Onu kovaladım ama gözden kaybettim.”

“Nereye kayboldu?” Bird geniş kumsalda çevresine bakındı; kayalar ve dik kayalıklardan başka hiçbir şey yoktu. Bana inanmamış gibi, kuşkulandırmasına dik dik yüzüme baktı ve bu yüzden ondan nefret ettim. Keşke hiç tanışmamış olsaydık. Burada olması benim suçumdu. Benim üstlenmem gereken bir göreve başvurması benim suçumdu. İtibarımı yerle bir etmesi...

“Nasılsın?” diye sordu sonra; sesinde bir parça merhamet tınısı vardı.

“Daha iyi günlerim olmuştu.”

“Herhalde gördüğün ilk ceset bu değildi.”

“Sence o mu?”

“Sence o mu?” diye sordu ama başımı iki yana sallamakla yetindim. “Bir fikrin olmalı, kadını tanıyorsun.”

“O zamanlar bir yüzü vardı.”

“Sezgilerin ne söylüyor?”

“Yine kusacağımı söylüyor.”

Bird’ün suratı asıldı, sabrı taşıtı. “Seni terfi ettirmemelerinin nedeni işte bu. İşimi yapmaya hazır değilsin, yeterli özelliklerin yok. İnisiyatif kullanmalısın. Sezgilerine güven. İçinden gelen sese kulak ver.”

“Bir tesadüf de olabilir.”

“Öyle bir şey yok. Basit bir soru sordum. Bu o mu?”

Sözleri o kadar sertti ki ağlamaktan korktum.

“Evet, mümkün,” dedim. “Özür dilerim, galiba yine kusacağım...”

“Tanrı aşkına. Yalnızca bir ceset yahu.”

“Bunu nasıl söylersin?”

“Çünkü bu işte dikiş tutturmanın başka bir yolu yok. Görmek zorunda kaldıklarımızı görmemiş gibi yapmak zorundasın. İnsan bedeni müthiş bir şey ama zayıf. Bir mucize olduğu kadar bir başarısızlık da çünkü eninde sonunda arızalanıyor. İnsan bedeni, eninde sonunda seni yarı yolda bırakan, yürüyen ve konuşan bir hayat destek ünitesi ve artık çalışmadığında yaşamın

sona erecek. Ne kadar popüler olursan ol en sonunda unutulma-
ya mahkûmsun. Hatta çoğu durumda sanki hiç var olmamışsın
gibidir. Beden seni ömür boyu mahkûm eden ve ölümüne karar
veren bir hapisane. Beden işte bundan ibaret.”

“Her zaman bu kadar iyimser miydin?”

“Köye dönüyorum. Harrison’la konuşacağım, bunu baş-
ka biri yapmadan önce. Cesedin yanında kalıp martıları ondan
uzak tutmayı başarabilecek misin? Bir de merkezi ara da buraya
bir ekip yönlendirsinler.”

Harrison’ı ceset bulunmadan hemen önce kumsalda gördü-
ğümü ona söylemem gerekirdi ama bunu yapmadım. “Tamam,
şef,” demekle yetindim.

“Sağ ol. İlk gün değerlendirmesi yapacak olursam; doğrusu
pek iyi değildi,” dedi ve çekip gitti.

Tüm bunlar benim kabahatimmiş gibi davranıyordu.

Ama yakınmaya hakkım yoktu çünkü öyleydi.

Birkaç gün önce, Eden Fox karakola gelerek birinin onu gö-
zetlediğinden şüphelendiğini ve korktuğunu söylemişti. Bana
bunları titreyerek anlatmıştı. Büyük bir vicdan azabı çekiyor-
dum çünkü bence bu bir yardım çılgılığıydı. Ama o sırada ak-
lımdan başka şeyler geçiyordu. Karakolda bir şişe viski vardı,
hediye gelmişti ve henüz açmamıştım. Ama o gün onu açtım ve
bir kahve kupasına bir parmak viski koydum, yalnızca sinirleri
yatışsın diye. Ve kendime de biraz aldım. Hope Falls’un güvenli
bir yer olduğuna, insanların güvenilir olduğuna onu ikna et-
meye çalıştım ama sanırım bu bir yalandı.

Çünkü ansızın onu öpmüştüm.

Ve şimdi ölmüştü.

40

HARRISON

Karım ölmüştü ve bunun bir tek suçlusu vardı. Tüneldeydim, sürünerek ilerliyordum. Yüzlerce yıllık ve yer yer yıkılmıştı, bu sebeple bazen emeklemekten başka çarem kalmıyordu ve siyah beremin üzerine taktığım kafa lambasının ışığı pek yetersizdi. Çavuş Carter kumsalda beni görmüştü, bunu biliyordum ama beni tanıdığından emin değildim. Beni gördüğünde koyun diğer ucundaydım, onu üniformasından tanımıştım. Kendimi göstermem aptallıktı ama kumsal genelde boş olurdu ve orada olmanın tek nedeni *oydu*. Eğer biri neden kumsalda olduğumu sorarsa karımı aradığımı söyleyebilirdim.

Bir yalan ne kadar gerçekse ona inanmak o kadar kolay olurdu.

Eden'in arabasına koyduğum telefonda takip uygulaması vardı ve beni doğruca ona götürmüştü; daha doğrusu, kumsaldaki artıklarına. Gelgitler hakkında yaptığım tüm araştırmalara göre, o uçurumdan düştükten sonra kilometrelerce uzağa veya bir daha hiç bulunmayacağı kadar açığa sürüklenmesi gerekiyordu. Ama tabii ki Eden, kuyruklu bir bela gibi, en yakın kumsalda karaya vurmak zorundaydı. Telefon sualtında kalınca bozulur sanmıştım fakat onu cebinde, bir naylon poşete sarılı bulduğumda neden hâlâ çalıştığını anlamıştım. Gerçi iyi ki böyle olmuştu, yoksa kumsaldaki cesedin Eden'a ait olduğundan emin olamazdım. Üzerindeki giysiler tanıdık gelmemiştii, zaten ceset tanınmaz hâldeydi. Yüzü öyle kötü parçalanmıştı ki ben bile onu

teşhis edemezdin. Orada fazla oyalanmamıştım, dürüst olmam gerekirse ona sadece göz ucuyla bakmıştım ve hiç hoş bir manzara değildi. Sadece telefonu geri almak zorundaydım çünkü o işin ucu bana dokunabilirdi ama cesedi olduğu yerde bırakmıştım.

Martılarla baş başa.

Budala polis beni görmüşse bile bu hiçbir şey kanıtlamazdı, evimden çıktığımdan başka. Sonuçta kanunları çiğnememiştin ve “Karınız Kaybolursa Yapmanız Gerekenler” diye bir kural kitabı yoktu. Şu anda önemli olan tek kural “Yakalanma” idi. Sonunda tünelin ucundaki Spyglass’a vardığımda emekleyerek dışarı çıktım, gizli kapıyı arkamdan kapattım, kitaplığı yerine ittim ve kütüphanenin zeminine serildim.

Suçluluk duygusu, pişmanlık ve utanç yüzünden kendimi hasta hissediyordum.

Ve kirli.

Soyundum ve tüm giysilerimi yaktım. Çamura, kuma, tere ve deniz suyuna bulanmışlardı. Ve kana. Ne kadar çabuk kendim gibi görünürsem o kadar çabuk kendim gibi hissetmeye başladım. CEO Harrison Woolf eşofman giymezdi, karanlık ve rutubetli tünellerde emeklemezdi. Giysilerimin yanmasını izlerken tüm bunları *onun* için yaptığımı kendime hatırlattım. Şimdi ihtiyacım olan şey zamandı ama zaman hiç kimseye acımazdı. Sana verilenle yetinmek zorundaydın, nokta.

En sonunda yukarı çıktığımda kendimi yorgun hissediyordum. Eden’in yeni dekore ettiği banyo modern ve zarifti, tamamen granit ve mermerden yapılmıştı ve yağmur başlıklı duşu sayesinde vicdan azabından arınabilirdim. Hakkını vermeliyim ki zevkli bir kadındı. Banyonun aynasında kendimi gördüğümde afalladım. Bu evi aldığımızdan beri yaşlanmıştım, kendimi zar zor tanıdım ve gördüklerimden hoşlanmadım. Karımın söylediği bir sözü hatırladım ve ilk kez bana mantıklı geldi.

En büyük düşmanın her zaman aynada gördüğün kişidir.

Haklıydı. Kendimin baş düşmanıydım ama aynı zamanda en yakın arkadaşıydım.

Eğer bugün yeniden aranırsam telefonu açmayacaktım.
Eğer biri eve gelirse kapıyı açmayacaktım.
Yarın ve daha sonraki günlerde dikkat çekmemeliydim.
Ve aptalca bir şey söylememem iyi olurdu.

Duşa girdim ve suyun derecesini cildimi yakacak kadar sıcakla ayarladım. Bir şey hissetmek bana iyi geldi. Olaydan beri zihnim ve bedenim uyuşuktu, dikkatimi toplamaya ihtiyacım vardı. Hata yapmaya devam ettiğim takdirde polis şüphelenmeye başlardı. Duşta o kadar uzun kaldım ki nihayet çıktığımda bütün banyo buhar olmuştu. Bir havluya sarındım ve yine durup aynaya baktım. Bu kez aksim değildi dikkatimi çeken; cam yüzey buğulandığı için hiçbir şey görünmüyordu. Kendim yerine buğulu yüzeyde beliren kelimeye gözlerimi diktim:

YALANCI

41

BIRDY

Hope Falls'da birden fazla kişi yalan söylüyordu. Bilmediğimse bunun nedeniydi.

**EVE GİTMEDEN ÖNCE
OFİSİME GEL**

Bu mesajı Carter'a yolladım ve bir an önce Smuggler's Inn'e gelmesini umdum. Geç olmuştu ve uyumak istiyordum. Kumsaldaki görüşmemizden beri Carter benden uzak duruyordu ama söylediklerime pişman değildim. Eğer ileride işimi yapmak istiyorsa biraz akıllanması lazımdı.

Cehennem gibi bir ilk gün geçirmiştim ve gece yarısı olmak üzereydi. Bar alacakaranlıktı. Maddy saatler önce barı kapatıp gitmişti ve Hope Falls'daki çoğu insan çoktan yataklarında olmalıydı. Keşke ben de öyle olsaydım fakat hâlâ yapacak bir sürü işim vardı. Blackwater Koyu'ndaki işleri Carter'a emanet etmiştim. Cesedin üzerine bir çadır kurulmuştu; meraklıların gereğinden daha fazlasını görmelerine engel olmak için. Olay Yeri İnceleme ekibi işbaşındaydı. Buradaki işler Londra'dakinden daha yavaş ilerliyordu ve en azından yarına dek cesedin Eden Fox olup olmadığına dair bir onay alamazdık. Sunday çoktan bar masasının altında horlamaya başlamıştı ve onu suçlayamazdım, ben de çok yorgundum. Bitaptım. Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve birkaç saniyeliğine gözlerimi dinlendirdim.

"Vazife başında uyuyor musun, şef?" dedi Carter beni şaşırtarak.

İçeri girdiğini duymamıştım.

"Ablanın kapıları kilitlediğini sanıyordum. İçeri nasıl--"

"Anahtarım var. Eskiden burada yaşadığımı unuttun mu?"

Yıllar önce.

Kilitlerin hiç değiştirilmemesini tuhaf buldum. Nedense sık sık Carter'ın benden bir şeyler sakladığı hissine kapılıyordum.

"Tüm gece neredeydin?" diye sordum. "İşini bitirdiğinde buraya gelmeni söylemiştim. Olay Yeri İnceleme saatler önce gitti diye biliyorum."

"Doğru."

Kaşlarımı çattım. "Peki sen hangi cehennemdeydin?"

"Adli tabibin ofisine gittim, Spyglass'tan aldığımız saç fırçasını vermek için. Kayıp kadınla kurbanın DNA'sını eşleştirmeye yararı olur diye. Çünkü kurbanım--"

"Suratı dağılmış. İyi düşünmüşsün. Ama ben senden böyle bir şey istemedim."

"İnisiyatif kullanmamı tavsiye ettin. Dedin ki--"

"Götü kurtarana kadar rol yap."

"Öyle bir şey."

"Tanıdığım adli tabiplerin çoğu bu saate kadar çalışmaz. Başka ne haltlar karıştırdın?"

"Karakoldaydım," dedi Carter benim de orada olmam gerektiğini ima eden bir ses tonuyla. "Birinin evrak işlerini halletmesi gerekiyordu. Kocaya ulaşamadın mı?"

"Hayır," dedim yine Harrison'ı kendi başına sorgulamak gibi aptalca bir işe kalkışmayacağını umarak. "Üç kere evine gittim. Harrison kapıya da telefonuna da bakmıyor ama arabası evinin bahçesinde duruyor. O adam hiç düşünmeden polis tacizinden şikâyetle bulunur, tam öyle biri. Onun için bırak onu ben halledeyim. Kumsaldaki kadının kim olduğundan emin olana dek dikkatli ilerlemeliyiz. Yarın yine deneyeceğim."

"Peki ya kızları?"

Acı hafif hafif başladı. Her zamanki gibi.

"Sana söylemiştim. Kız güvenli bir kurumda..."

"Bu Harrison'ın iddiası. Kendimiz kontrol etsek daha iyi olmaz mı? Hiç olmazsa onunla konuşmaya çalışsak?" diye sordu Carter ama ona cevap veremedim. Acı yayıldı ve o kadar şiddetliydi ki kusacak gibi oldum. İş yoğunluğu yüzünden ilaçlarımı almayı unuttuğumu fark ettim. Carter'ın derhal gitmesi gerekiyordu. Hemen şimdi.

Hiç kimse beni böyle göremezdi.

"Ben yatıyorum. Sen de eve git ve biraz dinlen," dedim.

"Ne? Madem uyuyacaktın beni neden buraya--"

Ayağa kalkmaya çalıştım ve yeni bir acı dalgası vücudumu ele geçirdi. Masaya tutunup sıkıca gözlerimi yumdum ve bunun çabucak geçmesini umdum ama geçmedi. Acım o kadar şiddetlendi ki nefesim kesildi. Ne aptaldım. Haplarımı almayı unutmuştum ve öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememiştım; kumsaldaki yüzü olmayan cesedi gördükten sonra iştahım kaçmıştı. Hareket etmeye çalıştım ama çok canım acıyordu. Eskiden acı eşiğim yüksekti; fiziksel ve duygusal olarak. Ama artık eskisi gibi değildim ve bundan sonra istediğim gibi biri olamayacaktım. Geçmişte olduğum ve gelecekte olabileceğim her şeyi yakında kaybedecektim.

Bu düşünce daha fazla canımı acıtmaktan başka bir şeye yaramadı.

"İyi misin?" diye sordu Carter.

"Evet," diye yalan söyledim. "Biraz başım döndü. Yemek yemeyi unuttum."

"İyi görünmüyorsun," dedi bir adım yaklaşarak.

Sersem gibiydim, acının şiddetinden yine gözlerimi kapadım. Her zamankinden de kötüydü. Ağrı kesicilerle bunu kontrol altına alabileceğimi umdum ama odamdaki çantamdaydılar. Sunday inlemeye başladı. Köpeğim beni herkesten daha iyi tanıyordu ve bir terslik olduğunu anlamıştı. Köpekler birçok bakımdan insanlardan daha zekiymi.

“Biraz korkmaya başladım. Lütfen ne yapmam gerektiğini söyle,” dedi Carter.

“Odamda ilaç var. Yatağın altındaki çantada...”

Carter hemen çantayı almaya gider sanmıştım ama beni kucakladı ve üst kat koridorunun ucundaki odama götürdü. Hangi odada kaldığımı nereden bildiğini bilmiyordum. Belki de Maddy söylemişti. Beni nazikçe yatağa yatırdı ve çantayı alıp bana verdi. İçinde bir sürü ilaç kutusu vardı. Carter’ın hangi ilacı aldığımı görmesini istemediğimden ondan bir bardak su istedim. Banyoya yöneldiğinde ağızma iki tane hap attım ve yuttum.

“Bana bir dakika izin ver,” dedim ve dizlerimi karnıma çekip yine gözlerimi yumdum.

Gözlerimi açtığımda Sunday ayakucumda ve Carter da yataкта yanımda oturuyordu. Samimi bir endişeyle beni izliyordu.

“Biraz önce neler olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu nazikçe.

“Migrenim var,” diye yalan attım. “Bazen çok şiddetli oluyor.”

Başını salladı ve bana bu kadar kolay inanmasına şaşırdım.

“Şimdi iyiyim, gerçekten. Eve gitmelisin.”

“Senin iyi olduğunu görene kadar gitmem. Bardan bir içki alacağım. Sen de ister misin?”

“Bardan istediğini alabiliyor musun?”

“Hayır. Ama beni tutuklayacak kadar iyi olmadığın için...”

“İyiyim. Kalmana gerek yok.”

“Ama istiyorum. İyi olduğundan emin olana kadar.”

Carter odadan çıktı. Barda evindeymişçesine rahat davranıyordu ki eskiden burada yaşadığı için bunda bir gariplik yoktu. Koridorda yürüdüğünü ve merdivenden indiğini duydum. Haplar çabuk etki etmişti; geri döndüğünde epey toparlanmıştım. Carter yine de endişeli görünüyordu. Dişlerinin arasına iki tane paket sıkıştırmıştı ve bir elinde bira, diğerinde de bir kokteyl vardı.

“Akşam yemeği servisi,” dedi bana bir paket peynirli ve so-

ğanlı cips vererek. "Ve alkolsüz *mojito*. Ablam en çok bunu sevdiğini söyledi ama benim hazırladığımı beğenmezsen alınmam," diye ekledi bardağı başucuma koyarak. "Daha iyi misin, şef?"

İri, kahve gözlerini yüzüme dikti ve tanıştığımız günü anımsadı. Carter'ın bana abayı yaktığının elbette ki farkındaydım. Ben de onu düşünüyordum. Geceleri yatağında yalnız olduğum zamanlarda aklımdan çıkmadığı için belki de ondan kira istemeliydim. Ama onunla tekrar yatmak kötü bir fikirdi. Dolayısıyla uzanıp onu öptüğümde buna kendim bile şaşırdım. Birçok nedenden ötürü bunun aptalca olduğunu biliyordum. Sanırım acı çektiğimi görünce bana yardım ederkenki hâli beni bunu yapmaya itmişti. Öyle uzun zamandır yalnızdım ki birinin benimle ilgilenmesinin nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum.

"Bundan emin misin?" diye sordu üniformasına yapıştığında. Evet, emindim. Bu gece bir şey hissetmem gerekiyordu. Gerçek olmasa bile sevildiğimi hissetmeliydim.

"Daha önce yapmadığımız şey değil," dedim.

"Evet ama bu aylar önceydi ve o zaman amirim değildin."

"Öyleyse fikrimi değiştirmeden önce bir yabancı olduğumu farz et."

Bunu Carter'a ikinci kez söylememe gerek kalmadı. Gömleğini başından çıkardığında kaslı vücudundan etkilenmemem mümkün değildi. Üniformasızken Carter'ın egzersiz yaptığı ve kendine çok iyi baktığı açıkça belli oluyordu. Sunday'i nazikçe odadan çıkardı.

"Bizi izlemesine izin veremem."

Güldüm ve kalan giysilerimi çıkardığımda Carter beni yakınına çekti. Dudaklarımı, boynumu ve memelerimi öptü, bu sırada külotumun içine elini soktu. Parmaklarının yerini ağzı aldı ve diliyle bana zevk verirken bacaklarımın arasında hareket eden kafasını izledim. Acıdan sonraki zevk o kadar yoğundu ki arkaya yaslanıp gözlerimi kapadım. Nefes almak için başını kaldırdığında boxerına uzandım. Onu çıkarmasını ve içime girmesini istiyordum. Carter ilk başta yavaş davrandı; canımı yakmaktan

korkar gibi. Çok nazikti. Harikaydı. Sonra temposunu artırdı, kasıklarını her öne ittiğinde yatak sallanmaya ve duvara çarpmaya başladı. Neyse ki benden başka misafir yoktu. Daha sonra yan yana, sırtüstü yattık; ter içindeydik ve soluk soluğa kalmıştık. İşte o zaman beklenmedik bir şey oldu.

Carter elimi tuttu.

Beni yanına çekti ve onu itmedim.

Bunun yerine hiç yapmadığım bir şey yaparak geceyi benimle geçirmesini teklif ettim.

42

CARTER

1 Kasım

Gece orada kalmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu ama yapacak işlerim vardı. Bu yüzden sabaha karşı dört gibi bardan sessiz sedasız ayrıldım. Onu uyandırmadan yatak odasından çıkmayı başarmıştım ama alt katta uyuyan Sunday beni umursamazca süzmüştü; annesiyle yattığımı biliyormuş gibi.

Başmüfettiş Bird uykusunda konuşuyordu.

Anlamsız ama endişelenmeme neden olan bazı şeyler söylemişti.

Acaba biliyor muydu?

Dün gece, yere yığılmasına ramak kaldığından beri onunla ilgili fikrim değişmişti. Onu öyle kırılgan görmek bende onu koruma arzusu uyandırmıştı. Görüldüğü kadar sert değildi ve başka hiç kimsenin görmediği bir yanını gördüğüme memnundum. Bu sabah merakıma yenik düşerek hangi ilaçları kullandığını öğrenmek için çantasına bakmıştım; bir eczaneyi soysa ancak bu kadar çok ilacı olurdu. Bunlardan birini tanıdım, annemin kullandıklarındandı ve migren için değildi. Bird sandığım gibi biri değildi ama sorun değildi. Ben de sandığı gibi bir adam değildim.

Ona düşündüğü kadar işe yaramaz biri olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Ve bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim vardı.

İnisiyatif kullan.

Sezgilerine güven.

İçinden gelen sese kulak ver.

Bana böyle yapmamı söylemişti ve sözünü dinleyecektim.

Malikâne'ye ulaşmam bir saatten uzun sürdü. Blackmoor Milli Parkı, Hope Falls'a komşuydu ama park devasa büyüklükteydi; yaklaşık seksen kilometrelik, iç içe geçmiş, tek şeritli köy yollarından oluşan bir yumak söz konusuydu ve Malikâne'yi bulmak hiç kolay değildi. Hiçbir haritada görünmüyordu. Dönümlerce ıssız arazinin çevrelediği, demir kapılı mülke vardığımda güneş doğmak üzereydi. Etrafta hiçbir şey yoktu; sarp ve yabani, kırsal bir bölgenin ortasındaydı. Havalı bir hapishaneye benziyordu. Zile bastım ve onlar sormadan önce kim olduğumu ve neden geldiğimi söyledim. Harrison Woolf'a kızından söz ettiğimizde enteresan bir tepki vermişti ve bu, o zamandan beri aklımı kurcalıyordu. Bird, Gabriella'nın bu işle bir ilgisi olmadığını çünkü burada kilit altında tutulduğunu söylemişti. Gerçekten öyle mi diye kendi gözlerimle görmek istiyordum.

Kanatlı bahçe kapısı açıldı; uzun, kıvrımlı ve kenarları ağaçlık yol boyunca ilerledim. Bu yolun ucunda etkileyici ve biraz da rahatsız edici bir bina vardı. Onu *Downton Abbey*'ye benzettim; bir kâhya tarafından karşılanacakmışım gibi hissettirmişti bana. Devriye arabasını kocaman ana giriş kapısının önüne park ettim; hiç şüphesiz ki manzarayı mahvederek. Binanın önündeki basamakları süratle çıktım. Henüz kanatlı kapılara varmamıştım ki beyazlar içindeki, ufak tefek bir kadın beni karşıladı. Yaka kartında adı yazılıydı: INGRID.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu olmamayı yeğlermiş gibi. Keskin bir Avrupalı aksanı ve mahkeme duvarı gibi, seimsiz bir suratı vardı.

"Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim ama sakinlerinizden biriyle görüşmem gerek."

"Saat altı. Herkes uyuyor. Henüz gündüz ekibi nöbete bile başlamadı."

"Korkarım bu polisle ilgili bir mesele ve acil. Gabriella Woolf'u arıyorum."

Ingrid kaşını kaldırdı. "Nedense birdenbire çok popüler oldu. Beni takip edin."

Büyük ve görkemli giriş salonunu geçip son derece etkileyici, sarmal bir merdivenle yukarı çıktık ve labirentvari koridorlarda yürüdük. Bir kapının önünde durduğumuzda Ingrid kocaman bir anahtar takımı çıkardı ve yine bir hapishanede olduğumu hissettim. Büyük ve sağlam kapı daha önce önünden geçtiklerimize tıpatıp benziyordu ama doğru yerde olduğumu ispatlayan bir levhası vardı.

ON ÜÇ NUMARA GABRIELLA WOOLF

"Onu odasında kilitli mi tutuyorsunuz?" diye sordum.

"Kendi güvenliği için," dedi Ingrid, sonra ekledi, "ve bizim güvenliğimiz için."

O doğru anahtarı bulmaya çalışırken kapının diğer tarafında neyle karşılaşacağımı düşündüm. Tek bildiğim, Gabriella'nın on sekiz yaşında olduğu ve burada yaşadığıydı. Bunun nedenini bilmiyordum. Kapı açıldığında özgüvenim kırılmaya başladı. Buraya gelmem, amirimin emrine doğrudan aykırıydı. Belki de bunu yapmam doğru hamle değildi. Beyaz giysili kadın nihayet kapıyı itti; geri dönmek için artık çok geçti.

"Burada bekleyin, onu uyandırayım," dedi içeri girerek.

Başımı salladım ve koridorda bekledim. Sağıma soluma baktım, şu an burası bana *Cinnet* filmini hatırlatıyordu. Kadın umduğumdan önce gelerek irkilmeme neden oldu.

"Zaten uyanıkmiş. Girebilirsiniz."

En iyi "şık bir otel süiti" olarak tarif edebileceğim bir odaya girdim. Salon pahalı mobilyalarla zevkli bir şekilde döşenmişti; büyük pencereleri arazinin ve uzaktaki yarı karanlık bozkırın nefes kesici manzarasına bakıyordu. Özel tasarım yatak odasına açılan bir kapı vardı ve içinde bulunduğum ortam buram buram zenginlik ve lüks kokuyordu. Burası bir hapishane değildi. Ke-

sinlikle böyle bir yer hayal etmemiştim ve Gabriella Woolf da beklediğim gibi biri değildi. Beyaz tenli, uzun, siyah saçlı, göz alıcı genç kadın devasa pencerelerin önündeki bir şövalenin karşısına oturmuştu ve elinde bir resim fırçası vardı. Odaya girdiğimde bana dönmedi, ben orada değilmişim gibi resim yapmaya devam etti.

“Beni duyabilir mi?” diye sordum Ingrid’e.

“Ah, evet. Kulaklarında bir sorun yok. Gabriella bize katılmadan önce yıllarca tek kelime bile konuşmamış ama buraya taşındığından beri güzel ilerleme kaydediyoruz.”

“Merhaba, Gabriella. Ben Çavuş Luke Carter. Polisim ve sana birkaç soru sormak istiyorum.”

Hiçbir tepki vermedi, beni duymamış gibi tuvale bakmaya devam etti. Spyglass’ın suluboya resmini yapıyordu ve gerçekten çok yetenekliydi, hatta bazı değme ressamalara taş çıkarırdı. Odada çevreme bakındım ve buna benzeyen düzinelerce resim olduğunu gördüm.

“Buraya geleli ne kadar oldu?” diye sordum Ingrid’e.

“Emin değilim. Asıl bakım asistanı ben değilim. Ama galiba altı ay kadar oldu.”

“Peki neden burada?”

“Annesiyle babası buranın onun için en uygun yer olduğunu düşündü.”

“Yani... neyi var?” diye sordum çünkü görünüşünde sıradışı hiçbir şey yoktu.

“Gabriella’nın selektif mutizm ya da seçici sessizlik olarak bilinen bir rahatsızlığı vardı ama adının aksine bu, onun seçimi değildi. Yani konuşmamak kendi tercihi değildi, bunu yapamıyordu. Bu durum çocukluğuyla bağlantılı, şiddetli ve karmaşık bir kaygı bozukluğu hastalığı. Bazen bir çocuk küçük yaşta travma yaşadığında kabuğuna çekilir. Gabriella sekiz yaşındayken ciddi bir kaza geçirmiş; on yıl boyunca kendi zihnine hapsediğini söyleyebiliriz. Anne ve babası kazadan sonra ona evde bakmaya karar vermiş ki bana göre hata etmişler. Gabriella bedeni kadar

zihnini de tedavi eden, profesyonel bir bakıma muhtaçtı. Bura-ya taşındığından beri gösterdiği gelişim de bunun ispatı. Şimdi bahçede gözetim altında yürüyüşler yapıyor, günde üç öğün yemek yiyor ve sağlıklı bir kiloda, resim yapmaktan ve okumaktan hoşlanıyor ve uzman bakıcılarımızdan Mary sayesinde iletişim kurmaya başladı.”

Bu dikkatimi çekti. Gabriella’ya bakmaktan vazgeçerek Ingrid’e döndüm.

“Artık konuşabiliyor mu?”

“Fısıldıyor.”

“Efendim?”

“Bazen fısıldıyor. Söyledikleri anlamsız şeyler ve sadece Mary yanımdayken bunu yapıyor ama kulaklarımla duydum. Mary onun gelişimini yakından takip ediyor.”

“Hangi sıklıkla...”

“Fısıldadığını mı soruyorsunuz? Pek sık değil. Genellikle duygusal bir tepkiyle tetikleniyor. Hepimiz Gabriella’nın bir gün konuşacağını ve normal bir hayat sürebileceğini ümit ediyoruz. Diğer her bakımdan formda ve sağlıklı; ayrıca gördüğünüz gibi, fevkalade bir ressam.”

“Annesi gibi,” dedim ama kadın omuz silkti. “Ona bazı sorular sorabilir miyim?”

“İsterseniz deneyin fakat size yardım edebileceğini sanmam.”

Gabriella’ya doğru yürüdüm, yakından daha da güzeldi.

“Bu gerçekten çok güzel bir resim,” dedim. Üstünlük taslayan bir havada konuştuğumu hissettim ama sözlerimde samimiydim, sahiden yetenekliydi. “Onu yapman uzun sürdü mü?”

Gabriella başını bile kaldırmadı.

Ingrid gardiyan gibi tam arkamızda dikiliyordu ve sözlerime dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Gabriella’nın tuvalin dibine minicik harflerle *yuva* yazdığını fark ettim.

“Geçen gün babanla tanıştım ve senden bahsetti,” dedim.

Yine tepki vermedi.

“Annenle de tanıştım.”

Gözünü bile kırpmadı, ben orada değilmişim gibi resim yapmayı sürdürdü.

“Ah, işte,” dedi Ingrid pencereden bakarak. “Mary geldi. Onunla konuşursanız belki daha çok şey öğrenebilirsiniz.”

Ama ümidim kırılmıştı ve bu gezinin tam bir zaman kaybı olduğundan endişe etmeye başlamıştım.

Pencereden Ingrid’in gösterdiği yere doğru baktığımda beyaz üniformalı bir kadın gördüm. Çakıлтаşı arabası yolunu geçerek binanın kapısına yöneldi.

Ama ben bu kadını tanıyordum, adı Mary değildi. Eden Fox’tu.

43

BIRDY

Uyandım, aynaya baktım ve kendimi tanıyamadım.

Artık sürekli kaç günlük ömrüm kaldığını düşünüyordum. Thanatos sağ olsun, sanki zihnimde tik tak eden bir ölüm saati vardı. Kaygılanmamam imkânsızdı. Tek düşüncem, benden sonra sevdiklerime ne olacağıydı. Köpeğim gibi. Bir vasiyetname hazırlamıştım ve bazı planlar yapmıştım ama bu, endişelerimi hafifletmiyordu. İnsanlar nadiren yapmaları gerekeni yapardı; bunun yerine canları ne istiyorsa onu yaparlardı çünkü insan, bencil bir varlıktı. Tüm dikkatimi bu âna vermem gerektiğini biliyordum, kalan zamanımı en iyi şekilde değerlendirmeliydim ama hayattaki birçok şey gibi, bunu da söylemek yapmaktan daha kolaydı. Her bir dakika süratle “geçmiş” olurken bir insan nasıl ânu yaşardı?

“Şimdi” dediğimiz şey, gelecekteki geçmişin ta kendisiydi.

Gece Carter’ın gittiğini duymuştum ama gözlerimi kapalı tutarak uyuyor taklidi yapmıştım. Gittiğinden emin olduğumda ve barın sokağının aşağısına doğru yürüdüğünü gördüğümde Sunday’e ıslık çalmıştım. En sadık dostum –aslında tek dostum– merdiveni koşarak çıkıp yatağa sıçramıştı ve Carter’ın yerini gayet güzel doldurmuştu. Normalde yalnız kalmayı dert etmezdim ama şu anda bunu istemiyordum. Çünkü fiziksel ve duygusal acı çok ağırdı; bunu gizlemek giderek zorlaşıyordu. Aklımdan geçen düşünceler beni uyutmayacak kadar gürültülüydü, uyu-

duğumda da rüyalarım hızla kâbuslara dönüşüyordu. Ölmekten korkmuyordum, sadece bunun anlamıydı beni korkutan.

Yakında yalnızca bir anıdan ibaret olacaktım.

Ondan kısa bir süre sonra artık bir anı bile olmayacaktım.

Beni hatırlayan herkes benim gibi ölmüş olacaktı.

Carter'la tekrar yatmaya niyetli değildim ve bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Ama belki de yalnızca, ben gittikten sonra birinin beni özleyeceğini düşünerek kendimi kandırmak istemiştim. Hayatımı boşa harcamadığıma, her şeyin boşa olmadığına inanmak istemiştim. Güneş doğarken kalan zamanımı çarçur etmemeye karar verdim. Kalktım, giyindim ve dışarı çıkmak için hazırlandım. Yine uzun bir gün beni bekliyordu.

Buluşacağımız yeri haber vermek için Carter'ı aradım ama sesli mesaja düştüm. Mesaj bırakmaktan hoşlanmazdım, bence anlamsızdı çünkü nasıl olsa Carter aradığımı görürdü ve bu beni derhal araması için yeterli olurdu. Maddy'nin barı açması için henüz erkendi, bu yüzden Sunday'le kahvaltı için dışarı çıktık. Limana bakan Driftwood Kafe'nin açık olduğunu gördüm.

"Birazdan kapatacağız," diye seslendi kasadaki yaşlı kadın koyu bir Cornwall aksanıyla. Bir şeyle meşguldü ve başını bile kaldırmadı. Gözleri yüzüne göre çok iriydi ve laf kalabalığına pabuç bırakmayan, ciddi bir enerji yayıyordu. İsim kartına göre adı Cath'ti ve daha dün bana kahve satmış olmasına rağmen belli ki beni çoktan unutmuştu; tıpkı çok yakında herkesin unutacağı gibi. "Bu dönemlerde çok erken açıyoruz; buralı balıkçılara kahvaltı servisi yapmak için," dedi ve bunu söylediğinde limanda daha az tekne kaldığını fark ettim. "Ah, sen misin?" dedi nihayet başını kaldırıp beni gördüğünde. Hafifçe tebessüm etti. "Elinde kuş dövmesi olan kadın."

Belki de korktuğum kadar kolay unutilan biri değildim.

"Yine iki kahve mi? Kapatmadan önce bunu ayarlayabilirim," dedi.

"Sadece bir tane harika olur. Bugün yalnızım."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum.

Her kahrolası gün yalnızdım.

Hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım ki Cath'ın yüzünde bir acıma ifadesi belirdi.

"Ne oldu, aranız mı açıldı? Üzülme, canım. Denizde balık bol, sadece daha sağlam bir ağa ihtiyacın var."

Denizde çöp de boldu.

"İstersen sabahtan artan biraz domuz pastırması ve yumurta var," diye önerdi Cath. "Köpeğe de sosis verebilirim."

"Teşekkürler. Dün olanlardan sonra yemek yemeyi unuttum."

Omuz silkti. "İntiharı mı söylüyorsun?" Başımı salladım. "Öyle şeylerin iştahımı kapamasına izin vermem, zaten her zaman olan bir şey. Dünyada bir sürü mutsuz insan var."

Kayıtsızlığı beni şok etti. Eğer insanlar biraz daha duyarlı olsaydı dünya daha mutlu bir yer olurdu. Annemi düşündüm ve ağlamaktan korkarak gözlerimi kırıştırdım. Bugün neden böyleydim hiç bilmiyordum.

Sebebi her şey.

"İyi misin, canım?" diye sordu Cath aklımı okumuş gibi.

Hayır.

"Evet, pardon. İyi uyuyamadım da ondan."

"Yemek yememek ve uykusuzluk hastalığa davetiye çıkarır. Yorgun olduğunda her şey gözüne daha kötü görünür ve boş bir mideden hiç kimseye bir hayır gelmez." Tam benim kafamda bir kadındı. "Sen otur. Ben ikimize de kahve yapayım, en kaliteli-sinden. Sana kahvaltı da getiririm. Ama önce dükkânı kapatıp bulaşık makinesini çalıştırmalıyım, yoksa *This Morning* için eve zamanında yetişemem," dedi ve kapıdaki tabelanın KAPALI yazan yüzünü öne çevirdi.

"Onu tanır mıydınız? Kayıp kadını diyorum." Cath bana bir tabak hazırlarken mutfağa en yakın bölmeye oturdum.

"Hayır. Ayrıca ben dedikoduyu hiç sevmem," dedi dedikodu için yaşayan biri gibi. "Ama duyduğuma göre Londra'dan buraya taşınan, hâli vakti yerinde bir kadınmış. Kendini ressam olarak tanıtıyormuş."

“Görünüşe bakılırsa hiç kimse onun hakkında pek fazla bilgi sahibi değil.”

“Artık kim kimi tanıyor ki? *Gerçek anlamda.* İnsanlar yalnızca değer verdikleri kişilerle ilgileniyor ki çağımızda bu, genellikle kendileri demek oluyor.”

Hiç ummazdım ama Cath benimle aynı kafada birine benziyordu. Önüme bir tabak yemek koydu ve önlüğünü çıkardı. “İstedğini ye, canım. Müessesenin ikramı.”

“Ücreti neyse seve seve öde—”

Başımı iki yana salladı. “İyilik teklif edildiğinde geri çevirme, artık böyle şeylere az rastlanıyor.”

Birinin iyilik yapmasına vesile olmaktan sanırım hoşlanmıştım.

Ona teşekkür ettim ve yemeye başlamadan önce domuz pastermasını yumurtalardan uzaklaştırarak birbirlerine değmemelerini sağladım. İnsanların bana nezaket göstermesine alışkın değildim ve Cath, pek de anlamadığım bir sebepten ötürü bana nazik davranmıştı. Sanki içimi görmüş gibi; gerçek beni. Sohbet edeceği insanlarla dolu, kalabalık bir kafe işletmeyi özlediği izlenimine kapıldım.

“Kayıp ressamın geçen gece sergi açılışı varmış. Siz de gittiniz mi?” diye sordum.

Başımı iki yana salladı. “Balıkçılar için burayı erkenden açıyorum, bu yüzden geç vakitteki etkinlikler bana uygun değil. Doğrusu bugünlerde hiçbir yere gittiğim yok ya, neyse. Henüz vaktin varken hayatın tadını çıkar, sonra bir bakarsın benim gibi olmuşsun. Yaşlılık bir hırsız gibi, hissettirmeden yaklaşıyor insana; pek sinsî bir şey.”

Bana asla yaklaşamayacak.

Korktuğum için bu düşünceyi de açıkça düşünmeye cesaret edemediğim diğerleriyle birlikte susturdum.

“Ama dün onu o uçurumdan atlamadan kısa bir süre önce gördüm,” dedi Cath.

“Eden Fox’u mu?”

“Koşarak tepeye tırmanıyordu. Hâlinde bir tuhaflık vardı, artık burada olmak istemiyormuş gibiydi. Böyle şeyleri sürekli görüyorum.”

Bu kadının bana baktığında ne gördüğünü merak ettim.

“O olduğundan emin misiniz?”

“Başka kim olabilir?”

“Peki başka birini gördünüz mü?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır ama muhtemelen mutfaktaydım.”

Kahvaltı için Cath’e teşekkür ettim ve yine para vermeyi teklif ettim ama kabul etmedi. Kilitli kapıyı açmak için benimle geldi ve kayalıklardaki patikada yürüyen bir adamı işaret etti. “İhtiyar Stu benden daha fazla şey görmüş olabilir. Her zamanki gibi köpeğini gezdiriyordu.”

Oradan ayrıldıktan sonra Carter’ı aradım ama yine sesli mesaj servisine bağlandım. Gerçi Carter köpeğini gezdiren İhtiyar Stu’yla yaptığı görüşmenin tutanağını bana yollamıştı. Daha önce okumamıştım ama şimdi buna niyetliydim. Sunday’le Smuggler’s Inn’e geri döndüğümüzde kapı artık kilitli değildi ve Maddy barın arkasındaydı.

“Erkencisin,” dedi. “Kafedeki kahvaltı nasıldı?”

Beni gözetliyor muydu?

“Güzeldi. Uyandığımda tek açık yer orasıydı. Ben hep erkenci kuşumdur,” diye ekledim ama adıma gönderme yaptığımı anlamadı. “Kardeşinin aksine. Bugün ona ulaşamadım.”

Maddy kaşlarını çatı; onun adına biraz bôzulmuşşa benziyordu. “Aslında geç kalkmaz.”

Erkek kardeşiyle ilgili korumacı davranması pek hoştu, belli ki bayağı yakınlardı. Carter’m benimle yattığını bilecek kadar yakın olmadıklarını umdum. Sonraki soruyu sorarken utandım ama zaten yaptığımdan daha büyük bir hata yapmadığımdan emin olmaya mecburdum. Carter’m yalnız olduğunu düşünmüştüm ama bunu hiç sormadığımı fark ettim. Kendimi zorlayarak gülümsedim.

“Yoksa onu tüm gece uyanık tutan ve işe geç kalmasına neden olan bir kız arkadaşı mı var?” diye sordum.

Maddy de gülümsedi ve kızıl bukleli başını iki yana salladığında rahat bir nefes aldım.

“Dert edilecek kıskanç bir kız arkadaşı yok. Sadece karısı var.”

44

CARTER

Ne sikim işler dönüyordu burada?

Biraz önce Eden Fox'u Malikâne'de çalışan biri gibi giyinmiş olarak gördüğümünden emindim.

Ölü değildi.

Kayıp değildi.

Son derece kanlı canlıydı ve binaya girmişti.

İçimden Gabriella'nın odasmdan fırlayıp aşağı inmek ve içeri girer girmez onunla yüzleşmek geldi. Ama Başmüfettiş Bird'ün sesi kafamın içinde yankılandı. *Bazen bir şüpheliyi sorgularken az konuşmak daha etkili olur. Bekleyeceksin. İzleyeceksin. Ve hepsinden önemlisi, dinleyeceksin.* Bird'ün sandığı kadar tecrübesiz değildim ama o iyi bir dedektifti ve bildiklerinden faydalanmam iyi olurdu.

"Aşağı inip Mary'ye burada olduğunuzu haber vereyim," dedi beyaz kıyafetli kadın. Daha şimdiden ismini unutmuştum, yine yaka kartına baktım.

"Gerek yok, Ingrid. Onu beklerken birkaç soru daha soracağım. Sence Gabriella ileride buradan ayrılabilir mi? Onun on sekiz yaşında olduğunu söyledin."

"Bu mümkün. Yine de tam zamanlı bakıma ihtiyacı olur. Babası işinde çok başarılı ama o meşgul bir adam. Bana kalırsa eğer böyle bir imkânı olsaydı kızına kendisi bakardı. Onu hep ziyaret ediyor. bence kızı için en iyisini istiyor."

“Ne iş yapıyor?” diye sordum Harrison’ın çalıştığı şirketle ilgili bir şeyler bilip bilmediğini merak ederek. Thanatos’u araştırmıştım ama internette pek fazla bilgiye ulaşamamıştım.

Şaşırmış gibi göründü. “Bilmiyorum ama her neyse iyi kazandıran bir iş olmalı. Burası ucuz bir yer değil.”

“Ya Gabriella’nın annesi? Karı koca kızlarını birlikte ziyaret etmiyor mu?”

“Annesiyle babasını hiç yan yana görmedim. Genelde sadece babası geliyor.”

Gabriella’ya baktım.

On sekiz yaşındaydı. Zarifti. Güzeldi. Belli ki yetenekliydi.

“Tam zamanlı bakıma ihtiyaç duyacak birine benzemiyor.”

Kız resim yapmayı bıraktı ve boşluğa gözlerini dikti. Beni duyabildiğini hatırladım. Şimdiye kadar söylediğim bazı şeylerin ne kadar duyarsızca olduğunu düşünerek kendimi suçlu hissettim.

“Gabriella’nunki karmaşık ve özel bir vaka. Hâlâ kendini bir çocuk sanıyor, kaza olduğunda onun için zaman durmuş. Geçenlerde yapılan değerlendirmenin sonuçları bir öncekiyle aynı. Zihinsel yaşı sekiz; kaza olduğunda o yaştaymış. Onun kazayı henüz dün yaşanmış gibi algıladığını düşünüyoruz ama bundan hiç söz etmiyor. Biri bunu denediğinde kendini kapatıyor, tamamen kabuğuna çekiliyor. Biz onu on sekiz yaşında görüyoruz, zaten öyle ama yeni çekilen fotoğraflarını tanımıyor. Aynada bile kendini tanımıyor, orada gördüğü kişiyi bir başkası sanıp korktuğu için odasındaki tüm aynaları kaldırmak zorunda kaldık. Ama sekiz yaşında ya da daha küçük olduğu fotoğraflarda kendini tanıdığını sık sık belli ediyor. Ekstrem travma vakalarında bazı kişiler günlerce, aylarca, hatta yıllarca o ânın içinde hapsolür. Bazen de sonsuza kadar. Gabriella neredeyse hiç konuşamıyor. Bir işte çalışamaz, maddi olarak kendi ayaklarının üzerinde duramaz. Önüne konan yemekleri yiyebiliyor ama hiç yemek yapmadı. Evet, gelişme kaydetti, ara sıra anlamsız şeyler fısıldıyor ama bu sekiz yaşındaki bir çocuğu evde yalnız bırakmak gibi olur

Biz konuşurken gözüm kapıdaydı, Eden'ı bekliyordum; bu kadının deyişyle Mary'yi.

"Bana Mary'yi biraz daha anlat," dedim. "Söylediğine göre, Gabriella'yla yakınlar sanırım."

"Mary burada çalışmaya başlayalı çok olmadı ama işini iyi yapıyor ve sakinler arasında çok popüler. Özellikle Gabriella'yla iyi anlaşıyor. Mary'nin özel hayatını pek bilmiyorum, ketum biri. Sadece eski işvereni öldükten sonra burada işe başladığını biliyorum."

"Eski işvereni kimdi?"

"Adını hatırlamıyorum. Tam zamanlı, yatılı bir bakıcıya ihtiyaç duyan, yaşlı bir kadın. Galiba sahilde oturuyordu. Mary senelerce onun yanında çalışmış, yeni bir iş araması gerektiğinde de sudan çıkmış balığa dönmüş. Bir gün buraya geldi, özgeçmişini bırakmak için. Personel açığımız vardı, zaten hep var, bu işte çalışan sirkülasyonu yüksektir. Hem zor bir iş hem de maaşlar düşük, bu yüzden hiç kimse bir yerde uzun süre kalmıyor. Mary buraya gelir gelmez bir denemeye tabi tutuldu ve daha ilk günden herkese kendini sevdirdi. Bilhassa Gabriella'yla yakınlaştı. Mary, Gabriella'nın iletişim kurmaya başladığını söylediğinde ona inanmadım. İlk başta tek tük şeyler söylüyordu, ne dediği anlaşılmıyordu ve bunu sadece Mary'nin yanında yapıyordu. Bu sebeple Mary eski Walkman'ile onun sesini kaydetmeye başladı; sanırım bunu uydurmadığını ispatlamak istedi." Gabriella'ya bakarak sesini alçalttı. "Doğrusunu isterseniz kızın fısıldadığını ilk duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Herhalde ses tellerini yıllardır kullanmadığı için zarar gördüler. Çıkardığı sesler biraz ürkütücü."

Gabriella boya fırçasını düşürdü. Fırça gürültüyle yere çarptı ve Ingrid'in söylediklerini duyduğundan endişe ettim. Hiç kıpırdamadı, öylece oturmaya ve tuvale bakmaya devam etti. Yanına gittim, fırçayı alıp şövaleye koydum ve Spyglass resmine birkaç ayrıntı daha eklediğini gördüm. Şimdi evin bir tarafında bir tilki ve diğer tarafında bir kurt vardı. Annesiyle babasının isimleri

Biz konuşurken gözüm kapıdaydı, Eden'ı bekliyordum; bu kadının deyişiyile Mary'yi.

"Bana Mary'yi biraz daha anlat," dedim. "Söylediğine göre, Gabriella'yla yakınlar sanırım."

"Mary burada çalışmaya başlayalı çok olmadı ama işini iyi yapıyor ve sakinler arasında çok popüler. Özellikle Gabriella'yla iyi anlaşıyor. Mary'nin özel hayatını pek bilmiyorum, ketum biri. Sadece eski işvereni öldükten sonra burada işe başladığını biliyorum."

"Eski işvereni kimdi?"

"Adını hatırlamıyorum. Tam zamanlı, yatılı bir bakıcıya ihtiyaç duyan, yaşlı bir kadın. Galiba sahilde oturuyordu. Mary senelerce onun yanında çalışmış, yeni bir iş araması gerektiğinde de sudan çıkmış balığa dönmüş. Bir gün buraya geldi, özgeçmişini bırakmak için. Personel açığımız vardı, zaten hep var, bu işte çalışan sirkülasyonu yüksektir. Hem zor bir iş hem de maaşlar düşük, bu yüzden hiç kimse bir yerde uzun süre kalmıyor. Mary buraya gelir gelmez bir denemeye tabi tutuldu ve daha ilk günden herkese kendini sevdirdi. Bilhassa Gabriella'yla yakınlaştı. Mary, Gabriella'nın iletişim kurmaya başladığını söylediğinde ona inanmadım. İlk başta tek tük şeyler söylüyordu, ne dediği anlaşılmıyordu ve bunu sadece Mary'nin yanında yapıyordu. Bu sebeple Mary eski Walkman'iyile onun sesini kaydetmeye başladı; sanırım bunu uydurmadığını ispatlamak istedi." Gabriella'ya bakarak sesini alçalttı. "Doğrusunu isterseniz kızın fısıldadığını ilk duyduğumda tüylerim diken diken oldu. Herhalde ses tellerini yıllardır kullanmadığı için zarar gördüler. Çıkardığı sesler biraz ürkütücü."

Gabriella boya fırçasını düşürdü. Fırça gürültüyle yere çarptı ve Ingrid'in söylediklerini duyduğundan endişe ettim. Hiç kıpırdamadı, öylece oturmaya ve tuvale bakmaya devam etti. Yanına gittim, fırçayı alıp şövaleye koydum ve Spyglass resmine birkaç ayrıntı daha eklediğini gördüm. Şimdi evin bir tarafında bir tilki ve diğer tarafında bir kurt vardı. Annesiyle babasının isimleri

Eden Fox ve Harrison Woolf'tu. Bu bir tesad f olamazdı; Başm fettiş Bird b yle bir şeyin olmadığını s ylemişti.

Gabriella başını  evirdi ve kapıya baktı. Yaklaşan ayak sesleri duyduğumuzda hepimiz  yle yaptık. Sonra kızın dudakları aralandı ve "fısıltısını" duydum. Ben bunu bu kelimeyle tarif etmezdim. Ağzından  ıkan bozuk ve korkutucu sesler zar zor duyuluyordu, yine de o boğuk kelimeler onu nefes nefese bırakmıştı ve ne s ylediğini anladığımda i ime bir  rperti yayıldı.

"Tavşan ka , tavşan ka , ka , ka , ka ."

Kapı a ıldı ve Eden Fox odaya girdi.

Ger ekten oydu. Uzun, sarı sa larını atkuyruğu yapmıştı ve beyaz  niformasındaki yaka kartında ismi yazıyordu: MARY.

Eden, Gabriella'ya baktı.

Sonra bana baktı.

Ve ka tı.

45

Görüşmeyi yapan kişi: Çavuş Luke Carter (LC)

Görüşülen kişi: İhtiyar Stu (İS)

Tarih: 31 Ekim 2025

Yer: Hope Falls polis karakolu

LC: Kayıtlara geçmesi için adınızı söyler misiniz lütfen?

İS: Adımı biliyorsun.

LC: Sadece ses kaydı için.

İS: Stu.

LC: Tam adınızı alabilir miyim, bayım?

İS: İhtiyar Stu.

LC: Anladım. Pekâlâ, onu gördüğünüzde köpeğinizi mi gezdiriyordunuz?

İS: Evet. Bunu zaten söylemiştim. Gerçekten artık eve dönmeliyim. Tilly kahvaltısını bekler.

LC: Tilly mi?

İS: Köpeğim.

LC: Doğru ya. Merak etmeyin, uzun sürmeyecek. Sahildeki patikadan tepeye doğru koşan kadını biraz daha anlatır mısınız? Üzerinde ne vardı? Nereye gidiyordu? Tanıdığınız biri miydi?

İS: Hayır, onu tanımıyorum.

LC: Önceki gece onu sanat galerisinde görmediniz mi?

İS: Sanat galerisinde ne işim var? Hem neden deniz resimleri satın

alayım? Zaten penceremden baktığımda gerçeğini görüyorum. Hadi onu da geçtim, Tilly yalnız kalmayı hiç sevmez. Bu daha ne kadar sürecek?

LC: Sadece gördükleriniz hakkında neler hatırladığınızı bilmem gerek.

İS: Her şeyi hatırlıyorum. Sadece yaşlıyım, bunak değilim. Sakın bana patavatsızlık yapma, Luke Carter. Seni bezine sıçıttığın günlerden beri tanıyorum. Bir kadın gördüm. Şafak vakti intihar noktasına doğru koşuyordu. Üzgün görünüyordu. Beni tepeden dönerken ortada yoktu.

LC: Ama atladığını görmediniz, değil mi?

İS: Hayır.

LC: Ne bakımdan üzgün görünüyordu? Yani bunu nasıl anladınız?

İS: Ağlamıştı. Burnu Rudolph'unki gibi kıpkırmızıydı. Dalgın görünüyordu.

LC: Size bunu düşündüren neydi?

İS: Ona selam verdim ama hiçbir şey demedi. Yüzüme bile bakmadı. Kate Bush'un lanet şarkısındaki gibi kararlılıkla tepeye tırmanıyordu. İlk başta bunu kaba bulmuştum ama artık gözlerim iyi görmüyor, belki de müzik dinliyordu. Bazen gençler kulaklarına o beyaz şeyleri takıyor. Kendi kendilerine konuşuyor gibi görünüyorlar ama aslında başkalarıyla konuşuyorlar. Belki de beni duymadı.

LC: Sizi gördü mü?

İS: Bilmiyorum. Acelesi var gibiydi.

LC: Bunu netleştirmek adına soruyorum; atladığını görmediğinizden emin misiniz?

İS: Daha kaç kere söyleyeceğim? Dilimde tüy bitti. Beni dinlemiyor musun? Atladığını görmedim ama yanımdan geçtiğinde şela-leye doğru koşuyordu. Geri döndüğümde onu kıyıdaki patikada görmedim. Biliyorsun, yolun o kısmı dümdüz, kilometrelerce uzağı görebilirsin. Ama kadın yoktu. Birdenbire ortadan kayboldu. Şimdi bu bilgiyle ne yaparsan yap. Artık gidebilir miyim?

LC: Birazdan. Ama önce–

İS: Ya sabır. Ne olduğunu öğrenmek istiyorsan neden bunu diğer kadına sormuyorsun?

LC: Diğer kadın mı?

İS: Burada yankı falan mı var yoksa ağır mı işitiyorsun? Söyledim ya, onun arkasından tepeye doğru koşan başka bir kadın vardı. Onun olanları görmüş olma ihtimali bana göre daha yüksek. Gidip ona musallat olsana.

46

BIRDY

Ne zaman işlerin yolunda olduğunu sansam her şey sarpa sarmaya başlıyordu.

Carter'ın ablası onun evli olduğunu söylediğinde göğsüme bir yumruk yemiş gibi serseme dönmüştüm. Bir an nefes alamadığımı sanmıştım. Bunu elimden geldiğince gizlemeye çalışıp bir bahaneyle odama koşmuştum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Carter'ın köpek gezdiren İhtiyar Stu'yla yaptığı görüşmenin kaydıyla oyalanmaya çalışmıştım ama bir darbe de oradan yemiştım. Carter, Eden Fox'u tepeye doğru takip eden bir kadın olduğunu bana neden söylememişti?

Carter bana yalan söylüyordu.

Kendisiyle ve soruşturmayla ilgili.

Evli olduğunu bilmemi istememesini anlayabilirdim –küçük namussuz– ama bir kadın kayıpken ve öldüğünden şüphe edilirken benden önemli bir bilgiyi saklaması hiç normal değildi. Ayrıca son derece mânâsızdı.

Bunu neden yaptı?

Öfkeden kuduruyordum ama öfke daima üretkenliğimi artırırdı.

İhtiyar Stu'yla kendim konuşmalıydım.

Nerede yaşadığını öğrenmem zor olmadı. Bu köydeki herkes birbirini tanıyordu ve birbirleri hakkındaki her şeyi biliyordu. En azından öyle sanıyorlardı. Her zaman dikkat çekmemeyi ter-

cih ederdim fakat böyle bir yerde bu özellikle zor bir işti. Siyah kapılı, saman çatılı bir kulübeye varana dek tepeye tırmandım ve zile bastım.

"Kim o?" diye bağırdı biri içeriden.

Cevap vermedim. Bunun yerine, sadece bekledim. Sonunda kapı açıldı ve kısa boylu, sinirli bir adam görüldü. Beyaz, uzun saçları ve yine beyaz, fırça gibi kaşları vardı. *Huysuz* onu gördüğümde ilk aklıma gelen kelime oldu.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Gerçeği; şimdilik onunla yetinirim.

Yetmişli yaşlarda olmasına karşın İhtiyar Stu bir sörfçü gibi giyinmişti. Hiç de umduğum gibi biri değildi ve belli ki mecbur kalmadıkça insanlarla konuşmaktan hoşlanmıyordu. Rozetimi çıkardım. "Onu bana neden gösteriyorsun? Carter'a bildiğim her şeyi anlattım," dedi kapıyı kapamaya yeltenerek.

"Bunun için minnettarız, Bay..."

"Herkes bana İhtiyar Stu der."

"Ama gerçek adınız Stu Cummins. Doğru mu?"

Gözlerini kıstı ve "yaşlı adam kaşlarından" birini kaldırdı. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Bir sürü şey biliyorum. İçeri girebilir miyim? Fazla vaktinizi almayacağım."

Beyaz, gür kaşlarını çattı ama çoktan eve girmiştim. İçerisi ıslak köpek ve yanık ekmek kokuyordu. Onu daha fazla huzursuz etmemek için holden ileri gitmedim.

"Çavuş Carter'la konuştuğunuzu biliyorum ama ben de birkaç soru sormak istiyorum. Bazen, aradan biraz zaman geçtiğinde insanlar olayları başka türlü hatırlar. Özellikle de bir suç ihtimali söz konusu olduğunda."

"Eksik akıllı olduğumu mu ima ediyorsun?"

Gülümsedim. "Hiç de değil. Bu kurallar herkes için geçerli. Hemen hemen tüm görgü tanıkları güvenilmezdir. Onlarla yeniden konuştuğumuzda bazen ilk seferde unuttukları ya da konuyla alakasız buldukları bir şeyi hatırlarlar."

“İyi. Umarım köpeklerle bir derdin yoktur.”

Onları insanlardan daha fazla sevdiğim için hiçbir problem göremedim.

Kendilerinden söz ettiğimizi anlamışlar gibi, bir sosis köpek ve bir Labrador beni koklayıp karşılamak için hole geldi. Onları bir pug takip etti ve bu minicik evde kaç tane köpeğin yaşadığını merak ettim. Stu’nun gönülsüzce yaptığı çay teklifini geri çevirdim, yalnızca bu adamın ne gördüğünden ve görmediğinden emin olmak istiyordum. Bana da aşağı yukarı Carter’a verdiği cevapların aynısını verdi ama en çok ilgimi çeken şey gördüğü ikinci kadındı.

“Hangi kadın?” diye sordu omzumun üzerinden salondaki sesi kapalı televizyona bakarak. Onu en sevdiği programdan alıkoyduğum izlenimine kapıldım.

“Çavuş Carter’la konuştuğunuzda diğer kadının peşinden tepeye tırmanan başka bir kadın gördüğünüzü söylemişsiniz.”

“Hayır, katiyen.”

“Başka bir kadın mı görmediniz yoksa Carter’a böyle bir şey mi söylemediniz?”

“Bulmaca gibi konuşarak başımı ağrıtıyorsun. Bir kadın gördüm; yalnızca bir tane. Tepedeki intihar noktasına doğru koşuyordu. Bunu daha kaç kere söyleyeceğim? Carter tembelin teki, hep öyleydi. Ben gençken polisler her şeyi not ederdi, anlattıklarınızı unutmazlardı. Artık öyle değil. Şimdi ikiniz de aynı soruları soruyorsunuz ve hâlâ her şeyi yanlış anlıyorsunuz. Ne o, yoksa senin de mi kulakların ağır işitiyor?”

Eskisinden bile daha aklım karışık hâlde oradan ayrıldım.

İhtiyar Stu gördüğü şeyi unutmuş muydu?

Yoksa Carter tutanakta yazan şeyleri uyduruyor muydu?

İnsan böyle bir şeyi uyduramazdı.

Malikâne'de Eden Fox'u sapasağlam gördüğümde bunu düşündüm.

Gerçekten öldüğünü sanmıştım; kumsaldaki cesedin o olduğuna neredeyse emindim. Şimdi ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Bu kadını tanıdığımı zannediyordum, bana karşı duyguları olduğunu düşünmüştüm ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Onu öpmüştüm ve bana karşılık vermişti ama belli ki bunun, onun için hiçbir anlamı yoktu. Bana yalan söylemişti; muhtemelen her konuda. Bunun nedenini öğrenmiydim.

Odadan fırladım ve Eden Fox olduğunu bildiğim ama burada kendini Mary diye tanıtan beyazlı kadını kovalamaya başladım. Büyük, sarmal merdiveni indiğini gördüm ve canımı dişime takarak ona yetişmeye çalıştım ama hızlı koşuyordu. Bir köşeyi döndü, giriş salonundan geçerken dengesini kaybetti ve cilalı, parke zeminde hafifçe ayağı kayd. Sonra kapıdan çıktı ve onu çarparak kapattı. Peşinden koştum ve kapıyı sertçe açtığımda ardında büyük bir yemek salonu olduğunu gördüm. Beyaz örtüler, özenle katlanmış peçeteler, gümüş çatal bıçak takımları ve kristal kadehlerle kusursuzca kurulmuş, küçük masalar vardı. Fonda klasik müzik çalıyordu ve iyi giyimli, genç bir çift kendilerine kahvaltı tabağı hazırlıyordu. Odanın tam ortasındaki

büyük, yuvarlak masada çeşit çeşit, nefis yiyecekler vardı; sanki bir sağlık kurumu yerine lüks bir oteldeydik. Polis üniformamı gördüklerinde durup bana baktılar.

“Nereye gitti?” diye sordum ortaya.

“Kim?” diye sordu bir kız.

“Eden.” Boş boş baktılar. “Mary,” diye düzelttiğimde biri, bakımlı bahçelere açılan cam kapıları işaret etti. Masalarla sandalyelerin arasından geçtim ve binadan çıktım. Durup çevreme bakındım, sonra uzaktan bir motor sesi geldi. Otoparka doğru koştum ve oraya vardığımda kırmızı bir Mini göründü. Oydu. Yavaşlayacağını sanarak arabanın yolunu kestim, bilakis hızlanarak üzerime geldi. Tam zamanında kendimi yolun kenarına attım.

Eden Fox onun peşinde olduğumu bildiği için şimdilik Malikâne’ye tekrar gelmeyecekti fakat kızı hâlâ buradaydı. Gabriella, Eden’ı kaçması için uyarmıştı. Herkesin sandığı kadar masum ve aciz biri değildi o. İçeri koştum ve beyazlı hemşireyle burun buruna geldim.

“Gabriella’yla tekrar konuşmalıyım.”

Gözleri çakmak çakmak olmuştu. “Katiyen olmaz. Burada neler olduğunu bilmiyorum ama sakinlerimizin bu şekilde rahatsız edilmesine izin veremem. Sizin yüzünüzden o zavallı kızı yatıştırıcı ilaç vermek zorunda kalacağız.”

“Öyleyse sorularımı sen yanıtla. Gabriella’nın annesi ne zamandır burada bir çalışanmış gibi davranarak kızını ziyaret ediyor?”

“Neden bahsediyorsunuz? Gabriella’nın annesi değildi o. Mary’ydi. Ayrıca bir çalışan gibi davrandığı filan yok. O gerçekten burada çalışıyor.”

“O kadın Eden Fox’tu,” diye üsteledim.

“Hayır, değildi. Buyurun idareye gidelim, size Mary Kendall’ın personel dosyasını göstereyim. Malum sebeplerden ötürü tüm çalışanlarımızı araştırırız ve ayrıntılı kayıtlar tutarız. Sizden neden kaçtığını bilmiyorum, sadece işini yapıyordu ama

o sandığınız kişi değil. Size hata yaptığınızı söylüyorum ve bu yüzden zaten hassas bir durumdaki genç bir kadını strese soktunuz. Beni izleyin.”

Ingrid’i takip ederken her adımda biraz daha kendimi azarlanmış bir okul çocuğu gibi hissettim. Ama kadınlar tarafından paylanmaya ve her konuda hatalı olduğumun söylenmesine alışmaya başlamıştım. Sanki kafamın içinde minik kemanlar bir senfoni çalmaya başlamıştı ve bir türlü onları susturamıyordum. Eden’in bana karşı duyguları olduğunu sanmıştım ama belli ki yoktu. Onun öldüğünü sanmıştım ama ölmemişti. Ve Harrison Woolf’un kızını koruduğuna; Gabriella’nın tüm bunlarla bir ilgisi olduğuna ikna olmuştum fakat sanırım bunda da yanılmıştım.

İhtiyar Stu, Eden Fox’un arkasından tepeye çıkan bir kadın gördüğünü düşünüyordu. O ihtiyarın bazen akli karışırdu, hatta sık sık olurdu bu. O yüzden bunu Bird’e söylememiştim. Eğer Stu gerçekten birini gördüyse onun kim olduğunu bildiğimi sanmıştım. Ne var ki Gabriella buradan hiç ayrılmamıştı ve Eden Fox hayattaydı.

Öyleyse kumsaldaki ölü kadın kimdi?

Ve başka hangi konularda yanıliyordum?

Galiba korkunç bir hata yapmıştım.

48

HARRISON

Hayatım, uç uca eklenerek dışarıdan bakılınca başarıyı andıran bir şeye dönüşen bir hatalar zinciriydi. Başka hiç kimse bilme- se bile ben biliyordum bunu. Diğer insanlar yalnızca benim izin verdiğim versiyonumu görebiliyordu.

On yıl önce, Eden arayıp Gabriella'nın kaybolduğunu söyle- diğinde polisi aramanın en doğrusu olduğunu düşünmüştüm. Eminim ki çoğu ebeveyn aynı şekilde düşünürdü. Ama o da bir hataydı. O gün yaptığım *her şey* yanlıştı. Bir yanlış kararlar sil- silesiydi. Tam bir fiyaskoydu. Bence hayatı altüst olan biri, geç- mişi düşündüğünde tam olarak ne zaman yanlış yöne saptığını anlayabilir. Neredeyse her zaman bir yol ayrımı vardır, doğru yön işaretlenmiştir ve diğeri daima yanlıştır. Gelin görün ki ba- zen yanlış seçenek insana çok doğru gelir; bu yüzden çoğu insan kendini kaybolmuş hisseder.

O olay olduğunda şehre doğru ilerliyordum, işe geri dönü- yordum. O zaman da işlerim şimdiki kadar yoğundu. Küçük kı- zımızın bakımıyla ilgili Eden'a güvenebilmeliydim. Gabriella'nın annesi her zaman çok dalgındı, aklı beş karış havadaydı ve kı- zımıza doğru düzgün bakılması için daha fazla önlem almam gerekirdi. Çok fazla uyarı işareti vardı ama onlara dikkat etme- miştim. Şirketi kurmak için harıl harıl para desteği bulmaya ça- lıştığım bir dönemdi; o zamanlar Thanatos'un bir adı bile yoktu, deli gibi çalışıyordum ve dikkatim dağılmıştı. Ama bir ebevey-

nin başlıca görevi çocuğunun güvenliğini garanti altına almaktır ve bunda ikimiz de başarısız olmuştuk. Oraya vardığımda hastanedeydiler ve yaralı küçük kızımı görür görmez ağlamıştım.

Bir annenin, kızına bakabileceğine güvenebilmeniz gerekirdi. O bunu yapamamıştı.

Ama suçlu o değildi.

Bendim.

Gabriella'ya sekizinci doğum gününde bir bisiklet almıştık. Fikir benden çıkmıştı. Gabby tam da tahmin ettiğim gibi çok sevinmişti; evin önündeki sokakta bir aşağı bir yukarı bisiklet sürmeye bayılıyordu. Ama sonra yardımcı tekerlekleri çıkarmamı istedi çünkü yaşıtı çocukların o olmadan bisiklet sürdüğünü görmüştü. Ona hayır dedim. Güvende olmasını istemiştım. Yardımcı tekerlekleri çıkardığımızda yanında olmak ve Gabby'ye onlarsız bisiklet sürmeyi kendim öğretmek istiyordum fakat o gün hiç vaktim yoktu. Eğer evet deseydim acaba her şey daha mı başka olurdu diye düşünüp duruyordum. O gün, işim yerine kızıma vakit ayırsaydım belki de bambaşka bir hayatımız olurdu.

Eden'ı teskin etmek mümkün değildi. Gabriella'nın annesi her şey için kendini suçluyordu ama bu *benim* suçumdu. İlk başta Eden'a güvenmem en büyük hatamdı; yaşandığından beri her gün bedelini ödediğim ve hayatımın sonuna kadar pişman olacağım bir hata. Pişmanlıkla geçireceğim ne kadar zamanımın kaldığını biliyor, şimdi yaptığım her şeyi onun için yapıyordum; kızım için.

Spyglass'ın tüm kapılarını ve pencerelerini kilitlemişim, perdeleri ve jaluzileri örtmüştüm. Dünyadan saklanmak ve yaptığım şeyi yapmamış gibi davranmak istiyordum. Yaşamak istemediğim bir evde, karanlıkta oturuyordum ve işlerin bu noktaya nasıl geldiğini düşünüyordum. Thanatos'u kurmak için elimde avucumda ne varsa harcamıştım. Yaşamıma bir anlam katmak ve başkalarının hayatlarını değiştirmek istemiştım. Şimdi hepsini kaybetmekten korkuyordum; bunca emek verdiğim her şeyi. Bu uğurda yaptığım fedakârlıklar boşa gidecek diye ödüm kopuyordu.

Hepsi tek bir hata yüzünden olmuştu:

Bunu yapmamaları gerektiğini bilecek kadar akıllı iki insan öpüştüğü için.

Kıskançlık, canavarlar yaratır ve ben de onlardan birine dönüşmüştüm.

Sanırım hepimiz, hayatımız boyunca tırmanmaya çalıştığımız merdivenin en alt basamağına yalnızca bir talihsizlik kadar uzaktık. Ve bu kez kendimi yukarı taşıyacak bir yol aklıma gelmiyordu.

Yatakta duran telefonum sessizce titredi. Saatlerdir hiçbir aramaya cevap vermiyordum ama ekranda MALİKÂNE adını görünce hemen telefonu açtım. İlkel bir dürtü beni ele geçirdi ve dünyanın olduğuma inandığı adama dönüştüm. Eskiden olduğum adama.

“Harrison Woolf’la görüşüyorsunuz.”

Hattın diğer ucundaki ses cılız ve korku doluydu. Çok hızlı konuştuğu için dili dolanıyordu ve anlattıklarına yetişmekte zorlanıyordum.

“Ne demek polis Gabriella’yı sorguya çekti?” diye bağırdım. “Bunu yapamazlar. Onlara izin vermemeliydiniz. Tanrı aşkına, o bir çocuk.” Karşımdaki kişi kendini savunmaya çalıştı ve hiç havamda değildim. “İkimiz de biliyoruz ki o sadece kâğıt üzerinde on sekiz yaşında. Ziyaretçi yok diye özellikle tembihlemiştim. Yani hiç kimseyle görüşemez. Bahse girerim ki Çavuş Carter’ın resmi bir izni bile yoktu; yine de onu sorgusuz sualsiz içeri aldınız. Kızıma bakmanız için size ne kadar ödediğimi tekrar hatırlatır mısınız?”

Ses benden özür dilemeyi sürdürdü.

“Başka bir şey duymak istemiyorum...”

“Doktora söyleyin, beni arasın...”

“Bu meseleyle kendim ilgileneceğim,” dedim ve telefonu kapadım. Öfkeden deliye dönmüştüm.

O siktiğimin Beyinsizi, Malikâne’ye gidip küçük kızımı sorgulamaya kalkışmıştı. Polis on yıl önce de işini yapamamıştı; şimdi de onlara güven olmazdı.

Bundan böyle işleri kendi yöntemlerimle halledecektim.

49

Görüşmeyi yapan kişi: Başmüfettiş Olivia Bird (OB)

Görüşülen kişi: Maddy Carter (MC)

Tarih: 1 Kasım 2025

Yer: Smuggler's Inn

OB: Benimle resmi olarak görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

MC: Dert değil. Pek meşgul sayılmam.

OB: Zaten endişelenecek bir şey yok, köydeki çoğu insanla konuşuyoruz, yani aslında standart prosedürü uyguluyoruz. Ama kayıtlara geçmesi için soruyorum, Eden Fox'un en son sağ görüldüğü dün sabah neredeydin?

MC: Ben mi? Vay canına! Herhalde bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun?

OB: Söylediğim gibi, endişe edecek bir şey yok. Bunu herkese soruyoruz.

MC: Şey, muhtemelen hâlâ yatağımdaydım. Duyduğuma göre, şafak söktükten hemen sonra atlamış. Ben barı daha geç açıyorum. Aslında bu mevsimde burayı açmak bile gereksiz ve geç kapattığım için genellikle sabahları erken kalkmıyorum.

OB: Önceki gece, Eden'in sergi açılışına gittin mi?

MC: Yok canım. Çalışıyordum ama çalışmasaydım bile sanatla pek ilgim yok. Köydekilerin çoğu açılışa beleşe sıcak beyaz şa-

rap içmek için gitti. Eh, burada bedava içkiden bol bir şey yok.

OB: Bana İhtiyar Stu'yu anlat.

MC: Anlatacak fazla bir şey yok. Köpeklerini, sörfü, bir de her sabah güneş doğarken kıyı yolunda yürümeyi sever.

OB: Erken kalkmadığına göre bunu nereden biliyorsun?

MC: Bir köyün barında çalışıyorum. Bir sürü insan hakkında bir sürü şey biliyorum.

OB: İhtiyar Stu hikâyeler uydurmayı sever mi?

MC: Adı üzerinde, yaşlı biri o. Bazen hafızası ona oyunlar oynuyor. Akli karışıyor. Kimseye bir kötülüğü yoktur.

OB: Ya erkek kardeşin, o dün sabah nerede olabilir?

MC: Bunu neden bana soruyorsun? Neden ona sormuyorsun?

OB: Hepsi rutin sorular ve standart prosedür.

MC: Kardeşim çalışkan, dürüst ve ahlaklı bir adam; doğuştan polis.

OB: O tartışılır.

MC: Pardon?

OB: Kardeşin bugün işe bile gelmedi.

MC: Öyleyse bir terslik olmalı. O böyle şeyler yapmaz.

OB: Yalnızca işimi yapıyorum...

MC: Onun işini demek istedin herhalde? Bu terfi Carter'ın hakkıydı. Hope Falls'un Londra'dan gelen, kıdemli bir dedektife ihtiyacı yoktu ki. Dün burada olan şey başka bir intihar vakası. Bana öyle geliyor ki sen, sırf burada oluşunu haklı çıkarmak için etrafta dolaşıp insanlara boş sorular soruyorsun.

OB: Kızmana hiç gerek yok.

MC: Hope Falls bizim evimiz, her zaman öyleydi ve hep öyle kalacak. Başkaları gelir gider ama bu köyde yaşayanlar etle tırnak gibidir. Kardeşim senin hakkında hep güzel şeyler söyledi, sana güveniyor ve ona bir şeyler öğretebileceğini düşünüyor. Bana sorarsan, bundan o kadar emin değilim.

OB: Sahi mi? Sen benim hakkımda ne düşünüyorsun?

MC: Köpeğini seviyorum.

OB: Teşekkürler.

MC: Bence Hope Falls da kardeşim de sensiz pek güzel idare edebilir. Alınma ama burada senin gibi birine ihtiyaç yok.

OB: Alınma demek kolay.

50

BIRDY

Carter'ın ablasını sorguya çekmek iyi bir fikir miydi bilmiyordum ama kesinlikle beklediğimden daha sert bir görüşme olmuştu. Maddy, İhtiyar Stu'nun güvenilir bir görgü tanığı olmadığını destekleyen şeyler söylemişti ve yerin dibine girmeme neden olmuştu ama Eden Fox'a gerçekten ne olduğuyla ilgili bir şeyler öğrenmeye bir adım bile yaklaşmamıştım. Bu köydeki herkesin sır sakladığına dair bir şüphem vardı ve Hope Falls'a gelmem büyük bir hata mıydı diye sorgulamaya başlamıştım.

Birkaç saattir bu insanların karakol dediği viranedeki dosyaları ve evrakları gözden geçiriyordum; Carter'ın yalan söylediği başka bir konu var mı diye. Normalde tam bir insan sarrafıydım ama dün gece yatağımı paylaştığım adamın evli olduğu ve bu davayla ilgili yalan söylüyor olabileceği ortaya çıkmıştı. Carter'ın çapkın bir adam olduğuna ihtimal vermezdim ve bu tür hatalar yapan biri değildim. Belki de hayatımdaki gelişmelerin yarattığı stres yüzündendi ya da doğru düzgün düşünemeyecek kadar hasta olduğumdandı; kullandığım ilaçlar ağrımı hafifletiyordu ama aynı zamanda zihnimi yavaşlatıyorlardı. Neler olup bittiğini anlamak zorundaydım. Carter'ın neler bildiğini, onun ve diğer Hope Falls sakinlerinin bana söylemediği bir şey olup olmadığını öğrenmeliydim.

Carter'ın masasını karıştırdıktan sonra bilgisayarında oturum açmaya çalıştım ama başaramadım. İmleç benimle alay eder gibi

kıp kıp yanıp sönmeye devam etti. Bilgisayarlardan nefret ediyordum. Ve internetten. Ve tüm teknolojik şeylerden. Keşke yüz yıl önce doğsaydım. Jessica Fletcher* bu zimbirtılarla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Karakolun mavi kapısı sertçe açıldı ama gelen Carter değildi, o hâlâ kayıptı. Harrison Woolf'un yüzü kıpkırmızı kesilmişti; birini öldürmemişse bile her an öldürebilirdi. Bana gece yarısından sonra beslenen bir gremlini anımsattı.

"Nerede o?" diye bağırdı tükürükler saçarak.

"Kimi sorduğunuzu söylerseniz--"

"Çavuş Carter nerede? O pislik, Gabriella'yı sorgulamaya gitmiş. Onun bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişim. Kesinlikle rahatsız edilmemesini istemişim. Onu bu işe bulaştırmayacağınıza dair bana söz vermişsiniz. Ama Malikâne'den aradılar ve küçük kızımın sorguya çekildiğini söylediler."

O on sekiz yaşında; küçük bir kız değil, diye düşündüm fakat hiçbir şey söylemedim. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirdim ki ebeveynler çocukları hakkındaki gerçekleri nadiren duymak istedi.

"Çavuş Carter hakkında resmi şikâyetle bulunacağım. O beceriksiz ve sorumsuz dangalağın kovulmasını istiyorum."

"Pekâlâ. Sakin olun. Önce nefes alın--"

"Sakin bana patronluk taslama. Buna hakkı yoktu. Bu asla yaşanmamalıydı."

"Haklısınız. Ne yaptığından haberim yoktu. Sadece sizden özür dileyebilirim ve onunla bizzat ilgileneceğime söz verebilirim. Şu anda ben de ondan memnun değilim. Gabriella iyi mi?" Carter Malikâne'ye gitmemeliydi. Bunu ondan özellikle istemişim. Ne yapıyordu bu adam? Harrison'ın öfkelenmesine şaşmamak gerek.

"Tabii ki iyi değil. Tüm bunlar saçmalık," dedi tam dibimde durup bana tepeden bakarak. "Kahrolası sorularınızı zaten cevaplamıştım. Hem de iki kere. İkinizin evime gelip bana sanki

---

* Popüler Amerikan televizyon dizisi *Murder, She Wrote*'un başkarakteri olan kurgusal gizem yazarı ve amatör dedektiftir. -yhn

yanlış bir şey yapmışım gibi muamele etmenize göz yumdum. Buradaki kurban benim. Polis en başta işini doğru düzgün yap- saydı bunlar olmazdı. Carter çizgiyi aştı. Sen de buna çanak tuttun. Bu senin hatan. Yardımcının dizginlerini sıkı tutacaktın. İşini yapacaktın.”

Benimle böyle konuşabileceklerini sanan insanlardan sıkıl- maya başlamıştım; kendi zamanlarının benimkinden daha de- ğerli ve her şeyin bir başkasının suçu olduğunu zanneden insan- lardan. Yalan söyleyen insanlardan.

Sikerler, bıktım.

“Sakin ol artık,” dedim sertçe ve Harrison’ın suratı biraz daha kızardı. Willy Wonka’nın çikolata fabrikasındaki çocuk gibi her an patlayabilirdi. “Madem buraya kadar geldin şu işini yine ko- nuşalım.” Beni anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı. “Thanatos gerçek mi?”

Kaşlarını çattı. “İşimin gerçek olup olmadığını mı soruyor- sun?”

“Thanatos gerçek mi? Şirketin sahiden insanların ölüm tarih- lerini doğru tahmin edebiliyor mu?”

Bunu bilmeliydim.

Çatık kaşları düzeldi, ifadesi değişti. Acıma mıydı bu? Hayır, değildi. Daha çok küçümsemeye benziyordu. Böyle bir zamanda bu soruyu sorduğum için dünyanın en alçak insanı olduğumu düşünüyor gibi yavaşça başını iki yana salladı.

“Kızım söz konusu,” dedi sonra.

Birden sabrım taştı.

“Ah, üzgünüm, ben bunun karınla ilgili bir mesele olduğunu sanıyordum. Carter kızını sorgulama ihtiyacı duydu çünkü karın kayıp.”

“Biliyorum, karım—”

“Cidden mi? Ben bunu unuttuğumu düşünmüştüm. İster- sen hatırlatayım. Karın en son intihar noktasında görüldü. Dün kumsalda bir ceset bulundu ve görünüşe bakılırsa köyde bun- dan söz etmeyen tek kişi sensin. Bana onun kim olduğunu bile

sormadın. Sevdikleri kaybolan insanlar onlardan gelecek iyi haberleri umutla bekler. Ama sen ne kapını açıyorsun ne de telefonunu. Bunu tuhaf buluyorum, hatta şüpheli. Acaba kumsaldaki kadının kim olduğunu sormamanın nedeni bunu zaten bilmen mi? Buraya gelip kızın hakkında bağırıp çağırarak konuyu başka bir yere mi çekmeye çalışıyorsun? Doğrusu bana biraz öyle geldi. Sanki soruşturmayı bilerek yanlış yönlendiriyorsun. Ve bu seni suçlu gösteriyor.”

Bana dik dik baktı ve çok ileri gittiğimi anladım.

“Karımı bulduysanız neden onu teşhis etmemi istemediniz?”

“Bulduğumuz kadından geriye teşhis edilecek fazla bir şey kalmamış da ondan.”

Rengi uçtu ve derhal pişman oldum ama ikimiz de başka bir şey söylemeden önce kapı açıldı ve Carter içeri girdi.

İkimiz de ona baktık, o da bize baktı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu süttten çıkmış ak kaşık gibi.

“Hayır, Carter. Her şey yolunda değil. Tüm gün ortada yoktun ve bunun için benden izin almadın. Nerede olduğunu sordum ama eğer aptal değilsen bunu bildiğimi anlarsın. Açık bir emre karşı geldin. Artık bu dosyada çalışmıyorsun. Ve açığa alındın.”

51

CARTER

Açığa alındığıma inanamıyordum. Çok sevdiğim işimi kaybetmek başıma gelebilecek en kötü şeydi. Moral olarak çökmüş ve sersemlemiş hâlde karakoldan çıktım ve kıyıdaki patikada yürümeye başladım. Aklımı toplamaya ihtiyacım vardı. Ansızın kendimi şelalede buldum, uçurumun kenarında durdum ve aşağıda kayalıklara çarpan dalgalara baktım. Eden'in tam bu noktadan aşağı atladığını sanmıştım. Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum. Dün sabah yalnızca bir kazak bulmuştuk ama bugün toprak zemindeki bir şey gözüme çarptı; küçük, parlak bir şey. Gözden kaçabilecek bir şey. Eğilip onu yerden aldığımda gümüş bir anahtarlık olduğunu gördüm. EDEN yazıyordu üzerinde. Tıpkı tutuklamaya çalıştığım kadının bana gösterdiği gibi.

Güneş batarken Hope Falls'a geri yürümeye başladım. Smuggler's Inn'in önünde duraksadım. Bir şeyler içmek bana iyi gelirdi, evde doğru düzgün bir içki yoktu. Ama ablam beni kitap gibi okurdu, daha önce defalarca yapmıştı bunu ve şu anda onun tarafından eleştirilmeye dayanamazdım. Artı, Başmüfettiş Bird üst kattaki odalardan birini tutmuştu ve oraya *ofisim* diyordu, yani muhtemelen oradaydı ve onu da görecektim hâlîm yoktu. Bugün Ölüler Günü'ydü, bar bu geceki yürüyüşten önce bir şeyler içmek isteyen insanlarla hınca hınç dolardı. Görmek istemediğim başka yüzlerle de karşılaşmamak için evin yolunu tuttum; şu an dünyada olmak istediğim en son yerdi orası.

Küçük köy evimi bir yıl önce, oldukça uygun bir ön ödeme ve yüklü bir konut kredisiyle satın almıştım. Annem ve babam çocuklarına maddi açıdan yardımcı olabilecek insanlar değildi, zaten kıt kanaat geçiniyorlardı ve öldüklerinde bize borçlardan ve pişmanlıklardan başka hiçbir şey bırakmalarını beklemiyordum. Ama ben çok çalışmıştım, para biriktirmiştim ve arkadaşlarımla çoğu, günlerini gün ederken Hope Falls'ta kendi evimi almak için bir sürü fedakârlık yapmıştım. Burası oldum olası yuvamdı benim. Yazlık satın alan zengin Londralılar yüzünden emlak fiyatları uçmuştu, ev sahibi olmak hiç kolay olmamıştı ama bunu başarmıştım. Ocak ayından biraz önce yeni evime taşınmıştım. Kendimle gurur duyuyordum, belki biraz fazlaca.

O yılbaşı gecesı köydeki herkesle birlikte bara gitmiştim. Eğlenceyi fazla kaçırmıştım, öyle ki sabah uyandığımda önceki gecenin yarısını hatırlamıyordum. Oda hâlâ fırıldak gibi dönüyordu ve gözümü açacak hâlde değildim ama yatağımdaki Jane'i gördüm; oraya nasıl geldiğini hatırlamasam bile.

Jane okulda benden bir alt sınıftaydı. Hoş bir kızdı ama özellikle ilgimi çeken ve beğendiğim biri değildi. Ne var ki yorganın altında çıplaktı, başını yastığıma koymuştu ve iç çamaşırları yerde duruyordu. Jane 1 Ocak'ta gitti, bana numarasını verdi ama onu aramadım. Bir süre bu yüzden kendimi kötü hissettim, sonra aramızda geçenleri tamamen unuttum. Ta ki iki ay sonra geri dönüp bana hamile olduğunu söyleyene kadar.

Jane bebeğı doğurmak istedi. Kararını destekledim çünkü doğru olan buydu. Bana taşınmak istedi ve kabul ettim çünkü doğru olan buydu. Sonra evlenmek istedi ve evlendik çünkü doğru olan buydu.

Her zaman doğru olanı yapardım; öyle büyütmüşlerdi beni.

Ama şimdi hayatımla ilgili hemen hemen her şeyin yanlış olduğunu hissediyordum.

Dolayısıyla ahlaki konularda biraz daha gözü pek davranmaya başlamıştım. Başmüfettiş Bird'e evli olduğumu söylememiştim çünkü hiçbir bakımdan kendimi evli bir erkek gibi hisset-

miyordum. Zorunlu bir evlilikti bu, ta en başından beri öyleydi. Çocuğumun annesine değer veriyordum ama ona âşık değildim. Hiçbir zaman âşık olmamıştım ona. Alyans bile takmıyordum, evlendiğimizde Jane'e iki tane yüzük alacak param olmadığını söylemiştim ama asıl neden bu değildi. Doğru olanı yapmak başımı derde sokmuştu. Sık sık beni yanlış yönlendiren ahlaki bir pusulanın elinde oyuncak olmuştum ve bu kez gerçekten çıkmazdaydım.

Açığa alındığımda Harrison Woolf sevinçten dört köşe olmuştu. Kibirli gülüşünü suratından silmek için her şeyimi verirdim. Büyük keşfimi ve bulduğum şeyi Bird'le paylaşmaya can atıyordum ama beni davadan aldığını söylediğinde benden yana büyük bir düş kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Tek kelime bile duymak istememişti, bir sonraki emre kadar beni açığa almış ve eve yollamıştı. Tek suçum Malikâne'ye gitmekti. İstemediği birini sorgulamam onu bu denli kızdırdıysa iyi ki evli olduğumu bilmiyordu; özellikle dün gece yine seviştikten sonra. Bunu bilseydi herhalde beni yerden yere vururdu.

Daha önce hiç açığa alınmamıştım. Maaşımı ödemeye devam ederler miydi bilmiyordum, eğer ödemezlerse gelecek ayki kredi borcumu hangi parayla öderdim, onu da bilmiyordum. Eve varmadan önce Devon ve Cornwall Polis Merkezi'ndeki eski bir arkadaşımı aradım. Cevap vermeyince mesaj bıraktım. "Selam, Dave. Uzun zaman oldu. Bir ara bira içelim mi? Dün Başmüfettiş Bird benim bölgemi devraldı ve açığa alındım. Uzun hikâye. Şunu öğrenmek istiyorum, bunu yapabilir mi? Haklarımı bilmem gerek. Müsait olduğunda beni ara, dostum. Ve bunlar aramızda kalsın."

Telefonumu yine cebime koydum, duygularımı kontrol altına almaya ve yüzümü düzeltmeye çalıştım.

"Luke? Sen misin?" diye seslendi kapıdan içeri girdiğimde Jane mutfaktan. Bitişik nizamlı evimiz iki katlıydı ve her katta sadece iki tane oda vardı, yani birbirimizi görmezden gelemezdik.

"Başka kim olabilir?" dedim paltomu çıkarırken.

"Geç kaldın. İyi misin? Yemek neredeyse hazır. Bizimkini yemi yatırdım, istersen iyi geceler diyebilirsin."

Kızımızı kastediyordu ve evet, ona iyi geceler dilemek istiyordum. Sessizce merdiveni çıktım, gıcırdayan basamakları atladım. Parmaklarımın ucuna basa basa sahanlıktan geçtim ve koridorun ucundaki küçük çocuk odasına doğru yürüdüm. Bebek kızım beşiğinde huzurla uyuyordu, oyuncaklı dönencesi çalışıyordu ve gece lambasından duvara yıldız desenleri yansıtıyordu. Annesini sevmiyor olabilirdim ama Steren'i çok seviyordum. Öyle ki ondan önce bu hayatta başka bir insanı bu kadar sevmenin mümkün olduğunu bile bilmezdim. Kızımı korumak için gözümü kırpmadan adam öldürürdüm. Ve ilk kez bugünkü davranışlarımla ilgili biraz suçluluk hissettim; Gabriella Woolf'u sorgulamamın belki de yanlış bir şey olduğunu bilerek yapmıştım bunu. Harrison'ın öfkesi haklı ya da haksız olabilirdi ama şimdi bunu anlıyordum. Bence küçük kızlar babalarının kalplerinde daima küçük kızlar olarak kalıyordu.

Aşağı inip mutfağa gittiğimde Jane ocağın başındaydı; günlük giysilerinin üzerine bir önlük bağlamıştı. Haftanın her günü pazarmış gibi giyiniyordu. Bir şişe şarap açtığını gördüğümde şaşırdım, nadiren içki içerdi ve açığa alındığını söyleyerek keyfini kaçırmak istemedim. Kumral saçlarını dağınık topuz yapmıştı; Steren doğduğundan beri görünüşüne eskisinden bile daha az özen gösteriyordu ama hiç olmazsa saçlarını yıkamıştı. Masayı kurmuştu ki bu da tuhaftı çünkü genelde akşam yemeğini tepside ve televizyonun karşısında yerdik. Sonra masada üç tane tabak olduğunu fark ederek bozuldum. Misafir ağırlama havamda değildim ve üçüncü tabak genellikle kayınvalidemin geleceğine işaretledi. Sırf alışkanlıktan Jane'i yanağından öptüm.

"Neyin var? Kötü bir gün müydü?" diye sordu bana yarım yamalak sarılarak.

"Sadece yorgunum," dedim ve ne pişirdiğini görmek için fırının içine baktım.

“Toparlansan iyi olur. Birazdan gelir.”

“Kim?”

“Yeni amirin.”

Taş kesildim. Başmüfettiş Bird’le Jane’in bir noktada tanışacağı aklıma gelmişti, bu ufacık köyde herkes birbirini tanırdı. Ama böyle pat diye evimize gelmesini de beklemiyordum; resmen gafil avlanmışım. Dün gece onunla yeniden birlikte olunca evlilik konusunu açamamışım. Bird’e gerçeği söylemek ve bu durumu açıklamak için uygun bir an bulamamışım. *Siktir*. Demek ki zaten her şeyi biliyordu.

“Başmüfettiş Bird buraya mı gelecek?” diye sordum yanlış anladığımı umarak.

“Evet. Günün erken saatlerinde sana bakmaya geldi. İki kere. Telefonunu açmadığını ve endişelendiğini söyledi. Aslında ben de seni merak ettim. Dün gece, sabaha karşı dörtte eve geldin, sonra tekrar çıktın. Çok çalışıyorsun, aşkım. Yeni şefinle ilgili endişeli olduğunu bildiğimden onu akşam yemeğine davet ettim.”

“Onu bize davet ettin, öyle mi?”

“Evet. Kibarlık olur diye düşündüm. Neden ki? Sorun ne?” diye sordu Jane.

Her şey.

Ona cevap vermeme fırsat kalmadan kapı çalındı.

52

BIRDY

Kapı açıldı ve eve girdiğimde biraz ileride kıvranan Carter'ı görünce keyiflendim. Genellikle boş olan bar çok kalabalıktı; Ölüler Günü alayı için herkes yüzlerini iskelet gibi boyamıştı. Bu gece oradan kurtulduğuma doğrusu memnun olmuştum. Carter'ın sevimli ve çok genç karısı ceketimi aldı ve tırabzandaki palto yığınının üzerine astı. Yağmur çizmeleri ve yürüyüş ayakkabıları yüzünden holde neredeyse adım atacak yer kalmamıştı; bazıları kuma ve çamura bulanmıştı. Görünüşe bakılırsa Carter'ın evi hayatının geri kalanı kadar düzenli değildi.

Jane beni mutfığa götürdü ve çevremi gözlemledim. Ev kısıtlı bir bütçeyle dekore edilmişti ama her şey zevkliydi, eşyalar itinayla seçilmişti. Etraf yeterince temizdi ama pek tertipli sayılmazdı. Gözümün gördüğü her yerde bir bebeğe dair izler vardı; duvardaki fotoğraflardan bir köşedeki sallanan bebek koltuğuna ve etrafa saçılmış battaniyelere, oyuncaklara ve biberonlara dek. Yine de hoş bir evdi, davetkârdı. Gerçek bir yuva hissi veriyordu. Aile hayatının organize kargaşasının sevimli bir tarafı vardı.

Bu düşünceyi aklımın bir köşesine yazdım ve masaya oturdum.

"Dünyanın en iyi aşçısı değilim, şimdiden özür dilerim," dedi Jane.

Onun hiçbir konuda dünyanın en iyisi olduğunu düşünmüyordum.

Dünyanın en iyi annesi olabilir mi? dedi kafamın içindeki **zalım** ses.

Jane'in, küçük kızını sevdiği belli oluyordu. Carter'ın **karısı** beklediğim gibi biri çıkmamıştı, gerçi onun evli olduğunu **henüz** birkaç saat önce öğrenmiştim. Jane daha önce geldiğimdeki **gibi** görünüyordu. Çizgili bir penyenin üzerine kot tulum **giymişti ve** ayağında yalnızca çocuklarda hoş görünen hayvan biçimli **terlik-**ler vardı. Haberli bir misafiri olmasına rağmen kendine **çekidü-**zen vermemişti. Belli ki beni bir tehdit olarak görmüyordu, onun için yalnızca Carter'ın amiriydim.

Ayrıca beni tehdit olarak görmesi için bir neden yoktu.

Eşler birbirlerine güvenebilmeliydi.

Olumlu düşünmeye çalıştım, bunun sağlık açısından daha faydalı olduğu bilimsel olarak kanıtlanmıştı ama yine de zorlandım. Jane, Carter gibi hayatının her alanında son derece hırslı görünen birinin, evlenip çoluk çocuğa karışmasını beklediğim türde biri değildi. Sade ve sıradandı. "Umarım ev yapımı lazan-yayı seversin," dedi.

Eve ve onu kimin yaptığına bağlı.

"Eminim nefis olmuştur. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Carter'ın amirini daha yakından tanımak istedim. Buranın yabancı olduğunu biliyorum ve Carter yalnız olduğunu söyledi. Birlikte vakit geçirmek hoş olur diye düşündüm."

Evet, yalnızdım.

Kırk küsur yıldır bu gezegende yaşıyordum ama burada bağı-lılık duyduğum pek az şey vardı. Jane bunu beni incitmek mak-sadıyla söylememişti, dolayısıyla incinmemeye çalıştım.

"Ne içersin?" diye sordu.

"Sadece su lütfen."

"Şarabımız var. Sen geleceksin diye..."

"Başmüfettiş Bird içki içmiyor," diye araya girdi Carter, san-ki ben kendi adıma konuşmaktan âcizmişim gibi. Geldiğimden beri ilk kez ağzını açmıştı.

"Su benim için yeterli ama siz için lütfen," dedim.

"Ah..." dedi Jane sadece kan içtiğimi söylemişim gibi. "Neyse, önemli değil. Hope Falls'a eğlenceli bir zamanda geldin. Ölüler Günü festivalini biliyor musun? Az sonra sokağın ucunda meşaleli yürüyüş başlayacak. Bu yıl bebekten dolayı gidemeyeceğim, doğal olarak. Ama siz yemekten sonra mutlaka gidip bakın."

Kendi ciğerimi yemeyi yeğlerim.

"Harika olur. Sabırsızlıkla bekliyorum!"

Nereye bakacağını ve ne diyeceğini şaşırان Carter bardağıma musluktan su doldurdu. Burada ne aradığımı merak ediyor olmalıydı. Şirin karısının aldatıldığını öğrenmesinden endişe ediyordu muhakkak. Neden erkekler hiç yanıltmıyordu? En iyileri bile koca bir hayal kırıklığıydı. Bir bebek ağlaması duydum ve bu ses ürpermeme neden oldu. Çocuk mutfakta mı diye etrafıma bakındım ama sonra Jane'in bir bebek monitörünü kontrol ettiğini gördüm. Görünüşe bakılırsa bu teknoloji epeyce ilerlemişti, bebek kontrol cihazları artık görüntülüydü.

"İzinle. Steren normalde yatırıldıktan sonra ağlamazdı. Gidip her şey yolunda mı diye bir bakayım. Hemen geliyorum." Jane mutfaktan çıktı ve merdivende aceleci ayak sesleri duyuldu. O gittikten sonra oda derin bir sessizliğe gömüldü; yalnızca rahatsız edici değildi, resmen işkence gibiydi.

"Lütfen ona söyleme," diye fısıldadı Carter, Jane bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

"Karının hangisi bilmesini istemiyorsun, yeni amirinle seks yaptığını mı yoksa bugün işini kaybettiğini mi?"

"Sadece açığa alındığımı sanmıştım." Hayretle başımı iki yana salladım. "Ne istersen yaparım, yeter ki ona söyleme. Köpeğini gezdiririm, scooterını yıkarım, her gün sana öğle yemeği alırım, bir yıl karakoldaki tüm evrak işlerini hallederim. Hatta iki yıl. Ne dersin?"

"Git kendini becer derim."

Ağlamaklı oldu.

"Sana yalvarıyorum," diye fısıldadı.

"Keşke bunu yapmasaydın. Boşuna tırstın, karına hiçbir şey

söylemeyeceğim. Buraya gelme nedenim o değil. Ama onu aldat-
tığın için aptalsın. Senin sahip oldukların için her şeylerini feda
edecek insanlar var. Gerçek bir aile için.”

“Aramızda geçenler hataydı, hiçbir anlamı yoktu—”

“Her ağzını açtığında biraz daha alçalmak zorunda mısın?”

“Onu kastettim, seni değil,” dedi.

“Ömür boyu deniz havasına maruz kalmak beynini mi çü-
rüttü senin?”

“Apar topar evlendim. Ona âşık değildim. Sarhoşken seks
yaptık ve...”

“Ve karakterinin doğum kontrolü için yeterli olduğunu mu
düşündün?”

Acıklı hikâyesiyle hiç ilgilenmiyordum. Carter’ın ablası,
mantığın devreden çıktığı sarhoş bir gecenin tek gecelik bir ilişki,
bir gebelik ve yıldırım nikâhıyla sonuçlandığını zaten anlatmıştı.

“Doğru olanı yapmaya çalıştım,” dediğinde kendine çok acı-
yormuş gibi görünüyordu.

“Kim için?” diye sordum.

“Küçük kızım. O başıma gelen en güzel şey ve onun için her
şeyi yaparım. Bu durumu düzeltmem için ne yapmam gerektiği-
ni söyle, yeter.”

Kendinden çok çocuklarını düşünen bir erkeğin sevilesi bir
yanı vardı.

“Karıyla tanıştığımda kızını gördüm. Steren çok güzel,” de-
diğimde yüzü gururla ışıldadı.

“Teşekkür ederim.”

“İsmi de öyle. Cornwall’a özgü bir isim mi?”

Evet anlamında başını salladı. “Yıldız demek. Kızım benim
her şeyim. Bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle. İşimi kaybede-
mem, paraya ihtiyacımız—”

“Sakin ol. Gerçekten açığa alınmadın. Harrison’ın çenesini
kapatmak için öyle söyledim. Sana o kadar kızgındı ki kalp krizi
geçirecek sandım. İşteki ilk günüme bir cesetle başlamam talih-
sizlikti ama iki ceset dikkatsizlik olurdu.”

“Yani açığa alınmadım mı?”

“Henüz değil. Harrison’ın kızını sorguladığında neler olduğunu anlat. Tahmin ettiğim gibi boşa zaman kaybı mıydı?”

“Aslında hayır.” Cebinden gümüş bir anahtarlık çıkarıp masaya koydu. Üzerinde, *Seni dünyalar kadar çok seviyorum*, yazıyordu ve karısı yukarıdayken daha uygunsuz bir hediye olamazdı. Kaşlarımı çattım ve Carter onun diğer yüzünü çevirdiğinde orada yazan ismi okudum; *Eden*. Carter *işte bu kadar* dermiş gibi baktı yüzüme.

“Bir şey mi kaçırdım?” diye sordum.

“Kusura bakma, acele ettim. Önce Gabriella’yı anlatmalıyım.” Carter ayağa fırladı ve mutfak tezgâhında duran ince dosyayı aldı. Ödevini göstermeye can atan heyecanlı bir okul çocuğuna benziyordu. “Gabriella Woolf konuşamıyor. Bir şeyler fısıldıyor ama ne dediği anlaşılmıyor...”

“Demek ki onunla ortak bir noktanız var.”

Carter bana aldırmadı. “Ondan sorumlu bakıcının adı Mary ve... Mary böyle görünüyor.”

İstihdam raporuna benzeyen bir şeyi mutfak masasına koydu. Üzerinde sarışın bir kadının fotoğrafı vardı. Ona baktım. Sonra Carter’a baktım. “Ama bu şey değil mi...”

“Eden Fox. Ben de öyle sanıyordum.” Carter tahminen karısına ait olan pembe dizüstü bilgisayara uzandı. Ekranda “Kolay Lazanya” tarifi açıktı. Carter klavyenin tuşlarına bastı ve bir arama motoru açıldı. Carter oraya EDEN FOX ve RESSAM yazdığında deniz konulu tablolarla dolu bir internet sitesi açıldı. Eden Fox’un bir fotoğrafı da vardı. Buna hiç şüphe yoktu; Eden Fox ve Mary aynı kadındı.

Aman Tanrım.

Carter’ı seyir keyfi veren, işe yaramaz bir adam sanmıştım. Aşırı hevesli ama kumaşı bu işe uygun olmayan, çaylak polis memurlarından biriydi benim gözümde. Şimdi belki de yanılmış olabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

“Neden bunu bana daha önce söylemedin?” diye sordum.

“Beni açığa aldığın için fırsat—”

“Yani Eden Fox ölmemiş mi?”

Kaşlarını çattı. “Hayır, bence gerçek Eden Fox öldü. **Anahtar**-lığını uçurumun kenarında buldum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Bana kalırsa Mary, Eden Fox rolüne büründü. Benim **tutuk**-ladığım ve koşuya çıktığında kocasının evin kilitlerini **değiştir**-diğini söyleyen kadın gerçek Eden Fox’tu ve doğru söylüyordu. Bence Mary oymuş gibi numara yaparak köydekilerle arkadaş oldu. Sanat galerisindeki kadın da Mary’ydi. Mary, Eden’in kocasının karısı gibi davranıyordu ve Harrison da bu işin içindeydi.”

“Dur bir dakika. Şunu doğru düzgün anlamak istiyorum. Sence ortada birden fazla eş mi vardı?”

“Evet.”

“Harrison ve Mary, Mary sanki Eden’miş gibi davrandılar, öyle mi?”

“Evet.”

“Eğer öyleyse gerçek Eden Fox nerede?”

“Onu öldürdüler. Veya onu oyuna getirerek intihar etmesine sebep oldular. Bence kumsalda bulduğumuz kadın o ve adli tabibin bunu doğrulaması da an meselesi.” Carter kendiyle müthiş derecede gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Belki de bunda haklıydı.

“İyi de... *Neden?*”

“İşin o kısmını henüz çözemedim,” dedi. “İstersen beyin fırtınası yapabiliriz.”

Carter’in beyin fırtınası anlayışının hafif bir esintiden ibaret olduğunu düşünüyordum ama bir ipucu yakalamıştı. Bundan emindim. Teorisi bir parça zorlama olsa bile.

“Bunların aşırı uçuk fikirler olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sorduğumda başını salladı. “Ama iyi iş çıkardın. İnisiyatif aldın, sezgilerine güvendin ve içinden gelen sese kulak verdin. Aferin, Carter. Belki de senden bir dedektif yaratırız.”

Eğer bir köpek olsaydı şu anda kuyruk sallıyor olurdu.

"Sağ ol, şef. Şimdilik neler biliyoruz?"

Bir an durup düşündüm, Hope Falls'a neden geldiğimi hatırladım. Çoğu insan bu zamanı sevdiklerine veda ederek değerlendirirdi ya da yapılacaklar listelerindeki maddelere tik atmakla meşgul olurdu. Ama ben hâlâ buna gücüm yeterken en iyi bildiğim şeyi yapmak istiyordum; kendileri için adalet sağlayamayan insanlar adına adaleti sağlamak. Yanlışları düzeltmek.

Ve tüm bunların son derece yanlış bir tarafı vardı.

"Malikâne'de öğrendiklerinden sonra kesinlikle Mary'yi bulmalıyız. Ama ondan önce bunları Harrison'la konuşmalıyız," dedim Carter'a.

"Sahi mi?"

"Evet. Onu yine sorgulamalıyız."

"Sabah mı?"

"Hayır, hemen şimdi. Bu gece."

Bu durumu bu gece çözmek zorundaydım. Carter'ın başıma çorap örmesini hiç beklemiyordum. Onunla tanıştığımda bana saf biri gibi görünmüştü. Karşısındakini memnun etmek için çırpınan ama bunu yapacak kadar becerikli olmayan biri gibi. Ama çok fazla doğru soru soruyordu ve bu bazen yanlış cevaplarla sonuçlanabilirdi. Ne cüretle beni yargıladı? Ne yaptığını ve ne yapmak istediğini biliyordum. Çocuk polis iki yüzlü bir baş belasıydı. Açığa alınması çenesini kapatmaya yetmeyecek diye korkuyordum ama hiç olmazsa onu yavaşlatarak başladığım işi bitirmem için bana zaman kazandırabilirdi.

Tekrar eve girer girmez Eden'ı gördüğümü sandım.

Kütüphaneye koştum, kitapları kenara itip kolu çektim. Kitaplıkları ayırdım ve gizli kapıyı açtım. Orada değildi. Bir kitap yere düştü ve sıçradım. Eski ve yıpranmış bir *Frankenstein* kopyasıydı. Onu yerden alıp tekrar rafa koydum. Bu tatsız durumun sebep olduğu stres ve uykusuzluk korkarım beni kötü etkilemeye başlamıştı. Bizden önce burada yaşayan ihtiyar kadınla ilgili tuhaf söylentiler kulağıma çalınmıştı. Onun iki kere öldüğünü söylüyorlardı, ailesi onu gömdükten sonra *dirilip* Spyglass'a geri dönmüştü. Bu hikâye ödümü patlatmıştı. Şimdi de Eden'ın yeniden ortaya çıkmasından korkuyordum, bir hayalet gibi; böyle bir şey olamayacağını bile bile. Öldüğünde ölürsün, nokta.

Yola devam; tıpkı hayatımız kötüye gittiğinde karımın söylediği gibi.

Bu gece gidecektim. Asıl planımız böyle değildi ama tüm gözler üzerimdeydi. Aceleyle kütüphaneden çıktım ve yatak odasına gidip iki tane bavul hazırlamaya başladım. Biri benim, biri onun için. Sonra pasaportları ve işlerin umduğumuz gibi gitmemesi ihtimaline karşı kenara koyduğumuz parayı buldum. İyi bir B planı, başarının sırrıdır. Keşke daha fazla zamanım olsaydı ama zaman kimseden yana değildi ve para bunu değiştirmeye yetmezdi; miktarı ne kadar çok olursa olsun.

Mary yalnızca onunla iletişim kurmak için kullandığım telefona bir mesaj attı.

Birkaç gün benimle iletişime geçmemesini söylemiştim ama Carter'ın Malikâne'ye gelmesi belli ki onu tedirgin etmişti. Doğrusu ben de tedirgin olmuşum. YENİ PLANA UY, diye cevap yazdım hemen ve sözümü dinlemesini umdum. Zihnimi susturup doğru düzgün düşünebilirim hâlâ işleri yoluna koyabilirdim.

Bu insanlardan daha zekiydim. Thanatos'u sıfırdan kurmuşum, dolayısıyla bu durumu düzeltebilirdim. Ne var ki her zaman sakin ve ölçülü davranan Mary giderek gerçek karım gibi konuşmaya başlamıştı ve bu hiç iyi olmamıştı. Şimdi bir de onun saçmalamasını kaldıramazdım. Hiç olmazsa buraya geri dönme-yi planlamıyordu, felaket olurdu bu. Telefonum yine titredi, sonra bir kere daha titredi ama ona aldırmadan toplanmaya devam ettim. En sonunda telefonumu alıp Mary'nin son mesajlarını okuduğumda buna bin pişman oldum.

SENİ GÖRMELİYİM.

NEDEN CEVAP VERMİYORSUN?

BUNU TEK BAŞIMA YAPAMAM.

Mary'yi aradığımda sesli mesaja düştüm. Buraya gelemezdi. Polis çok fazla soru soruyordu. Ayrıca Carter, Mary'nin *Mary* olduğunu ve Malikâne'de çalıştığını öğrenmişti ve Mary bir daha asla bu çevrede görülmemeliydi. Eden'in intihar noktasına doğru koştuğunu hiç kimsenin görmemesi gerekiyordu, oraya şafak sökmeden önce varmalıydı. Milli parkta terk edilmiş arabasını hiç kimse bulmamalıydı. Kimse bir şeyden şüphelenmemeliydi. Eden ortadan kaybolacaktı ve bunu hiç kimse fark etmeyecekti çünkü Hope Falls'dakiler Mary'yi karım sanıyordu, para karşılığında karımı taklit eden bir hasta bakıcı değil. Ama şu anda tüm dikkatler üzerimizdeyken en iyisi kaçmaktı.

Mary'nin Eden olduğuna herkes inanmıştı, Çavuş Carter bile. Karakolda onu öptüğünde unuttuğumu sandığım tarzda bir kıskançlıkla sarsılmıştı. Ama en azından Mary bana doğruyu söylemişti; yalnızca birkaç saniye sonra Carter'ı kibarca ittiğini. Gerçek duygularımı anlamam bu sayede mümkün olmuştu, Carter'ın onu öpmesiyle. Mary ve ben Malikâne'de tanıştığımızda hemen kaynaşmıştık. Zekiydi, kurnazdı ve ben bunu çok seksi bulmuştum. Ayrıca hayatı boyunca bakım sektöründe çalışmış birine göre müthiş bir aktristi. Ve en önemlisi, küçük kızımı iyileştirmişti. Bunu yalnızca o becermişti. Mary'nin Gabriella'ya ne kadar yardım ettiğini gördüğümde yıllardır Eden'la kalarak aptallık ettiğimi anlamıştım. Mary'nin artık yalnızca kızıma değil, bana da bakmasını istiyordum. Bir aile olmamız gerektiğini düşünüyordum. Ama bunu burada yapamazdık.

Carter her şeyi mahvetmişti.

Buzda paten kaymaya çalışan bir domuz kadar sakardı ama sandığımdan daha zekiydi. O hödük, Mary'yi Malikâne'de görmüştü bir kere. Bundan sonra bu işin peşini bırakmazdı. Hiçbir yere gideceği de yoktu. Bu yüzden biz gitmeliydik. Hiç kimse

gerçeğe yaklaşmadan önce. Yani Mary Hope Falls'a dönemezdi. Eğer bunu yaparsa ve biri onu görürse her şeyimi ve tüm sevdiklerimi kaybedebilirdim.

Buna asla izin vermeyecektim.

54

CARTER

Buna nasıl izin verdiğimi bilmiyordum. Başmüfettiş Bird'ün karımıyla aynı odada olması rahatsız edici olmaktan daha öte bir şeydi. Harrison Woolf'u tekrar görmeye de can atmuyordum. Artık onun hakkında çok fazla şey biliyordum ve onun da benim hakkımda çok fazla şey bildiğinden endişe ediyordum. Bazen kendilerini güçlü sanan insanların radarına girmemek için alçaktan uçmak daha iyiydi; onlar güçlü insanlardan bile daha tehlikeli olabilirdi. Amirim ve karımla yediğim akşam yemeği tam bir faciaydı ve Jane tabakları toplamaya başladığında rahatlamadan başka bir şey hissetmedim.

"Çok lezzetliydi, teşekkürler," diye yalan söyledi Bird.

"Biz biraz dışarı çıkacağız," dedim Jane'e.

"Ölümler Günü yürüyüşüne mi katılacaksınız?" diye sordu.

"Evet," dedi Bird benden önce cevap vererek. "Bunu iple çekiyorum."

Çalışacağımızı söylemediğine sevindim. Dün gece, "geç saatlere kadar çalıştığım için" zaten başım beladaydı.

"Tören alayı çok eğlenceli olacak!" dedi Jane. "Size imreniyorum. Bizim ufaklık olmasaydı mutlaka gelirdim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de."

"Geç kalmam," dedim kapıdan çıkarken Jane'e.

Festival çoktan başlamıştı, meşaleler taşıyan köylüler evime

yaklaşıyordu. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı ve kalabalığa karışarak kostümlü insan selinin arasında ilerledik. Çoğunluk geleneklere uygun olarak iskelet kostümleri giyip yüzlerini boyamış ya da maskeler takmıştı. Birkaç tane kaçakçı ve bir iki tane denizkızı da vardı. Cümbüşçülerin çoğu daha şimdiden birkaç içki yuvarlamış gibiydi ve hemen hemen hepsi gürül gürül yanan meşaleler taşıyordu. Bir korku filmi sahnesine benziyorlardı. Smuggler's Inn'in önünden geçtiğimizde barın karanlık olduğunu görerek şaşırdım. Normalde işlerin en yoğun olduğu geceydi bu.

"Bar neden erkenden kapanmış?" diye sordu Bird sokaktaki neşeli kalabalığın seslerini bastırmak için bağırarak.

"Bilmem. Maddy'ye mesaj atıp iyi olup olmadığına bir bakayım." Ablama kısa bir mesaj yazıp yolladım.

"Belki de kalabalığın arasındadır," dedi Bird.

Doğru söylüyordu, herkes kostümlü ve maskeliydi. Tören alayı yılan gibi kıvrılarak sokağın köşesini döndü ve kıyıdaki patikaya yöneldi. Biz ikimiz onlardan ayrılarak Spyglass'a doğru tırmanmaya başladık. Harrison'ın evine vardığımızda pek çok nedenden ötürü kaygılıydım ve kapıya birkaç adım kala duraksadım. Evin ışıkları yanıyordu. Harrison'ın içeride olduğuna şüphe yoktu.

"Neyin var?" diye sordu Bird.

"Mary'nin arabası bu," dedim bahçe yolunda duran kırmızı Mini'ye bakarak.

"Emin misin?"

"Az kalsın bununla beni eziyordu, yani evet, eminim."

Ama buraya geldiğimizden beri güvenim kırılmıştı. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Tüm teorilerimin kulağa geldikleri kadar saçma olduğundan endişeliydim.

Bir adam, karısı olmayan bir kadının neden karısı olduğunu söylerdi ki?

"Şimdi bu arabayı burada görünce... Yani Spyglass'ın önünde..." dedim.

“Ne? Söylesene.”

“Yani... Hani anneanneninin bir bakıcısı vardı ya? Hiç kimse-
nin görmediği şu kadın. O da kırmızı Mini’sini evin önüne park
ederdi. Onu gördüğümde yaşlı Bayan Bird’ün yalnız olmadığını
anıyordum.”

“Mary’nin, anneannemin yatılı bakıcısı olduğunu ve şimdi
Malikâne’de Spyglass’ın yeni sahibinin kızına baktığını mı söy-
luyorsun? Bu biraz saçma bir tesadüf değil mi?”

“Tesadüf diye bir şey yok. Bunu bana sen öğrettin.”

Bird’ün cevap vermesine fırsat kalmadan evin kapısı açıldı
ve sanat galerisinin sahibi Diana Harris dışarı çıktı. Arkasından
kapı kapandı ve Diana kendi kendine gülümseyerek bize doğru
yürüdü. Gölgede kaldığımız için bizi hemen görmedi.

“Aman Tanrım, beni korkuttunuz!” dedi bizi fark ettiğinde.
“Neden geldiniz?”

“Biz de size aynı soruyu sorabiliriz,” dedim.

“Ölen kadının Eden olduğu doğrulandı mı? Zavallı adam.
Özel tarifimle yaptığım güvenci bırakmak için uğradım. Acaba
biraz daha kalsam mı? Siz kötü haberi verdiğinizde onu teselli
ederim. Onun gibi bir adam böyle bir günde yalnız kalmamalı.”

“Çok düşüncelisiniz ama ceset henüz teşhis edilmedi.”

Bayan Harris hayal kırıklığını zar zor gizledi.

“O hoş adam çok kötü günler geçiriyor. Bir şeye ihtiyacı olur-
sa yanında olduğumu, yani hepimizin yanında olduğunu söyle-
mek istedim. Elimizden ne geliyorsa yaparız.”

“Bundan sonrasını biz hallederiz, Bayan Harris, teşekkür-
ler,” dedi Bird. “Size iyi geceler.” Diana’nın mesajı alıp yokuşu
inmeye başlamasını bekledi ve yeterince uzaklaştığında, “Aferin,
sikter git,” diye ekledi.

Tilki başı tokmaklı kapıya vardığımızda, “Bunu yapmamız
gerektiğinden emin misin?” diye fısıldadım. Hope Falls’da hiçbir
olay olmaması eskiden canımı sıkardı ama şimdi keşke bunlar
hiç yaşanmasaydı diye düşünüyordum. Sessiz hayatımı özlemiş-
tim. “Yanılıyorsam ne olacak? Harrison Woolf güçlü bir adam.
Zaten beni kovdurmaya—”

“Bunu denedi ve başaramadı, fasafiso yani,” dedi Bird. “Onun gibilerden korkmamalısın. Hiç kimse hukuktan üstün değil, ne kadar zengin ve başarılı olurlarsa olsunlar. Bu gece bana gösterdiğin şeyden sonra Harrison’ın en başından beri yalan söylediğinden artık emin olabiliriz. Bir insanın neden yalan söylediği neredeyse her zaman yalanın kendisinden daha enteresandır. Şimdi bunu öğrenmeliyiz. *Nedenini*. Doğru olan bu ve iyi iş başardım. Seninle gurur duyuyorum.”

En sevdiğim öğretmenden yıldızlı pekiyi almışım gibi hissettim. Bird ilk kez bana iyi bir şey söylemişti, belki de bundan dolayı tuhaf gelmişti. Biri yabancı bir dil öğrenip aksanını beceremediğindeki gibi.

“Teşekkür ederim, Başmüfettiş Bird. Bu benim için çok anlamlı.”

“Tanrı aşkına, bana Birdy de ve sakın duygusallaşma. Hadi bitirelim şu işi ve o pisliği tutuklayalım,” dedi kendi üslubuyla konuşarak.

Bird zile basar basmaz kapı açıldı.

“Bu adamın açığa alındığını sanıyordum,” dedi Harrison bizi gördüğünde. Bana özel yapım ayakkabısına bulaşan bir bok parçasıymışım gibi baktı.

“Girebilir miyiz?” diye sordu Bird.

“Hiç iyi bir zaman değil.”

“Evin önünde başka bir araba var. Misafir ağırlamak için biraz geç bir saat değil mi?”

Sonra bir yarışa tutuşmuşlar gibi birbirlerini süzdüler. İlk gözlerini kaçıran Harrison oldu.

“Bundan sonra avukatımla görüşmeniz daha iyi olabilir,” dedi.

“Bence içeri girmemize izin verirsen senin için daha iyi olur. Mary Kendall adlı kişinin karının kimliğine büründüğünü biliyoruz. Mary’nin, kızının kaldığı Malikâne’de bakım hizmetlisi olarak çalıştığını da biliyoruz. Ve senin bu oyuna dahil olduğunu da. Çavuş Carter seni tutuklamaya yetecek kadar delil top-

ladı. Evde konuşabiliriz veya seni karakola götürebiliriz. Seçim senin,” dedi Bird ve Harrison hiçbir şey söylemeden ona bakmakla yetindi. Zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi. Düşünüyordu. Planlarını değiştiriyordu.

“Nasıl isterseniz,” dedi Bird’e ve bana döndü. “Ama yanılıyorsun. Her konuda. En iyisi içeri gelin.”

İçimden bir ses bunu yapmamamızı söylüyordu. Bu durumun hiçbir tutarlı yanı yoktu. Bir dakika önce Harrison avukatımla konuşun diye tutturmuştu ama hemen sonra bizi evine davet etmişti. Bunda bir yanlışlık vardı. İçeri girmemiz mantıklı veya güvenli gelmiyordu. Ama bir korkak gibi görünmeden bunu Bird’e nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sanırım sonunda saygıımı kazanmıştım, bunu kaybetmek istemiyordum. Harrison’ı izleyerek loş ışıklı koridordan geçtik ve evin arka tarafındaki mutfığa gittik. Işıkları neden bu kadar kısıtığım merak ettim. Bu gece Spyglass soğuk ve rutubetliydi, kaloriferler kapalıydı ve burada hiç kimse yaşamıyor gibiydi.

Bird önümden yürüdü ve ona söylediğim yalanlara pişman oldum. Eskiden bu evden nefret ederdim ama şimdi yalnızca onun sahibesinden nefret ettiğimi anlıyordum. Bird’ün annesi, yani iki kere ölen kadın, barı satmaya karar vererek ailemin hayatını altüst etmişti. İki mülk de onundu; Spyglass ve Smuggler’s Inn yüz yılı aşkındır ailesine aitti. Hiçbir şeyi çalışarak elde etmemişti, yalnızca zengin biri olarak doğduğu için şanslıydı. Bird ailesinin köye *Serendipity*, Blackwater Koyu’nda karaya oturduğu zaman geldiğine ve servetlerinin kaynağının çalıntı altınlar olduğuna dair söylentiler uzun zamandır dolaşıyordu. O kadın ömründe bir gün bile çalışmamıştı ve açgözlülüğü yüzünden ailem her şeyini kaybetmişti.

O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Anneme kanser teşhisi konduğunda evini ve işini kaybetmenin stresi yüzünden hastalandığını düşünmüştüm. Yaşlı Bayan Bird yatılı bakıcısının maaşını ödemek için barı bira fabrikasına mecburen sattığını söylemişti. Avukatı aracılığıyla aileme para-

sının bittiğini ve bakımı için ya Spyglass'ı ya da barı satmak zorunda olduğunu bildirmişti. Spyglass onun eviydi, dolayısıyla orayı satamazdı ama bizim evimizi satmakta hiçbir sakınca görmemişti. Onunla konuşmaya çalışmışım ama bana kapıyı bile açmamıştı. Barı satmaktan başka çaresi olmadığını söylemişti. Ama hayat seçimlerden ibaretti, sanırım bazen ölüm de öyle.

Yaşlı Bayan Bird yanlış bir seçim yapmıştı, sonra da ölmüştü.

Mutfakta bir çaydanlığın fokurdadığını duydum, sesi çığlığa benziyordu. Merdivenin dibinde duran iki bavulu gördüğümde kafamın içindeki uyarı çanları daha yüksek bir sesle çalmaya başladı. Harrison tüymeye mi hazırlanıyordu? Cebimde titreyen telefon kısa bir süreliğine dikkatimi dağıttı. Normalde böyle bir zamanda ona bakmazdım ama gecenin bu saatinde bana mesaj atan tek kişi karımdı ve Steren doğduğundan beri onun güvenliğini önemsiyordum.

"Telefonun ötmeye ve titremeye devam edecekse onu katarsan iyi olur," dedi Bird her zamanki teknoloji düşmanlığıyla. Mesajı açmadan önce telefonu sessize aldım. Mesaj Jane'den değildi, numarayı tanıımıyordum. Adli tabibin ofisinden geldiğini anladığımda onu hızlıca gözden geçirdim.

"Kumsaldaki cesedi teşhis etmeye çalışan ekipten," dedim.

İkisi de durup bana baktı.

"Evet?" dedi Harrison. "Karım mı?"

Cevap vermedim.

"Carter? İyi misin?" diye sordu Bird.

Bir türlü cevap vermemem üzerine sabrı taşı.

"Tanrı aşkına, Carter. Sonuçları aldın mı, almadın mı?"

“Sonuçlar kesin değil,” dedi Carter ekranına bakarak.

“Ne demek o?” diye sordu Harrison.

“Şunu bana verir misin?” Carter’ın telefonunu alıp mesajı okudum. “Adli tabibin raporuna göre kurbanın Eden olduğunu doğrulayamıyorlar. Diş kayıtlarını istemişler, onları bekliyorlar. Ama kayıp kadının saç fırçasından alınan DNA örneği kurbanınla eşleşmemiş.”

“Eh bu durumda ziyaretinizin hiçbir anlamı kalmadı,” dedi Harrison keyiften dört köşe olarak. “Uğradığınız için sağ olun ama karım ölmediyse beni onu öldürdüğüm için tutuklayamazsınız. Cesedi teşhis edemiyorlarsa...”

“Henüz bunu yapmamış olmaları hiç yapmayacakları anlamına gelmez,” dedi Carter.

“Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?” dedi Harrison.

“Daha diş kayıtlarına bakılacak.”

“O konuda size iyi şanslar dilerim. Hiç dişi kalmamış ki.”

“Peki sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Carter.

İyi bir noktaya parmak basmıştı ama bu zırvalıktan çok sıkılmışım. “Mary nerede, Bay Woolf?” diye sordum ve ikisi de orada olduğumu unutmuş gibi dönüp bana baktı.

“Mary’yi unut,” dedi Carter. “Bence onu tutuklamalıyız; resmen suçunu itiraf etti. Holdeki bavullara baksana, kaçmaya hazırlanıyor.”

Yine didişmeye başladılar.

“Her şeyi çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?” diye çıkıştı Harrison çirkin bir gülümsemeyle. “Bir bok bilmiyorsun. Seni zavalı, küçük pislik. Daha dikkatli olmalısın. Yakında sen de ölebilirsin. Her gün insanlar ölüyor, saat başı, her dakika, her saniye.”

“Bu konuşmayı karakolda sürdürmeye ne dersin?” diye kafa tuttu Carter.

“Penisimin bir araba kapısına sıkışmasını yeğlerim.”

Erkekler neden hiç şaşırtmıyor?

“Hepimiz nefes alalım ve biraz sakinleşelim,” dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. Ama Harrison yatışacak gibi değildi.

“Şu hâline baksana, *Çavuş Carter*. Bu köydeki diğer ezikler gibi kostümlüsün. Ama sen iskelet yerine polis kılığına girmişsin. ‘Dallama Çavuş’ sana daha uygun bir isim. Bir rozet taktın diye toplumun saygıdeğer bir üyesi olmadın. Ne cüretle evime gelip beni suçluyorsun? Önce aletini pantolonunun içinde tutmayı becer, ikiyeüzlü herif. Çok önemli biriymiş gibi poz kesiyorsun. Sen bir hiçsin. Hiç kimsesin.”

“Sen de altın kaplama bir hödüksün,” dedi Carter. “Madem bize karınla ilgili gerçeği anlatmıyorsun o zaman belki de gidip ucube kızını tutuklamalı ve senin yerine onu tekrar sorgulamalıyız,” diyerek devam edince Harrison onun üzerine atladı. Carter daha genç ve formda olduğu için tam zamanında yana sıçradı. Aralarına girerek onları ayırmaya çalıştım. Bir yandan da burada ne bok yediğimi ve işin nasıl bu noktaya geldiğini düşünüyordum.

“Bu kadar yeter. İkiniz de durun artık. Harrison Woolf, seni görev başındaki polis memuruna saldırmaktan ve bir polis soruşturmasında delil saklamaktan tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsın. Söyleyeceğin her şey–”

“Şaka mı lan bu?” diye gürledi Harrison.

“Gülüyor gibi görünüyor muyum?” dedim kelepçeleri çıkararak. Harrison onlara baktı, sonra bana baktı ve kendini topladı.

“Buna gerek yok, özür dilerim,” dedi ansızın kuzu gibi ola-

rak. Yenilgiye uğramış gibiydi, umudu kırılmış gibi. "Kızım için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Bu gece Carter da kendi kızı için aynı cümleyi kurmuştu.

İki adamın sandıklarından daha fazla ortak yönü vardı.

Carter'ı gülümserken yakaladım. "Dışarıda bekle," dedim ona.

"Ama--"

"Aması filan yok. Uygunsuz davranışlarınla neredeyse bu soruşturmayı tehlikeye atacaktın. Hem de ikinci kere. Bunu rapor edeceğim ve destek çağıracağım. Dışarıda bekle."

56

HARRISON

Carter dışarı çıktı ama ısrarla kapı eşiğinde dikilmeye devam etti. Kapıyı kapatmamıştı, onun önünde nöbet tutarcasına duruyordu. Ara sıra kapı aralığından bizi dikizliyordu; amirine saldırmamdan endişe eder gibiydi. Çocuk polisin sandığım kadar aptal olmadığını bu gece anlamıştım ve bunda çok geç kalmıştım.

Ve Başmüfettiş Bird de o kadar zeki değildi.

“Beni tutuklayamazsın,” dedim. “Çıkar şu lanet kelepçeleri.”

“Hayır,” dedi sakince ama sonra canı acıyormuş gibi suratını buruşturdu ve ne kadar hasta olduğunu hatırladım.

Thanatos ona çok az zamanı kaldığını söylemişti ve o, vakitini böyle değerlendirmeyi tercih etmişti. Siktiğimin Hope Falls’unda. Onun yerinde olsam bunu yapmazdım. Bird güzel bir kadındı. Tüvit ceketle rahat ayakkabılar görünüşünü aşağı çeken unsurlardı ama örgülü saçlar hoş bir dokunuştı. Holde bir aşağı bir yukarı yürüyerek yapbozun kalan parçalarını birleştirmeye çalışırken neredeyse ona acıdım; onları birbirlerine uydurmak için uğraşıyordu.

Hep birlikte güzel bir resim oluşturmuyorlardı.

Kızımın koridordaki resminin aksine.

Eski bir fotoğraftı bu, onu duvara yeni asmıştım. Eskiden orada Eden’in fotoğrafı asılıydı, bu onun izlerini gizliyordu. Fotoğraf Gabriella sekiz yaşındayken ve kazadan hemen önce çe-

kilmişti. Dedektifin durup o resme baktığını gördüm; bir **hayalet** görmüş gibiydi. Çünkü küçük kızımı tanımişti.
Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Hope Falls'a geri dönmemin beni her bakımdan zorlayacağını biliyordum ama buraya geldiğimden beri gelişen olayları tahmin etmem mümkün değildi. Bu köye geri dönmem büyük bir hataydı. Gabriella Woolf'un çocukluk fotoğrafına baktım. Bu eve son gelişimde o resim duvarda değildi.

Onu ânında tanıdım.

Hayatımın en kötü gecesini çaylak bir dedektifken yaşamıştım. Yeni terfi almıştım ve arkadaşlarla içki içerek bunu kutluyorduk. Sonra o telefon gelmişti. O zamanlar da şimdiki kadar hırslıydım ama başarıya şimdikinden bile daha açtım. Ülkenin en genç başmüfettişi olmak istiyordum ve en iyisi. Çoğu hayalin bir son kullanma tarihi vardı; eğer onları kovalamak için elinizi çabuk tutmazsanız sonsuza dek ulaşılmaz olurlardı. Ben hayallerimin peşinden koşmuştum, ta ki onları yakalayana dek. Ama bir çocuk kaybolduğunda herkes işi gücü bırakıp buna odaklanırdı. Tam olarak böyle yapardınız. Kim olduğunuzun, nerede olduğunuzun ya da saatin kaç olduğunun bir önemi kalmazdı, o bulunana dek hayat dururdu.

Yalnızca sekiz yaşındaydı.

Küçük bir kızın kaybolduğu, bölgedeki tüm polisler'e duyurulmuştu ama olay yerine ilk giden bendim. Bir çocuk kaybolduğunda ilk kırk sekiz saatin çok kritik olduğuna dair yaygın bir inanış vardır ama bu doğru değildir. Eğer onu bulmanız bu

kadar uzun sürdüyse muhtemelen zaten ölmüştür. **Cereğinden** daha hızlı gidiyordum çünkü kaybolan bir çocuğun canlı **bulunmasındaki** en önemli faktör zamandı. Hız sınırını **aştığımı** biliyordum, çok fazla değil ama biraz. Ve kendimi işimi **yapacak** kadar ayık hissediyordum. Ben orada olmayıp görevimi **yapmadığım** için o çocuğa kötü bir şey olmasına dayanamazdım.

Gabriella'nın kaybolduğunu öğrendiğim aramayı hatırlıyordum. Yağmuru hatırlıyordum; o kadar şiddetliydi ki âdeta her yönden yağıyordu. Ne kadar soğuk ve karanlık bir gece olduğunu hatırlıyordum, böyle bir gecede hiçbir çocuğun dışarıda yalnız olmaması gerektiğini düşünmüştüm. Siren normalden daha yüksek bir sesle ötüyordu, daha canhuraş. Ve arabamın üzerindeki mavi lambadan önümdeki parlak, ıslak yola tekinsiz bir ışık yansıyor. Âdeta tüm dünyaya çekilin yolumdan diye haykırıyordu.

Hepsini hatırlıyordum.

Gabriella'nın yaşadığı sokağa saptığımda telefonum çalmıştı. Arayan kişi yüzünden ona cevap vermek zorundaydım. Sadece bir, belki iki saniyeliğine yoldan gözlerimi ayırdım; kesinlikle bundan daha uzun değil. Başımı kaldırdığımda frene abanmıştım ama çok yavaşım. Ve artık çok geçti.

Bisiklet arabanın altına girmişti.

Ve Gabriella yolda yatıyordu.

Kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu.

Çarpışmanın etkisiyle bisikletinden savrulmuş olmalıydı. Bu sahneye bakakalmıştım. Hareket edemiyordum. Nefesim kesilmişti. Yanıp sönen mavi ışık dışında her şey sessiz ve kıpırtısızdı, sanki zaman durmuştu.

Gabriella aylarca komada kaldı. Onu öldürdüğümü sanmıştım. Onu kaldırdıkları hastaneyi bile ziyaret edemedim, ona ne kadar üzgün olduğumu söyleyemedim. Yattığı servisi ziyaret etmeye yeltendiğimde babası beni nefretle süzdüğü için onlardan uzak durdum.

Hiçbir zaman affetmedim kendimi. O günden sonra bir daha

ne araba kullandım ne de içki içtim. İnzivaya çekildim, başka bir polis teşkilatına transfer oldum ve şans eseri kaybetmediğim işime dört elle sarıldım. Ailemi ve arkadaşlarımı kaybettim çünkü olanlardan sonra bana bakışlarına tahammül edemedim. Tıpkı aynada kendime baktığım gibi bakıyorlardı bana. On yıl önce, hayatımın en büyük hatasını yapmışım ve hâlâ bunun cezasını çekiyordum.

Gabriella'nın koridorda asılı fotoğrafını tanımıştım.

Tesadüf diye bir şey yoktur.

Harrison kim olduğumu ve on yıl önce ne yaptığımı biliyordu.

Şu anda burada olmam bir rastlantı değildi.

Ve sanırım başım dertteydi.

Başımın dertte olduğunu biliyordum –yine– ama Başmüfettiş Bird’ün beni dışarıda beklettiğine inanamıyordum. Harrison tehlikeliydi. Artık emindim bundan. Bird onunla yalnız kalmamalıydı.

Ama patron oydu.

Spyglass aşağıdaki köyün her yerini görüyordu. Bir yandaki Blackmoor Milli Parkı karanlıkta kalıyordu ve diğer tarafta ayışığıyla bezenmiş Cornwall kıyısı vardı. Manzara ta Blackwater Koyu’na dek uzanıyordu ve cidden güzeldi. Ufukta sis bulutları yeryüzünü bir battaniye gibi örtmüştü; yine Atlantik’ten sürüklenmişlerdi buraya. Kumsaldaki şenlik ateşini görebiliyordum; Hope Falls Ölüler Günü festivalinin kapanış etkinliğiydi bu. Bu yılki festivali kaçırmıştım ama bugünün sonuna geldiğimize memnundum.

Buradan evimi de görebiliyordum ve orada olmayı yeğlerdim. Jane ve Steren’le sıcak yuvamda olmak için müthiş bir özlem duydum. Basit bir hayattı o, iyi bir hayat. Ve kızım bir mucizeydi. O minik, kıymetli, kusursuz insanı bizim yarattığımıza, onun gerçekten bizim olduğuna hâlâ inanamıyordum. Ona duyduğum sevgi içimden taşıyordu ve doğrusu bazen canımı yakıyordu. Onun nasıl biri olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Onu korumak için her şeyi yapardım.

Ne gerekirse.

Burası sakindi. Uzaktan gelen deniz sesi dışında neredeyse

çıt yoktu. Tatlı bir ninni gibiydi bu ses ama yaşadığım adrenalini patlamasına rağmen şu anda çok yorgundum. Başmüfettiş Bird geldiğinden beri doğru düzgün uyumamıştım ve ancak tüm bunlar bittiğinde, hayat benim normal anlayışıma geri döndüğünde rahat bir nefes alabilirdim. Smuggler's Inn'e baktım, köyün ortasındaki eski evime. Festival gecesini ışıklarının yanmaması ciddi bir tuhaftı ve Maddy'den ses seda yoktu. Onu tekrar yoklamak için telefonumu çıkardım.

Sandığımdan daha geç olmuştu, saat gece yarısına geliyordu ve Jane'den gelen cevapsız bir arama olduğunu gördüm. Onu geri aramak için geç kalmıştım, bebeği uyandırmak istemezdim ve telefonumu sessize aldığım için kendime kızdım. Hiçbir şey aileden daha önemli değildi. Bir de mesaj ve cevapsız bir arama vardı ama karımdan değillerdi. Ablamdan da öyle. Merkezdeki eski dostumdaydı, Başmüfettiş Bird'ün beni açığa almaya hakkı var mı diye sorduğum arkadaştan. Açığa alınmadığıma göre artık cevabıyla ilgilenmiyordum ama mesajın başı dikkatimi çekti ve bildirimi açtım.

**CARTER! UZUN ZAMAN OLDU.
BAŞMÜFETTİŞ OLIVIA BIRD SENİ
AÇIĞA ALAMAZ.**

**ARTIK POLİS İÇİN ÇALIŞMIYOR.
BİRKAÇ AY ÖNCE LONDRA'DAKİ
İŞİNDEN ERKEN EMEKLİ OLDU.
MERKEZ SENİN BÖLGENDE
ÇALIŞACAK BİR DEDEKTİF
ARAYIŞINI SÜRDÜRÜYOR.
SENDEN BAŞKA BAŞVURAN BİLE
YOK. KİMSE O İŞİ İSTEMİYOR. SEN
İYİ MİSİN DOSTUM?**

Ekrana bakakaldım ve mesajı tekrar okudum.
Sonra dönüp arkamdaki eve baktım.
Kesinlikle iyi değildim.

59

BIRDY

2 Kasım

İşler kötüye gidiyordu.

Harrison, Gabriella'nın fotoğrafına baktığını gördü. O ya da ben herhangi bir şey söylemeden önce telefonumun alarmı çaldı.

Gece yarısı olmuştu, yani bugün 2 Kasım'dı.

Çoğu insan için bugün Tüm Ruhlar Günü'ydü. Önce Cadılar Bayramı, sonra Ölüler Günü ve ondan sonra Tüm Ruhlar Günü geliyordu; ölen aile üyelerinin anıldığı gün.

Bu yıl, bu tarihin benim için başka bir anlamı vardı.

Thanatos'tan aldığım mektubu hatırladım. Her şeyi başlatan mektubu. İnsanın unutabileceği bir haber değildi bu.

Thanatos ailesine katıldığınız için teşekkür ederiz.

Aşağıda teyit edilmiş ölüm tarihinizi bulabilirsiniz. *

Olivia Bird - 2 Kasım 2025

Son günümüzü bilmeye hepimizin hakkı var ve şimdi, öleceğiniz güne kadar her günü en iyi şekilde yaşayabilir ve gönül rahatlığıyla gerekli düzenlemeleri yapabilirsiniz.

Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa lütfen aşağıdaki numaradan bizimle iletişime geçin.

Size mutlu bir Ölüm Günü dileriz.

*Şartlar ve koşullar geçerlidir.

Bugün ölüm günümdü ve dehşet içindeydim.

60

CARTER

Başmüfettiş Bird'den artık korkmuyordum. Okuduğum mesaja göre o benim amirim bile değildi. Burada neler döndüğünü bilmiyordum ama bunu öğrenmek için telaşla Spyglass'a döndüm. Bird ve Harrison ortada yoktu. Hiçbir yerde bulamadım onları. En son holde duruyorduk ve orada değillerdi. Mutfakta da öyle. Basamakları ikişer ikişer atlayarak üst kata çıktım ama orada da yoklardı. Hiçbir şey anlamıyordum. Sanki ansızın buhar olmuşlardı.

Merkezden gelen mesaja göre Başmüfettiş Bird, Hope Falls'a dedektif olarak atanmamıştı. Hatta bu göreve hiç başvurmamıştı. İlk başta bir yanlışlık olduğunu düşündüm ama sonra geçtiğimiz birkaç günü gözden geçirdim. Hiç tanımadığım biri beni arayarak ertesi gün yeni bir dedektifin göreve başlayacağını söylemişti. Kim olduğunu sorduğumda henüz resmi bir açıklama yapılmadığını söylemişti; işi kimin aldığını duyurmadan önce uygun bulunmayan adaylar bilgilendirilecekti ki bunların arasında ben de vardım. *Standart prosedür*, demişti telefondaki kişi. Ama şimdi düşünüyordum da bu hiç de standart bir durum değildi.

Başmüfettiş Bird ansızın ortaya çıkıp yeni amirim olduğunu söylediğinde ondan şüphelenmek aklıma gelmemişti. Polis için çalışan herkes, iletişimin teşkilatın en güçlü yönlerinden biri olmadığını bilirdi. Ve ben besin zincirinin öyle dibindeydim ki her şeyi olup bittikten sonra duyardım. Bu sebeple, görev bölgeme

yetkili olarak atanan kişinin kim olduğuyla ilgili bilgilendirilmemek beni hiç şaşırmamıştı. Daha sonra Başmüfettiş Bird hakkında yaptığım araştırmalara göre, yeni amirim yüksek rütbeli ve madalyalı bir dedektifti ve buradan önce Londra'da görev yapmıştı. Bird bunu uydurmamıştı. Ama bana söylediği diğer her şey yalan mıydı?

Ve eğer öyleyse *neden*?

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki sesi kulaklarımda gümbürdüyordu.

Sonra başka bir ses duydum.

Evin arka tarafından gelmişti, bu yüzden aşağı indim ve küçük kütüphaneye koştum. Ama boştu. Orada kimse yoktu. Görünürde sadece rasgele bir kitap raftan düşmüştü, yerde duruyordu. Onu aldığımda *Frankenstein* olduğunu gördüm. Yaşlı Bayan Bird'ün ölmeden önce okuduğu kitap. Daha önceki gelişimimde Başmüfettiş Bird bu odadan bahsetmişti. Çok eski bir sözleşme ve tavandan yere kadar uzanan kitaplıklarla ilgili bir şeyler anlatmıştı. Yakından baktığımda kitaplıkların arasında bir boşluk gördüm. Oraya parmaklarımı soktum ve hafifçe itmemele kitaplık ikiye ayrılınca ağzım açık kaldı.

Onun arkasındaki gizli kapıyı gördüğümde şaşkınlığım bir kat daha arttı.

Bir tünelin girişine benziyordu.

Biraz daha yaklaştım, beni neyin ya da kimin beklediğini bilmediğim için ihtiyatlıydım. Ama bunu öğrenemedim çünkü tünele girer girmez başımda keskin bir acı hissettim. Gözlerim karardı, sendeledim ve yere düştüm.

Saniyeler sonra dünya karardı.

Birdenbire, gelecek gözüme daha parlak görünmeye başladı.

Bavulları Mini'nin bagajına koydum. Biri diğerinden çok daha ağırdı ve ite kaka onları bagaja tıkmak zorunda kalmıştım. Sonra kendimi şoför koltuğuna sıkıştırdım, doğrusu havaalanına kendi arabamla gitmek isterdim. Ama bunu yapamazdım, polis onu arıyor olabilirdi. Bu devirde her yerde kameralar vardı, plakaları okuyorlardı ve beni elleriyle koymuş gibi bulurlardı. Yine de Porsche'umu özleyecektim. Eden o arabayı ona sormadan almama bozulmuştu, "orta yaş krizi arabası" diye isim takmıştı ona. Ama o arabayı hak etmiştim; sahip olduğum diğer her şey gibi. Hepsi için canımı dişime takarak çalışmıştım ve yaptığım sayısız fedakârlığın boşa gitmesine izin veremezdim.

Motoru çalıştırdım ve gaza bastım. Birkaç dakika sonra, Blackmoor Milli Parkı'nı kan damarları gibi kaplayan, kıvrımlı köy yollarında ilerliyordum. Burada sokak lambaları yoktu ve bu gece zifiri karanlıktı. Tüm bölgeye yoğun bir sis çökmüştü, arabanın farları yolu zar zor aydınlatıyordu. Düzgün, asfalt bir yolda olmak için neler vermezdim. Diğer yöne doğru ilerlemem gerekirdi; Londra, Heathrow'a ve buradan çıkış biletime doğru ama yapmam gereken son bir şey vardı.

Ölüm eninde sonunda hepimizin kapısını çalardı ama *ne zaman* yerine *neden* diye merak ederek boşuna zaman harcar dururduk. Ne kadar genç bir yaşta ölebileceğimi öğrenmek her bakımdan

hayatımı sorgulamama neden olmuştu. Tüm iyi ve kötü şeyleri, tüm pişmanlıklarımı. Kendimi bildim bileli hırs tutkunuydum. Çalışıyordum ama yaşamıyordum, yalnız da kalsam başarıya dikmiştim gözümü. Çünkü oyunun kuralı buydu. Hayatta kazananlar vardı, bir de kaybedenler. Kaybedenleri kimse hatırlamazdı.

İşimin en büyük başarım olduğunu sanıyordum fakat sonra hayat bana bir ayna tuttu ve sonunda tüm hatalarımı gördüm. Karım en büyük pişmanlığımı. Kızım en büyük başarımı; onu tekrar tekrar hüsrana uğratmama rağmen. Onca zamandır bunu nasıl görememiştim, bilmiyordum. Aslında benim için gerçekten önemli tek şeyin kızım olduğunu anlamıştım; geri kalan her şey ya onunla ilgiliydi ya da onun içindi.

Buna rağmen onu o gösterişli hapishaneye kapatmalarına izin vermişim.

Tüm hayatımı yanlış bir bakış açısıyla geçirdiğimi nihayet anladığım bir aydınlanma ânı yaşamıştım. Bana verilen ömrün neredeyse tamamında çalışmıştım. Peki ne için? Kim için? Ölmüş annemi gururlandırmak için mi? İşim sayesinde zengin bir adam olmuştum ama ailemle daha fazla zaman geçirip kariyerime daha az zaman ayırıyordum bundan daha zengin bir hayat sürerdim. Bunu çok geç fark etmiş olmak büyük bir çaresizliğe kapılmama neden olmuştu.

Yaşıtım erkeklerin orta yaş krizinde yaptıkları tüm normal şeyleri denedim. Pahalı bir araba aldım ama beni mutlu etmedi. Yasak bir ilişki yaşadım –ki bu ilki bile değildi– ama o da beni memnun etmedi. İşimi bırakmayı düşündüm ve bu düşünce de hoşuma gitmedi; ta ki Thanatos’un ne kadar ettiğini fark edene kadar. Teorilerimi ispatlayacak kadar kanıt toplarsam güvenilir bir ölüm tarihi hizmeti sunmak için bir servet ödemeye hazır büyük şirketler vardı. Çünkü herkes ne zaman öleceğini bilmek isterdi, öyle değil mi?

Yanlış.

Ne kadar az zamanım kaldığını gördüğümde bunu hiç öğrenmemiş olmayı ü ledim

Ve ölüm tarihimi Thanatos'tan öğrenmedim. Geç saatlere kadar çalıştığım bir akşam ofisteki masamda kalp krizi geçirdim ve öldüm. Ve ben bunu önceden tahmin etmesi gereken bir şirketi idare ediyordum. İroni tam bir sürtük, değil mi? Tam on dakika boyunca tıbbi olarak ölüydüm. Tamamen şans eseri, bir çalışma arkadaşım ofisimin önünden geçerken beni klavyemin üzerine yığılmış olarak buldu. Hayata döndürüldüm ama bir daha asla aynı ben olmadım.

Beni tedavi eden doktorlar stresimi azaltmadığım sürece böyle bir şeyin tekrar yaşanmasının an meselesi olduğunu ve bu kez kurtulma ihtimalimin çok daha düşük olduğunu söylediler. Eden işten ayrılmam ve Londra'dan taşınmamız için bana yalvardı ama Thanatos'u nasıl bıraktım? Hayata neredeyse sıfırdan başlayıp büyük başarılar elde etmişim, hayalime kavuşmama az kalmıştı ama önemli bulduğum şeyler bir gecede değişmişti.

Ne kadar yaşayacağımızı bilmenin iyi bir şey olduğunu sanmıştım.

Ama yanılmışım.

Bilgi güçtü ama bazı şeyleri bilmemeyi tercih ederdim. Ayrıca Thanatos ölüm tarihimi doğru tahmin edememişti; yıllarca süren araştırmalardan sonra doğrusu bu biraz cesaret kırıcıydı. Özel tasarlanmış algoritmamı kendim için her kullandığımda başka bir ölüm tarihi elde ettim. Her kahrolası seferde. Gerçi bu bilgiyi hiç kimseyle paylaşmadım.

Thanatos internette satılan bir DNA testi kiti olarak faaliyete başlamıştı. İnsanlar bana en özel bilgilerini vererek genetik yapıları ve belirli hastalıklara yatkınlıkları hakkında zırva bir rapor almak için para ödüyordu. Evet, resmen bir kutu kulak çubuğu, numune kapları ve anketler için bana para ödüyorlardı, sonra da hevesle en hassas bilgilerini anonim bir posta adresine yolluyorlardı. İnsanların kendi DNA'larının değerini bilmemesi Thanatos'un ilk günlerini finanse etti.

Bu eksik akıllı katılımcılardan yeterince bedava bilgi topladığımda büyük yatırımcıların ilgisini çekmem için gerekli diğer

bilgilere ulaşma amacıyla agresif bir kampanya başlattım. **Yakın** da öleceklerini *bildiğim* insanları hedef aldım. Bunun için **aslında** gizli olması ve korunması gereken ama ulaşılması son derece **ko-**lay ulusal sağlık sistemi kayıtlarını, henüz teşhis konmamış ama araştırma sürecine girmiş hastaları hedef almakta kullanılan **sağ-**lık sigortası taleplerini ve süpermarketlerden alınan algoritmaları kullandım; bu algoritmalarda kötü beslenenler ve **düzenli** olarak ortalamanın üzerinde alkol harcaması yapan kişiler **vur-**gulanıyordu. Günümüzde hiçbir şey gizli değildi. İnternette satın aldığınız her şeyi herkes görebilirdi; yeter ki bu bilgiye nasıl ulaşacaklarını bilsinler. Aptallık ederek sosyal medyada paylaştığınız her düşünceniz benim gibilerin çıkarları için kullanımına sonuna kadar açıktı. Bir insana bakarak onun ne zaman öleceğini söyleyemezdik ama yapay zekâ ve birkaç özel testin yardımıyla bunun bir yolunun olduğuna inanmıştım.

Kendi ölüm tarihim doğru tahmin etmekte başarısız oluncaya kadar.

Er ya da geç bu sorunu çözerdim. Algoritmayı mükemmelleştirmeye çok yaklaştım, hiç şüphem yoktu bundan. Ama sonra Olivia Bird, Harley Sokağı'ndaki kliniğe geldi. Yıllar sonra onu görmek, yaptığı şeyden sonra onunla tekrar karşılaşmak uzun zamandır hissetmediğim türden bir hiddete kapılmama yol açmıştı. Doğrusunu isterseniz, ona verdiğim ölüm tarihinin doğru olup olmadığını bilmiyordum ama teorik olarak *bugün* hayatının sona ereceği gündü. Algoritmanın bazen yarıldığını benden başka bilen yoktu. Sanırım yakında öyle ya da böyle bunu öğrenecekti. Tek bildiğim, o gün Thanatos'a yaptığı ziyaretin hayatımı altüst ettiğiydi.

O güne dek yaptığım ve yapmadığım her şey kızımı korumak içindi. Sonsuza dek yanında olamazdım ve zamanı geldiğinde hem annesiz hem de babasız kalacaktı. Dolayısıyla bu gece şirketi satmıştım; biraz önce. Bu ve bundan başka on milyar sebepten ötürü.

2026'da dünya nüfusunun on milyara ulaşması bekleniyordu.

İnsanlık zaten bu gezegendeki en tehlikeli türdü. İnsanlar her halükârda öleceklerini, kaybedecek hiçbir şeyleri kalmadığını ve bunun için bir bedel ödemeyeceklerini bildiklerinde dünyayı da kendileriyle birlikte batırmaktan çekinmezdi. Sonuçları ortadan kaldırdığınızda kargaşa baş gösterir, birini öldürebileceklerine ihtimal bile vermediğiniz insanlar zamanlarının dolduğunu düşündüklerinde birer canavara dönüşebilirdi. Ondan dolayı ne yazık ki... Thanatos'un berbat bir fikir olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştım; şirketi satmamın nedeni buydu.

Ve yine bu yüzden yok olmalıydı.

Ama karımı öldürmemiştim.

Eden'ı öldürmek *istemiştim* fakat bunu yapmamıştım.

Sonuçların olmadığı bir dünya beni dehşete düşürüyordu. Elinin altında nükleer silahlar olan bir dünya liderinin yakında öleceğini bildiğini ve kendisiyle birlikte bizi de yok etmeyi aklına koyduğunu düşünün. Veya ölmek üzere olduğunu bilen bir katilin son bir katliam yaptığını. Benim yüzümden. İcadım yüzünden. Bunun bir parçası olmak istemiyordum. Bir tedavi sunduğumu sanıyordum ama şimdi, insanlığı yok eden bir hastalığın sadece bir belirtisi olduğumdan korkuyordum.

Gelin görün ki şirketin hayal ettiğimden daha erken satılmasından elde ettiğim gelir, ben öldükten sonra kızımın bakımına fazlasıyla yeterdi. Yani hiç olmazsa doğru bir şey yapmıştım.

"Siri, Malikâne'yi ara," dedim. Sis yüzünden önümdeki yolu zar zor görmeme rağmen yavaşlamadım. Telefon bir kere çaldı; iki kere, üç kere. Tanrı'nın cezaları neden açmıyorlardı? Neden artık *hiç kimse* işini yapmıyordu? Dünya "bir alana bir bedavacılar" kalmıştı; tembel, çalışmaktan kaçan ve vasıfsız insan müsveddelerine. Emek vermeden fayda sağlamanın peşindeydi hepsi. Bu gezegenin böyle berbat bir yere dönüşmesine şaşmamak gerekti.

"Malikâne, buyurun?"

"Ben Harrison Woolf. Kızımın eşyalarını toplayın ve onu hazırlayın lütfen. Onu almaya geliyorum."

"Beyefendi, saat gece yarısını geçiyor ve--"

“Size saati sormadım. Dediğimi yapın. Bir saat sonra **orada** olacağım.” Telefonu kapattım ve hızlandım.

Beş dakika sonra telefonum çaldı ve arayanı görünce **açtım**.

“Merhaba, Bay Woolf. Malikâne’den arıyorum...”

“Evet, ne oldu?”

“Korkarım kızınızı bulamıyoruz.”

“Ne diyorsunuz?”

“Odasında yok.”

“Gece vakti başka nerede olabilir? Lanet kapıları kilitlemiyor musunuz? Houdini değil ya bu kız! Gidin, yeniden bakın.”

Telefonu kapattım ve direksiyonu sıkıca kavradım.

Sonra küçük, soğuk bir el omzuma dokundu.

Bir kadın sesi fısıldadı: “Seni dünyalar kadar çok seviyorum.”

62

CARTER

Karanlıkta bir ses fısıldadı: "Carter, beni duyabiliyor musun?"

Rüyamda Başmüfettiş Bird'ü görüyordum ve bu ilk kez olmuyordu. Bu rüyada bana iyi bir iş başardığımı ve üzgün olduğunu söylüyordu. Neden üzgün olduğunu söyleyip durduğunu ve sürekli onu duyup duyamadığımı sorduğunu bilmiyordum.

"Beni duyabiliyorsan gözlerini aç," dedi.

Hiç bu kadar buyurgan bir amirim olmamıştı. Uykumda bile bana emir veriyordu. Gözlerimi açmak istemiyordum ama bunu yaptığımda sandığım yerde olmadığımı gördüm. Eğer hâlâ rüya görmüyorsam tabii. Gerçi bu canımın acısını ve sersemliğimi açıklamıyordu. Tünel gibi bir yerdeydim ve Bird yanımda diz çökmüştü. Ceketini çıkarıp başımın altına yastık yapmıştı ve beyaz gömleğinin kollarını sıvadığı için dövmeleeri görüyordu. Onlara dokunmak için merakla karışık bir arzu duydum.

"Neredeyiz?" diye sordum.

"Spyglass. Gizli geçitler konusunda haklıymışsın. Bu, ta Blackwater Koyu'na kadar gidiyor."

Yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başladım. Eden. Mary. Harrison. O.

Hızla doğruldum. "Bana yalan mı söyledin? Gerçekten amirim değil misin?"

"Şşş, yavaş ol. Yaralısın."

"Harrison nerede? Kaçtı mı? Tünellerde mi?"

“Sakinleşmeye çalış. Çok kan kaybettin.”

“Mary ne oldu?”

“Mary için endişelenmene gerek yok. Yirmi yıla yakın bu evde yaşadı ve çalıştı, anneanneme baktı. Onu giydirdi, yedirdi, içirdi, yıkadı, ona yemek yaptı, evi silip süpürdü, arkasını topladı ve küçük kazalarını temizledi. Bir gün işvereni öldüğünde burayı ona miras bırakması ümidiyle cüzi bir maaşa razı oldu. Ama anneannem ikisinin de ummadığı kadar uzun yaşadı ve sonunda öldüğünde Mary hiç mutlu olmadı çünkü anneannem Spyglass’ı başka birine bırakmıştı. Senin anlayacağın, Mary yirmi yıllık hizmetinin karşılığını alamadı. Ama Spyglass’ın onun hakkı olduğuna kendini inandırmıştı. Bu yüzden Malikâne’de çalışmaya başladı; evi satın alan ve ona borçlu olduğunu düşündüğü aileyle yakınlaşmak için. Gabriella ve Harrison onun gerçek niyetinden habersizdi; Mary çoktan onlarla kaynaşmıştı.”

“Hiçbir şey anlamıyorum...”

“Biliyorum ve üzgünüm. Sana her şeyi açıklamak isterdim ama şimdi gitmeliyim. Çok az zamanım kaldı ve yapmam gereken bir şey var.”

“Neden bahsediyorsun? Beni burada bırakamazsın.”

“Düzeleceksin. Mary bir keresinde bu tünelde mahsur kaldığımı anlattı. Çocukluğumda kazara kütüphaneden buraya yuvarlanmışım ve az kalsın ölüyormuşum. Ama sonra bir kuşu takip ederek okyanusa ulaşmışım. Bir kırlangıç kuşu! Aslında sadece bir kazaymış ama annem bu yüzden anneanneme küsmüş. Hatta annem bunu vasiyetine bile eklemiş; eğer ona bir şey olursa anneannemin benim için güvenilir bir hamî olmadığını belirtmiş. Bizim aile bağışlayıcılık konusunda hiçbir zaman iyi olmadı.”

“Bir dakika. Ne? Mary bunu sana ne zaman anlattı?”

“Az evvel. Gitmeden önce. Ne komik. Hayat sana sormayı bilmediğin soruların cevaplarını veriyor. Denizin sesini takip et, iyi olacaksın.”

Başmüfettiş Bird kendinde değildi. Ona ilaç vermiş olabilir-

lerdi. Ama sonra beni öptü; bunun bir rüya olduğundan artık emindim. Yavaş ve nazik bir öpücüktü. Gözlerimi kapattım ve ona karşılık verdim; o geri çekilinceye dek.

“Bir şans öpücüğüne ihtiyacım vardı. Hoşça kal, Carter.”

Gözlerimi açtım ama gitmişti. Karanlıkla kuşatılmışım.

Ve kapanan bir kapının sesini duydum.

63

BIRDY

Bir kapı kapanınca öbürünü de yüzünüze çarparlar.

Hayatın birden fazla kez öğrettiği bir dersti bu bana. Gizli kapıyı kapayıp kilitledim ve kütüphanenin parke zeminine oturdum. Son dakikalarımı kitapların arasında geçirmenin yerinde olacağını hissettim. En mutlu olduğum anlar bir hikâyenin içinde gizlendiklerimdi. İyi hissetmediğim için ahşap panellere başımı dayadım ve bir anlığına gözlerimi kapadım.

Carter diğer taraftan kapıyı yumrukladı. "Birdy?"

"Evet, Carter."

"Neler oluyor, söylesene!"

"Denizin sesini takip et dedim ya? Emirlerle uymak neden senin için bu kadar zor?"

"Sen benim amirim değilsin. Hiçbir şeyim değilsin. Burası karanlık. Telefonum nerede?"

"Ben aldım. Ona ihtiyacın yok. Kimsenin ihtiyacı yok o lanet şeylere."

"Çıkar beni!"

"Bunu yapamam, özür dilerim. Ölümle randevum var."

"Ne? Başım kanıyor."

"Biliyorum."

"Bana kimin vurduğunu biliyor musun? Harrison mı? Onun tehlikeli olduğunu biliyordum."

"Hayır, şapşal. Sana ben vurdum."

64

BIRDY

Altı ay önce

Duygular misafirlere benzerdi; gelirler, giderler ve bazen de davet edilmedikleri hâlde kalırlardı. Kitapçının üzerindeki küçük dairemde, ayaklarımın dibinde Sunday'le ve üzerimde bir battaniyeyle oturuyordum; kahretsin, daha şimdiden bir ölü gibiydim. Sonra kendimle bir konuşma yaptım. Thanatos'a yaptığım ziyaretin üzerinden üç gün geçmişti. Ölüm tarihimin yazılı olduğu mektubu açalı iki gün olmuştu. Ve bir gündür tamamen dağılmış hâldeydim. Yemek yiyemiyordum, uyuyamıyordum ama bu döngüyü kırmam gerektiğini biliyordum. Çok az zamanım kaldığını öğrendiğimden beri görmem gereken biri olduğunu biliyordum. Yıllar boyunca onu sık sık düşünmüştüm. Her gün. Ve şimdi çok geç olmadan önce onu ziyaret etmem gerektiğini biliyordum.

Üzgün olduğumu söylemek için.

Veda etmek için.

Yıllardır ona bir merhaba bile dememiş olmama rağmen.

Artık tam olarak ne kadar zamanım olduğunu bildiğime göre oturup kendime acımak yerine kalan vaktimi akıllıca kullanmalıydım. Ölüm tarihim öğrenir öğrenmez istifa etmiştim. Hayatımın büyük bir kısmını polis teşkilatında çalışarak geçirmiştim. Sanırım kalan zamanımı sadece ben olarak geçirmek istiyordum; bu kişi her kimse.

Adım adım ölüme yaklaştığım için keşke daha iyi yaşasaydım diye üzülyordum. Bana kalırsa Londra'dan ayrılmaya ha-

zırdım. Kitabevinin üst katındaki daireyi satıp Sunday'ı daha önce hiç gitmediğim bir yere götürebilirdim. Hope Falls'a geri dönmeye kesinlikle niyetim yoktu; son günlerimi geçirmek istediğim en son yerdi orası. Anneannemin evini satıp parayı en iyi şekilde değerlendirmeyi planladım. İskoçya'ya gidebilirdim, çok güzel olduğunu duymuştum. Polisliğe, strese ve diğer her şeye paydos. Hayat izin verdiği sürece, sadece ben ve köpeğim tüm bunlardan uzakta yaşayacaktık.

Ama önce onu görmeliydim ve çok korkuyordum.

Her şeyi ardımda bırakmadan önce yapmam gereken son şeydi bu.

Ne acıdır ki en zoruydu da.

Hayatını mahvettiğiniz bir insanın karşısına nasıl çıkardınız?

Malikâne dönümlerce ıssız araziyle kuşatılmış, lüks bir otele benzeyen bir yerdi. Ama aslında şu veya bu sebepten ötürü kendilerine bakamayan genç insanların kaldığı, son derece pahalı ve gizliliğine önem veren bir kurumdu. Benim böyle bir yere gücüm yetmezdi ama Gabriella'nın babası iyi kazanıyor olmalıydı. Gabriella'nın başına gelenlerden ötürü asla kendimi affettmeyecektim. O günden beri o ânı defalarca kafamın içinde yeniden yaşamıştım ve tüm hayatımı yaptığım en kötü şeyi telafi etmeye çalışmakla geçirmiştım.

O günü sanki daha dünmüş gibi en ince ayrıntısına dek hatırlıyordum çünkü o gün hayatımı değiştirmişti, tabii onunkini de. Yeni terfi almıştım, Birleşik Krallık'ın en genç başmüfettişi olma yolunda ilerliyordum. Dünyanın zirvesindeydim ve kazadan sonra oradan yere çakılmıştım. Yaptığım hata onun hayatını mahvetmişti, adaleti sağlamak için ben de kendi hayatımı mahvetmişim. Vicdan azabımı hafifletmek istemiyordum, onunla yaşamak istiyordum. Eğlenmeyi, mutlu olmayı kendime yasakladım. Umut denen duygudan arındım. Ve sevgiye kendimi kapattım. Gabriella'nın başına gelenler yüzündendi hepsi.

Şimdi on sekiz yaşındaydı. Babası onu görmemi engelleyemezdi.

Sadece özür dilemek istiyordum. Her şey için.

Malikâne'ye girmek için kimliğimi ve kim olduğumu kanıtlayan tüm belgeleri göstermek zorunda kaldım. Burası bana bir hapishaneyi hatırlattı. Beyaz üniformalı bir kadın beni Gabriella'nın odasına götürdü. Yaka kartında ismi yazıyordu; MARY. Upuzun, sarı saçları vardı ve nazik birine benziyordu. Gabriella'nın orada nispeten yeni olduğunu ve onu gördüğümde üzgün görünmemeye gayret göstermemi söyledi; bu beni iyice kaygılandırmıştı. Ne ummam gerektiğini bilmiyordum. Doğru şeyi yaptığımdan bile emin değildim. Tüm bunlarla ilgili nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Son zamanlarda artık genel olarak ne hissetmem gerektiğini de bilmiyordum. Belki de hissetmek insanların unutmayı öğrenebildiği bir şeydi.

"Gabriella'nın konuşamadığını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Mary ve başımı salladım. "Kazadan sonra altı ay komada kalmış. Hiç kimse kurtulmasına ihtimal vermemiş ama bakın şimdi burada. Bunun gibi vakalarda en önemli şey umudu yitirmemek. İyileşmeleri için zaman verilirse kırık kanatlar da uçabilir. Esaslı bir kız o, dayanıklı biri ve kendi bedenine hapsolmuş durumda. Doktorlar beyin fonksiyonlarının normal olduğunu söylüyor fakat on yıl önceki kazadan beri tek kelime konuşmamış. Fısıldamamış bile. Resim yapıyor, çocuksu şeyler. Ama hiç olmazsa bu yolla duygularını ifade ediyor. Üzgün olduğunda bir kurt çiziyor. Korktuğunda bir tilki. Mutlu olduğunda da bir kuş. Pek dillendirmesek de hepimiz onun yeniden konuşacağına inanıyoruz, bazen sadece tetikleyici bir unsura ihtiyaç vardır. Bir insan ya da bir olay kilidi kırarverir."

Gabriella tam on yıldır kendi bedeninde hapisti.

Benim yüzümden.

Mary böyle söylediğinde biraz daha kalbim kırıldı.

Vicdan azabı içimi kemiriyordu. Odanın önünde neredeyse kaçacaktım ama Mary buna fırsat vermeden kapıyı açtı. Pencerenin önünde resim yapan birini gördüğümde donup kaldım ve dilim tutuldu. Görmeye geldiğim kişi bu değildi. Hatırımda

kalan sekiz yaşındaki kız, on sekiz yaşında genç bir kadın olmuştı.

Onu zar zor tanıdım.

Ama odaya girdiğimde onun beni tanıdığı *kesindi*; yıllarca hiç konuşmamamıza ve hiçbir irtibatımız olmamasına *rağmen*. Bana döndü ve boya fırçası yere düştü. Bir kere daha yıkıldım. Paramparça oldum. Yüzüm gözyaşlarıyla ıslandı. Buraya hiç gelmemeliydim. Ama sonra, bana onun on yıldır konuşmadığı söylenmesine rağmen, Gabriella ağzını açtı ve bir tek kelime fısıldadı. Öyle sessizdi ki onu hayal meyal duyabildim ama bunun bir hayal olmadığından emindim. Mary de onu duydu ve hayretle inledi. Çok uzun zamandır duymadığım bir kelimeydi bu.

Gabriella bana baktı ve yine o kelimeyi fısıldadı, "*Anneciğim*."

Koştum ve kızıma sarıldım, kırık kalbimle onu hiç bırakmamış olmayı diledim.

65

CARTER

2 Kasım

"Beni buradan çıkarmak zorundasın," dedim ama Başmüfettiş Bird cevap vermedi. Kapının diğer tarafından ağlama sesleri geldiğini duyar gibi oldum. "İyi misin?" diye sordum.

Çünkü ben iyi değildim. Tünel karanlık ve soğuktu. Üstelik başım acıyordu.

Hâlâ bir cevap gelmeyince başka bir soru sormayı denedim.

"Neden vurdun bana? Beni bir şeyden mi korumaya çalışıyordun?" Bir an için gittiğini ve beni burada bıraktığını sandım ama sonra yine sesini duydum.

"İnsanları koruyamazsın, sevdiklerini bile," dedi. "Herkes ölümün başlarına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünür ama yanılıyorlar. Dünyanın en kötü şeyi ölmek değil. Çocuğuna kötü bir şey olması ölmekten daha kötü ama o da en kötüsü değil. Hayattaki en kötü şey nedir, biliyor musun? Çocuğunun başına korkunç bir şey gelmesi ve bunun senin hatan olması."

"Hiçbir şey anlamıyorum..."

"Evlilik bir hurafe. Sırf bir yerlerdeki biri, iki kişinin beraber yaşamasının iyi fikir bir olduğuna karar verdiği için kuşaktan kuşağa aktarılan bir yalan. Artık böyle düşünüyorum. Evleniyoruz çünkü öyle yapmamız gerektiğini zannediyoruz. Çünkü herkes öyle yapıyor. Ama gerçek şu ki bazı insanlar yalnızken daha mutludur. Bir kere evlendim ve bence evlilik aşkımızı bitirdi. İlişkimizin başında bana çekici gelen tüm yönleri sonunda

en tahammül edemediğim yönlerine dönüştü. Ortak yönlerimiz kendimle ilgili en çok değiştirmek istediğim şeyler hâline geldi. Ne tuhaf, değil mi? Bence aşk, bir insanın tüm çirkin taraflarını güzel gösteren bir filtre.”

“Enteresan tespitler ama konumuzla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var. Çünkü bir zamanlar Harrison’la evliydim.”

Neler saçmalıyor bu?

Yok, ciddi olamazdı ama anlatmaya devam etti ve galiba öyleydi.

“Küçük kızımızın sekiz yaşındayken geçirdiği kazaya kadar evliydik. Gabriella yaralandı ve kendimi suçladım. O da beni suçladı. O günler ilişkimiz zedelendi ve gerçekten ikisinin de bensiz daha iyi olacağını düşündüm.”

“Gabriella *senin* kızın mı?”

Kapının diğer tarafındaki güzel kadını gözümde canlandırdım; örgülü saçlarını, garip ve dikkat çekici kıyafetlerini ve ülkenin en iyi dedektiflerinden biri olarak parlak kariyerini. Biraz önce bana anlattıklarını anlamaya çalıştım ama beceremedim. Kafamın içi sorularla dolmuştu, fırıldak gibi dönüyorlardı.

“Yani en başından beri Harrison’ı tanıyor muydun?”

“Tebrikler, Carter. Sonunda bunu anlayacağını biliyordum.”

“Ama ya Eden...”

“Eden yardımcımızdı, o kadar,” diye sözümü kesti. “Harrison eskiden beri işkolikti, ben de dedektif olmak için eğitim alıyordum, aynı zamanda annelik yapmaya çalışıyordum. Bu yüzden bir bakıcı tuttuk. İş için onunla görüştüğümde Eden daha yirmi bir yaşındaydı ama zeki ve güvenilir bir kıza benziyordu. Onu ben işe aldım, yani bu olayda birden fazla hatam var. Ona güvenebileceğimi sandım fakat hayatımı mahvetti ve değer verdiğim her şeyi elimden aldı. Şu işe bak ki altı ay öncesine kadar bunu bilmiyordum! Beni kandırdı, yaşananların tek suçlusu olduğuma inandırdı.

“Kazadan sonra yalnızca bir kere hastaneye gittim. Harrison beni suçladı ve onlardan uzak durmam daha doğru olur gibi

hissettim. Gabriella nihayet eve döndüğünde Harrison, Eden'in onlarla kalmasını istedi ve Eden bunu kabul ettiği için aptal gibi ona minnettar oldum. Birkaç yıl sonra Harrison'la evlendiler, biz taşandıktan sonra. Eden, Gabriella'nın üvey annesi oldu. Bundan dolayı ona karşı hiçbir kırgınlık duymadım. İlişkilerinin Eden onların yanına taşındıktan sonra başladığını zannediyordum. Kızıma ve eski kocama bakan biri var diye seviniyordum çünkü ben bunu becerememiştim. Onların benden daha iyi birini hak ettiğine kendimi inandırdım ve bana göre Eden öyle biriydi. Ama gerçeği öğrendiğimde her şey değişti."

"Harrison'la evli olmana inanamıyorum," diye patladım.

"Neden en çok buna şaşırdın?"

"Çünkü o kaba, kibirli, narsist bir pislik."

"Eh, zıt kutuplar birbirini çeker." *Yorum yok.* "Eskiden böyle değildi. Hayat onu değiştirmiş. En başında mutluyduk. Ve Eden hayatımıza girene kadar da yeterince mutluyduk. Birlikte bir hayat kurmuştuk, bir evimiz, bir çocuğumuz ve köpek--"

"Harrison'la bir köpeğiniz mi vardı?"

"Her zaman köpeklerim oldu. Onunla iki köpeğimiz vardı. Harrison da köpekleri benim kadar sever. Bak işte, gerçekten o kadar kötü biri değildi. Bu hikâyenin kötü kahramanı Harrison değil. Yıllarca bunun ben olduğumu ve Eden'm bir kahraman olduğunu sandım. Ama yanıliyordum. O bir yalancıydı. Ailemi benden çaldı. O kocamın karısıydı -ikinci karısı- ve ölmeyi hak etti."

Başmüfettiş Bird aklını kaçırmış gibi konuşuyordu.

Çok fazla sorum vardı ama en önemlisini sordum.

"Birdy, Eden Fox'u sen mi öldürdün?"

"Hayır. Keşke bunu yapmış olsaydım."

66

BIRDY

“Geçmişe dönmek ve her şeyi başka türlü yapmak isterdim,” dedim ona.

“Ben de şu kapıyı açmanı isterdim,” dedi Carter tünelden.

“Sence her birimizin yolları önceden mi çiziliyor? Biz ne yaparsak yapalım onu değiştiremiyor muyuz? Ya da insan ne zaman öleceğini bilseydi hayatını değiştirme şansı olur muydu?”

“Söylediklerini anladığımdan emin değilim. Bunları yüz yüze konuşmaya ne dersin?”

“Yoksa kelebek etkisi gibi bir şey mi bu? Küçük bir şey her şeyi değiştirebilir mi? Her yaptığımızın bir sonucu var mı? Yeterince sert kanat çırparsam kızımın dünyasını değiştirip tarihin tekerrür etmesine engel olabilir miyim? Benim gibi terk edilmiş biri olmasını istemiyorum, sevilmesini istiyorum. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Ben ölüyorum, Carter. Kanserim.”

“Biliyorum.”

Ne?

“Bunu hiç kimse bilmiyor. Sen nasıl biliyorsun?”

“Çantadaki ilaçları gördüm. Annem de onları kullanıyor. Eden’a ne yaptın, Birdy?”

“Eden, Eden, Eden. Neden o kadına bu kadar takıntılısın? Eden kızımı çaldı, kocamı ve evimi çaldı; tüm hayatımı benden çaldı. Bu sebeple, hayatım sona ermeden önce ben de onunkini çalmaya karar verdim. On yıl önce, onu kızıma bakması için tutmuştum ama

bunun yerine ben her etrafta olmadığımnda kocamla düzüşmeye başladı. İşim başımdan aşkındı, bana yardım ediyor diye ona öyle minnettardım ki evimde, burnumun ucunda olanları görmedim. Kendi yatağında. Ancak on yıl sonra, Malikâne’de kızımı ziyaret ettiğimde gerçekler ortaya çıkmaya başladı. Bir hafta boyunca her gün Gabby’yi ziyaret ettim; Mary’ye bunu babasına söylememesi için yalvardım çünkü bana engel olmaya çalışabilirdi. Gabby’nin hayatının on yılını kaçırmıştım ve bir dakikayı daha kaçırmak istemiyordum. Her gün yeni bir kelime fısıldıyordu. Yeni bir ipucu.”

“Eden’in yaptıklarını Gabriella mı anlattı?”

“Gabriella’nın hayata dönmesini izlemek bir mucizeye tanık olmak gibiydi. Doktorlar beni yeriden görmesinin zihnindeki bir şeyi tetiklediğini söyledi. Aradan geçen zamana rağmen Gabriella kafasının içindeki dünyaya hapsolmuştu, hâlâ on yıl önceki dünyasında yaşıyordu. Benim için artık o küçük kız yoktu, Gabriella genç bir kadın olmuştu. Ama onun açısından zaman aynı şekilde geçmemişti, dolayısıyla beni hemen tanıdı. Önceki gün görüşmüşüz ve hiç gitmemişim gibi.

“Annem ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanda beni terk etti. Küçük kızıma aynı şeyi yaptığımı inanamıyorum. Ailelerde, tarihin tekerrür etme gibi berbat bir huyu vardır fakat bazen geçmiş ancak bugün net olarak görebiliyoruz; kararlarımızın üzerinden yeterince zaman geçtikten sonra. Eden yüzünden tarihim yeni baştan yazıldı ve geleceğim çalındı. Gabriella Malikâne’yi her ziyaretimde fısıldamaya başladı ve Mary’nin yardımıyla sonunda gerçeği öğrendim. Tüm gerçeği.

“Kızım çocukken saklambaç oynamayı severdi, tıpkı benim gibi. O gün giysi dolabımda saklanırken Eden’la babasını yatakta görmüş. Yaptıkları şeyin yanlış olduğunu anlamış ve zekice davranıp hiç sesini çıkarmamış. Ama Harrison gittikten sonra yakayı ele vermiş. Bakıcısına, gördüklerini annesine anlatacağını söylemiş. Eden paniklemiş ve onu tuttuğu gibi merdivenin başındaki korkuluğun üzerinden aşağı fırlatmış. Gabriella taş zemine düşmüş.

“Eden sekiz yaşındaki kızımın öldüğünü zannetmiş. Onu orada öylece bırakmış; saatlerce. Hava karardığında yaralı kızımı dışarı taşımış ve yolun ortasına atmış. Araba çarpmış gibi görünmesi için bisikletini de yanına koymuş. Bence planı buydu. Sonra Harrison’ı arayıp Gabby’nin kaybolduğunu söylemiş.

“Harrison polisi aradı; beni, yani dedektif karısını. Elbette doğruca eve gittim. Karanlıkta, yağmurda. Eden pencerenin önünde gelmemi bekliyordu. Oturduğumuz sokağa saptığım gibi beni aradı. Kaybolan çocuğumla ilgili bir haber olabilir diye tabii ki telefonu açtım. Eden’in zamanlaması mükemmeldi; dikkatimi dağıttı, işe de yaradı. Aramasına cevap vermek için bir anlığına gözlerimi yoldan ayırdım ve bisiklete çarptım. Kızıma çarptığımı sandım. Küçük kızımı yaraladığımı sandım, halbuki bunu bakıcısı yapmıştı.

“Tam on yıl boyunca Eden, olanların suçlusunun ben olduğumu düşünmeme izin verdi.

“Benden hayatımı çaldı, ben de onunkini çaldım.”

“Öyleyse onu sen öldürdün.”

“Hayır. Kayalıkların tepesine vardığımda gitmişti.”

“Ama kim—”

“Bunu hâlâ bilmiyorum. Belki başka biri benden önce davrandı. Oraya gitti ve onu aşağı itti. İhtiyar Stu’yla görüşmenin tutanağını okuduğumda panikledim. O sabah, kıyıdaki patikada beni gördüğünü sandım, hatta beni tanımasından korktum. Ama onu sorguya çektiğimde beni tanımadığı besbelliydi. Zaten sonra orada başka bir kadın gördüğünü inkâr etti. Cidden neler olduğunu bilmiyorum. Her şeyi titizlikle planlamıştık, o ben olmalıydım ama onun ölmesini hepimiz istiyorduk...”

“Hepiniz mi?”

“Ben, Harrison ve Mary. Üçümüz de bu işin içindeydik. Hepimiz Gabriella’yı seviyoruz ve yaptıkları yüzünden Eden’dan nefret ediyoruz. Eden’in aklını kaçırdığını düşünmesini sağlayacaktık, tıpkı bana yaptığı gibi kıymet verdiği her şeyden yoksun bırakacaktık onu. Planımız buydu. Yalnızca birkaç gün sürmeliy-

di çünkü bunu daha fazla uzattığımızda bir yerlerde hikâyesini doğrulayan, yani onun gerçek Eden Fox olduğunu söyleyen birini bulmasından çekiniyorduk. Ailesi yıllar önce onu dışlamıştı, başka hiç kimsesi yoktu. Harrison'la evlendiğinde daha anca yirmilerindeydi, eski arkadaşlarıyla hiçbir ortak noktası kalmamıştı. Ve Harrison'la da ortak bir yönü olamazdı çünkü henüz çok gençti, çok aptaldı. Yine de birilerinin anlattıklarını doğrulamasından kaygılandık.

“Eden’in tüm izlerini Spyglass’tan sildik. Ama Range Rover’inin yedek anahtarını bulamadığımız için Harrison aracın torpido gözüne bir telefon koydu; arabasının anahtarını bulup kaçmayı başarması ihtimaline karşı. Telefon yalnızca tedbir amaçlıydı. Eden çok fazla uzaklaşırsa ve onu takip edemezsek doğru zaman geldiğinde onu kandırıp intihar noktasına getirmek için. Harrison ona bir mesaj yolladı ama orada onunla buluşmak gibi bir planı yoktu. Ben buluşacaktım onunla. Ancak oraya gittiğimde Eden yoktu.”

“Yani kendi mi atladı?”

“Bilmiyoruz. Harrison'la Mary planı biliyordu fakat ikisi de bununla bir ilgileri olmadığını söyledi. Belki de Eden hayatında ilk kez doğru olanı yaptı. Kimin umurunda? Sonuçta öldü.”

“Acaba?”

Ona çok sert vurduğumu düşünmeye başladım.

“Elbette öldü. Kumsaldaki cesedi unuttun mu?” dedim.

“Hiç kimsenin teşhis edemediği bir ceset. Eden’in atladığını kesin olarak bilmiyorsun. Onu ben itmedim dedin. Adli tabibin raporu kesin değil, başka testler yapmaları gerekiyor. Bu durumda Eden Fox’un kesinlikle öldüğünü nereden biliyorsun?”

Haklı olabileceğiyle ilgili endişem birkaç saniye sürdü, sonra bir şey hatırladım.

“Adli ekibe vermen için aldığım saç fırçası Mary’nindi, Eden’in değil. DNA eşleşmesi olmasın diye bunu bilerek yaptık. Tüm mesele Eden’ı kaybolduğu bile fark edilmeden öldürmektir. Mary oraya taşınıp Gabriella’nın yatılı bakıcısı olacaktı. Gerçek

Eden'in kaybolduğu fark edilmeyecekti. Ama köpek gezdiren adam görmesi gerekenden daha fazlasını gördü, sen çok fazla soru sormaya başladın ve Eden hiç ummadığımız kadar yakın bir yerde kıyıya vurdu. Dolayısıyla planımızı değiştirmek zorunda kaldık."

"Ama kumsaldaki cesedin Eden'in olduğundan hâlâ kesin emin olamazsın."

"Tabii ki oydu," dedim ama içime bir kurt düştü.

"Başka biri de olabilir. Orası popüler bir intihar yeri..."

"Biliyorum. Annem de orada kendini öldürdü, unuttun mu?"

"Sen ya da Harrison, Gabriella'ya yaptığı kötülüğü Eden'in yüzüne vurdunuz mu?" diye sordu.

"Buna niyetliydim ama kayalıklara tırmandığımda Eden orada olmadığı için böyle bir fırsatım olmadı."

"Ama öyleyse gerçekten böyle olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz? Aradan on yıl geçmiş. Gabriella her şeyi yanlış hatırlıyor olamaz mı?"

Bu iyi bir soruydu ama cevabı hâlâ aynıydı, "Hayır."

"Peki yalan söylüyor olamaz mı? Anlattığı şeylerin gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öncelikle Harrison o öğleden sonra bakıcıyla seks yaptığını inkâr etmedi. Eden'in Gabriella'yı korkuluklardan itip buna bir kaza süsü vermesine gelirsek, Gabriella neden yalan söylesin? Zihinsel yaşı sekiz olan birinin bu kadar karmaşık bir hikâyeyi uydurabileceğini sanmıyorum. Ayrıca neden yapsın bunu?"

Her zaman saklambaç oynamayı sevmişimdir. Bu benim en sevdiğim oyun.

İlk başta, Malikâne'ye beni görmeye gelen polisten çok hoşlanmıştım. Onu yakışıklı bulmuştum ve erkek arkadaşım olabileceğini düşünmüştüm. Ama sonra hoşuma gitmeyen sorular sormaya başlamıştı. Babamın onun bilmesini istemediği bazı şeyleri biliyordu. Babam birinden hoşlanmazsa ben de hoşlanmam. Onun için polis, Mary'nin arkasından odadan fırladığında çığlık atmaya başlamıştım; hemşire Ingrid bana uyku ilacı versin diye. Her çığlık attığımda Malikâne'de çalışanlar bana uyku ilacı veriyordu. Bana istediğimi vermediklerinde ısıırıyordum onları.

Bazen insanların sizi dinlemesini ancak canlarını yakarak sağlayabilirsiniz.

Ingrid bana hapları verdi, gözlerimi kapattım ve Ingrid odamdan çıktı. Uyku ilaçları hemen etki etmiyordu, Ingrid aptalın tekiydi ve Mary'ye ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden odamdan çıktım, aşağı indim ve ön kapıdan dışarı çıktım. Malikâne'deki kapılar bir tek geceleri kilitleniyordu; sanki yalnızca gündüzleri saklambaç oynanır mış gibi. Saçmalığa bak. Gece ya da gündüz, her canım istediğinde saklambaç oynayabilirdim ben.

Mary sık sık küçük, kırmızı arabasını anlatıyordu. Ben tüm renkleri biliyor, onları resim yaparken kullanıyordum. Kırmızıya

bazen kızıl, yakut veya narçiçeği deniyordu ama sonuçta **hepsi** kırmızıydı. İnsanlar bana da isimler takıyordu fakat ben **bendim** işte. Otoparkta sadece bir tane kırmızı araba vardı, onun **yanın-**da saklanarak Mary'yi bekledim. Genç polisten kaçarken **uzaktarı** kumandayla kapıları açtı ve arkaya saklanmak eğlenceli olur **diye** düşündüm. Ön koltukların arkasında. Bir battaniyenin **altında**. Saklanmakta çok başarılıydim, o kadar ki Mary beni bulamadı.

Sonra uyku ilaçları etkisini gösterdi ve gözlerimi kapattım.

İnsanlar konuşamadığım için duyamadığımı da **sanıyordu** ama kulaklarımda hiçbir sorun yoktu. Sesimin biraz çatlak **çık-**ması dışında şu anda hiçbir sorunum yoktu. Ama insanlar **gör-**mek istediklerini görür, duymak istediklerini duyar ve **düşün-**mek istediklerini düşünür. Bunu bana Mary öğretti.

Babam bana söz vermişti, bir gün deniz kenarındaki bir evde yine beraber yaşayacaktık. Dalga dalga duvarları olan, beyaz bir evin fotoğrafını göstermişti; kayalıklara inşa edilmişti. “Bu Spyglass,” demişti, “burası bizim evimiz olacak.” Böylece evimizin resimlerini yapmaya başlamıştım. Zamanla bunda öyle usta-laşmıştım ki artık o fotoğrafa ihtiyaç duymuyordum. Evi ezbere biliyordum. Mary'nin arabasında uyandığımda gece olmuştu ve Mary gitmişti. Önce korktum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Ama sonra camdan baktığımda Spyglass'ı gördüm!

Hemen içeri koşmak istedim fakat sonra birinci annemin o polisle beraber kapının önünde durduğunu gördüm. Beni Malikâne'ye geri götürmek için gelmiş olabilirlerdi, onun için biraz daha saklanmaya karar verdim. Birinci annem hep polis merkezindeydi, sürekli çalışıyordu. İkinci annem bana resim yapmayı öğretti, bu hoşuma gitti ama sonra artık onunla ve babamla kalamayacağımı söyleyerek beni evden gönderdi. Babamı sadece kendisine saklamak istedi. İkinci annem artık yok ve buna seviniyordum. Birinci annemin tekrar bizimle birlikte yaşayacağını düşünmüştüm ama babam onun öleceğini söyledi. Bununla ilgili ne hissettiğimden emin değilim. Babam ağlamak istersem ağlayabileceğimi söyledi, sırf onu mutlu etmek için ağladım ve,

“Aferin kızıma,” dedi. Bana kalırsa Mary üçüncü annem olmak istiyor ama babamla yalnız olmayı tercih ederim.

Birinci annem Malikâne’de beni ziyarete geldiğinde derin bir uykudan ve bir kâbustan uyanmış gibi olmuştum. Konuşmaya çalıştığımda tuhaf sesler çıkarmıştım. Babam çok uzun zamandır konuşmadığımı söylemişti, o yüzden beraber yaşayacağımızı söylediği evin resimleriyle ona isteklerimi anlatmaya çalışmıştım. Yine de babam beni anlamamıştı. Sonra Mary bana bazı kelimeler fısıldamayı öğretti. Fısıldamam onu ve babamı çok sevindirdiği için buna devam ettim. Mary bana korkutucu hikâyeler okuyordu, ben de ona korkutucu hikâyeler anlatıyordum. İlk başta bu bana eğlenceli gelmişti ama başka bir anne istemiyordum. Sadece ben ve babam olursak daha mutlu olurduk.

Biraz önce, arabada babamı korkuttum galiba. Bunu istemiştim. Sesine uyanmıştım. Şoför koltuğunun arkasındaki saklanma yerimden çıkıp ona, onu dünyalar kadar çok sevdiğimi söylemiştim. Eden’a hep bunu söylerdi. Ama o da beni sevdiğini söylemek yerine –ki biri size, sizi sevdiğini söylediğinde bunu yapmanız gerekirdi– sertçe frene basmıştı ve araba yolda kaymıştı. Babam bağırmıştı ve kötü kelimeler söylemişti. Bana kızdığını sanıp üzölmüştüm ve ağlamaya başlamıştım. Ama sonra babam bundan böyle sonsuza dek beraber olacağımızı söyledi. “İyi ki arabaya saklandın çünkü seninle bir maceraya atılacağız!” dedi. Tıpkı saklambaç oynamak gibi olacaktı ama hiç kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde saklanacaktık.

Öyle mutlu oldum ki.

Ama sonra Mary’nin de bizimle geleceğini söyledi.

Eden gitmişti. Annem ölüyordu, umarım çok yakında. Artık tek sorun Mary’ydi. Ve Mary de arabadaydı, babamın yanında oturuyordu. Babamla beraber Spyglass’ta yaşamak istemişim, tıpkı söz verdiği gibi. Ve sadece ikimiz olalım istemişim. Yine ağlamaya başladım.

Sonra arabadan fırladım ve kaçtım.

“Tek çıkış yolu tünel, Carter.”

“Bana gerçeği söyleyene kadar değil.”

“Söyledim zaten. Mary de Gabriella’nın söylediklerine inandı. Eden’in kızımızı sokakta ölüme terk ettiğini ve on yıl boyunca beni –ve herkesi– suçlu olduğuma inandırdığını duyduğunda benim kadar şoka girmişti. İkimiz birlikte her şeyi Harrison’a anlattık. Bunları hazmettiğinde ve biraz sakinleştiğinde üçümüz bir plan yaptık.

“Şu veya bu nedenden dolayı hepimiz intikam almak istiyorduk ve hepimizin isteğinin gerçekleşmesinin bir yolu var gibi görünüyordu. Mary, Spyglass’ı –ya da hiç olmazsa hakkı olan parayı– almak istiyordu çünkü anneannem bunun için ona söz vermişti ve sözünü tutmamıştı. Harrison boşanmak zorunda kalmadan karısından kurtulmak istiyordu; tüm parasını işine yatırmıştı ve bir skandalı ya da resmi bir ayrılığı maddi olarak kaldıramazdı. Evlendiklerinde evlilik sözleşmesi diye bir şey olmadığı için sahip olduğu her şeyin yarısı Eden’ındı ve buna sevgili şirketi de dahildi. Eden’in ne yaptığını öğrendikten sonra ona günahını bile vermezdi. Bu haftaya kadar Harrison’ın, Thanatos’un CEO’su olduğunu bilmiyordum; şirketi biz ayrıldıktan uzun bir zaman sonra kurmuştu. Ama onu tanıyordum. Ve sanırım tek gerçek aşkının şirketi olduğunu söylemem ona haksızlık olmaz. Bense sadece intikam peşindeydim. Bir de ben

ıldüğümde kızıma iyi bakılacağını bilmek istiyordum. Yüklü miktarda para ve hayatı boyunca yıllık bir maaş karşılığında Mary bunu yapmayı kabul etti.

“Üçümüz sadece bir kere yüz yüze görüştük, Malikâne’de. Sonra her birimiz üzerimize düşeni yaptık. Harrison, Spyglass’ı görmek için randevu aldı ve Eden’ı oraya taşınmaya ikna etti. Evi onlara memnuniyetle satacağımı biliyordu. Mary doğru zamana dek köyde Eden rolü yaptı. Ben de Hope Falls’daki kayalıkların zirvesinde Eden’la buluşacaktım. O sürtüğe söylemek istediğim her şeyi söyleyecektim ve onu aşağı itecektim. Gözümü kırpmadan yapardım bunu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve o ânu iple çekiyordum. Ama ya biri benden erken davrandı ya da kendisi atladı.”

“Tüm bunlar göstermelik miydi? En başından beri onun kaybolmasını araştırıyor gibi mi yapıyordun?”

“Hayır, gerçekten ona ne olduğunu öğrenmek istedim. Onunla hesaplaşma fırsatı bulamamıştım. Ne yaptığını hepimizin bildiğini öğrendiğinde ne tepki vereceğini görmek isterdim ama olmadı. Yeni amirinmişim gibi davrandım çünkü Eden’a ne olduğunu anlamalıydım. Ayrıca seni yanlış yönlendirip gerektiğinden daha fazlasını öğrenmemeni sağlamalıydım. O bakımdan fena çuvalladım.”

“Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?” diye sordu Carter kapının arkasından.

Gülümsedim. “Çok fazla soru soruyordun. Ancak cevaplarını alınca durursun diye düşündüm.”

“Bundan sonra ne olacak? Buradan çıktığımda seni tutuklamamdan korkmuyor musun?”

“Hayır. Nasıl olsa öleceğim.”

“Bu doğru bile olsa Harrison’la Mary’yi tutuklayabilirim.”

“Çoktan kaçtılar. Onları asla bulamayacaksın. Bir saat önce gittiler. Muhtemelen havaalanına varmışlardır.”

“Belki de Gabriella’yı tutuklamalıyım...”

“Hiç kimseyi tutuklamayacaksın, Carter. Tünelden geçerek

deniz kıyısına ineceksin, hayatına geri döneceksin ve tüm bunları unutacaksın."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü kızın için her şeyi yapacağını söyledin, tıpkı benim de kızım için her şey yapacağım gibi."

"Bu ne demek?"

"Orijinal plana göre Harrison bu evi Mary'ye verecekti. Ama sonra beklenmedik bir şey oldu; birbirlerine âşık oldular. Köydeki herkes Mary'yi gerçek karısı sanıyordu, dolayısıyla planı değiştirip burada beraber yaşamaya karar verdiler. Gerçek Eden'ı saf dışı bıraktığımızda Gabriella da yanlarına gelecekti. Fakat bazı sorunlar çıktı. Bunların arasında sen de varsın. Bu yüzden yine plan değişti. Harrison şirketini satmaya karar verdi ve tam olarak anlamadığım sebeplerden dolayı artık yurtdışında yaşamak istiyor. Yani ülkeyi terk edecekler. Bu gece. Gabriella'yı da yanlarında götürecekler ve yeni bir hayata başlayacaklar."

"Nihayet kızına kavuştun ve onun başka bir ülkeye taşınmasına izin mi vereceksin?"

"Söyledim ya. Yakında öleceğim."

"Gel gör ki küçük bir cinayet meselemiz var. Bunları tüm dünyaya anlatmayacağımı düşünmenin nedeni ne?"

"Thanatos'un satış süreci tamamlandı, dolayısıyla Harrison'ın Smuggler's Inn'i bira fabrikasından satın alma süreci de çok yakında sona erecek. Bar için onlara reddedemeyecekleri bir teklif yaptı, özellikle de yılın altı ayı sinek avladığı göz önüne alındığında. Ama tapuda onun değil senin ismin yazacak. Çeneni kapalı tuttuğun sürece ailenin evi yeniden sizin olacak. Sonunda dek. Maddy orayı işletmeye devam edebilir, annen ve baban İspanya'dan buraya geri taşınabilir. Seninle ve kızınla daha çok vakit geçirebilirler. Şartları kabul edersen Harrison şimdi oturduğun evin kredi borçlarını da kapatacak."

"Sessizliğimi satın alabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye sordu hiç ummadığım kadar mutsuz bir sesle. Neden insanlar bu kadar nankördü? Acım şiddetlenmeye başlamıştı, öyle kötü

hissediordum ki sıkıca gözlerimi yumdum. Sanırım gerçekten bugün ölecektim ve görünüşe bakılırsa son dakikalarımı kahrolası Çavuş Carter'la konuşarak geçirecektim. Durumu bir kez daha Carter'ın çalışmayan beyninin algılayacağı şekilde açıklamaya çalıştım.

"Bana, 'Hope Falls benim evim ve buradan asla ayrılmak istemiyorum,' dedin. Burada birkaç gün geçirdikten sonra şunu söyleyebilirim ki bence Hope Falls dünyanın en sapa ve saçma sapan yeri ve sen de onun baş şakşakçısısin ama zevkler ve renkler tartışılmaz. Sana hayatın boyunca istediğin bir şeyi teklif ediyorum."

"Karşılığında yalan söylememi istiyorsun."

"Doğrular insanların sandığı kadar değerli değil. Sevdiğin insanlarla geçirdiğin zaman paradan, gerçeklerden ve doğru olanı yapmaktan daha değerli. Benim olduğum noktaya geldiğinde dünyayı daha net göreceğinden emin olabilirsin. Sona yaklaştığında hayat çok daha az karmaşık bir hâle geliyor. Sana ve ailene sonsuza dek ekonomik güvence teklif ediyoruz. Yine hep beraber olacaksınız. Ahlaki ikilemini de şunu düşünerek çözebilirsin; Eden'in yaptıklarını öğrendin ve hak ettiğini bulduğunu inkâr edemezsin. Eğer biri küçük kızına böyle bir şey yapsaydı sen ne yapardın?" Kapının diğer tarafından bir süre hiç ses gelmedi ve bu huzurlu dakikaların tadını çıkardım.

Ne yazık ki fazla uzun sürmedi.

"Neden öleceğini düşünüyorsun? Kanseri atlatan insanlar var," dedi Carter.

"Doğduğumuz günden itibaren ölüme doğru adım adım ilerliyoruz, bu sadece bir zaman meselesi. Hayat en sonunda hepimizi idama mahkûm eder. Uzun lafın kısası bugünün son günüm olduğunu biliyorum çünkü insanların ölüm tarihlerini tahmin edebilen bir şirket var. Anneannem ne zaman öleceğini böyle öğrendi. Ben de öyle."

Yine sessizlik oldu. "Ben bu sapa ve de saçma sapan yerin baş şakşakçısı olabilirim ama bence bu tam bir saçmalık," dedi Carter sonra

Gülümsedim. “Kesinlikle haklısın.”

Birkaç ayda topladığım hapları çıkardım. Bazıları benim *eczacı* dolabımdandı, diğerleri oradan buradan; işimi görmeye *yetecek* kadarını biriktirmiştim. Thanatos bana ne kadar az zamanımın kaldığını söylediğinden beri düşünmek için çok fazla vaktim olmuştu. Harrison bu tahmini ne doğruladı ne de inkâr etti. Her halükârda kahrolası bir yapay zekâ algoritmasının ne zaman öleceğine karar vermesini istemiyordum. Kendi istediğim şekilde bu dünyadan ayrılmak istiyordum. Bunun zamanını ben belirleyecektim. Belki annem de böyle hissetmişti.

Bazen bize bırakılan miras bir kalp kırıklığıdır.

Bazense miras kalan şey nefrettir.

“Eden ne olacak?” diye sordu Carter.

“Ne olmuş ona? Buraya bir amaçla geldim ve bunu gerçekleştirdim.”

“Bundan emin olamazsın. Eden’in ölümüne intihar süsü vermeyi planladığınızı anladım. Ve hepiniz onu öldürmek istiyordunuz ama hiçbiriniz bunu yapmadınız. İyi düşün. Eden bana canına kıyacak biri gibi görünmedi. Gerçeklere bağlı kalmamı söylemiştin. Dereyi görmeden paçaları sıvama demiştin. Eden’in öldüğünden emin değilsin, sadece buna dikkat çekmeye çalışıyorum. Tahminime göre, bu tünelleri biliyordu. Birkaç gündür saklanıyor olamaz mı?”

“Çok enteresan teorilerin var. Lütfen kısa kes.”

Carter yanılıyordu, kumsaldaki ceset o olmalıydı. Hemen hemen aynı boydaydılar, kiloları tutuyordu, bu kadarı tesadüf olmazdı çünkü öyle bir şey yoktu. Hapların geri kalanını yuttum ve daha şimdiden uyku bastırdı. Sanki biri zihnimin üzerine bir perde çekiyordu.

“Hoşça kal, Carter. Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama bence ileride büyük bir dedektif olacaksın. Zaten öylesin.”

Ağırlaşan gözkapaklarım kapandı, ilaçların beni yok oluşuma doğru sürüklemesine izin verdim ve uzun zamandır beni çağıran karanlığa teslim oldum. Derhal derin bir uykuya daldım

ve gerçeküstü bir rüyaya yuvarlandım. İskelet kadın kostümü giymiş biri kütüphanenin kapısında belirdi. Ölümler Günü festivalinden sonra hafızamın bana oynadığı bir oyunun tuhaf bir tezahürü olduğu besbelliydi. Ama yorgun zihnimin son anları için fazlasıyla sarsıcı bir görüntüydü. Yüzü bir maskeyle gizlendiği için yalnızca gözlerini gördüm; deli deli bakıyordu. Bir peruk takmıştı ve öldükten sonra dirilen bir gelin gibi giyinmişti.

“Senden nefret ediyorum,” diye fısıldadı ve bunu öyle sessizce söyledi ki onu hayal meyal duydum.

69

CARTER

Kapının diğerk tarafından artık hiç ses gelmiyordu.

Tekrar tekrar ona seslenmeme rağmen Birdy cevap vermedi.
Şimdi tek çarem tünellerdi.

Okulun en hızlı koşucusuydum, polis akademisinin de öyle. En iyi başardığım birkaç şeyden biriydi bu. Ama tünellerde koşamazdım çünkü bazı yerleri sürünmemi gerektirecek kadar dardı. Yine de okyanusun sesini takip ederek elimden geldiğince hızlı hareket ettim, ışığı görene kadar durmadım. Gün ışığı değildi bu, gecenin ortasıydı ama kumsalda hâlâ Ölüler Günü'nü kutlayanlar vardı ve gördüğüm şey şenlik ateşinin pırıltısıydı. Hepsi ölüm temalı kostümler giymişti, yüzlerini iskelet gibi boyamışlar veya maskelerin ardına gizlemişlerdi. Kayaların arkasından çıktığımda hiç kimse bana aldırış etmedi.

İnsanlar kumsalda havai fişek patlatıyordu, yasak olmasına rağmen her yıl olurdu bu. Herkes içki içtiği için tehlikeli bir eğlenceydi ama durup onlarla ilgilenecek zamanım yoktu. Kumlara bata çıka Blackwater Koyu'nda yürüdüm. Kıyıdaki patikaya varır varmaz koşmaya başladım. Köye kadar koştum. Smuggler's Inn'in önünden geçerken hâlâ karanlık olduğunu gördüm; normalde geç saatlere kadar açık olurdu, ablamın nerede olduğunu bir tek Tanrı biliyordu. Koşarak tepeye tırmandım. Soluklanmak için bile durmadım. Birdy tehlikedeydi. Ölüm tahmini zırvalığına inanmıyordum ama Birdy'nin çantasında ne

kadar çok ilaç olduğunu biliyordum ve kendine bir şey yapacak diye endişe ediyordum.

Spyglass'ın dar yolunda yokuş yukarı koştum, köşeyi döndüm ve ablamla burun buruna geldim. Festival için giyinmişti ama maskesini çıkarmıştı.

"Maddy? Burada ne yapıyorsun?"

"Yürüyorum. Tanrım, Carter. Üstün başın kan olmuş. İyi misin?"

"Evet. Hayır. Bir dakika. Neden buradasın? Yılın en yoğun gecesinde bar kapalı ve sen yürüyüşe mi çıktın?"

"Elektrikler kesildi. Zaten herkes festivale gitmişti. Ben de buraya geldim. Biraz hava alıp havai fişekleri izlemek için."

Gerçekten çok tuhaftı ama manzara harikuladeydi. Hope Falls ayaklarımızın altındaydı ve havai fişekler patlıyordu. Yüksek gümbürtülerin ardından parlak ışıklar karanlık gökyüzünü aydınlatıyordu.

"Bence hastaneye gitmelisin. Seni arabayla götürmemi ister misin?" diye teklif etti Maddy kaygıyla. Ablam daima beni kollamaya çalışırdı.

"Yok bir şeyim, iyiyim. Sadece başımı çarptım. Lütfen eve git, Maddy. Neler olduğunu sana anlatamam ama eve gitmelisin."

Ablam asla sözümü dinlemezdi ama görünüşe bakılırsa bu gece bir istisna yapacaktı.

Spyglass'a vardığımda ön kapı açıktı, telaşla içeri daldım ve kütüphaneye koştum. Nefes nefeseydim, tere bulanmışım ve titriyordum. Kütüphaneye girdiğimde gördüklerimi algılamakta güçlük çektim. Birdy yerde yatıyordu. Yanına koşup nabzına baktım, atmıyordu. Uzaktan bir ses geldi, sanki ben geldiğimde biri evden çıkmış gibi ön kapı sertçe kapandı ama belki de rüzgârdan olmuştu. Birdy'nin telefonuyla ambulans çağırdım ve eğitimlerde öğrendiklerimi hatırlamaya çalışarak kalp masajına başladım.

"Kahretsin, sakın ölme," diye tısladım. Burnunu kapattım ve ağzımı onunkinin üzerine koyarak birkaç saniye nefesimi üfle-

dikten sonra kalp masajına devam ettim. "Sen tanıdığım en inatçı insansın. Benim tanıdığım Başmüfettiş Bird asla üçkâğıtçı bir şirketin ona verdiği tarihte ölmez. Ölümüne siktiri çeker ve inadına başka bir gün ölür."

Ona yine suni teneffüs yaptım.

İşe yaramıyordu.

Yaptığım hiçbir şey onu hayata döndürmedi.

"Her birimizin yolları önceden mi çiziliyor diye sormuştun. Ne yaparsak yapalım onları değiştiremiyor muyuz diye. Cevabım hayır. Kaderlerimizi kendimiz belirliyoruz. Sana neler olacağına karar verebilirsin. Bu lanet ölüm tahmini doğruysa bile onu değiştirebilirsin. Sevgi her şeyi değiştirebilir. Daha önce yaşamak için bir nedenin yoktu ama artık var. Kızın."

Söylediğim şeyler de işe yaramadı.

Birdy haklıydı, zaman diğer her şeyden daha önemliydi.

Ve sanırım çok geç kalmıştım.

70

BIRDY

Bir yıl sonra

Herkes yalan söyler ve herkes ölür. Belirsizliklerle dolu bir dünyada yalnızca bu ikisinden emin olabilirsiniz. Bunu birinden duymuştum, kim olduğunu hatırlamıyorum ama o kadar doğru ki bu sözleri sık sık düşünürken buluyordum kendimi.

Öleceğimi sandığım gün ölmedim.

Bir otobüsün altında kalmazsam yakın bir zamanda öleceğimi de sanmıyorum.

Hastalığım geriliyor.

Doktorlar bunu açıklayamıyor, ben de anlayamıyorum ama ikinci bir şansım olduğu için minnettarım. Carter beni kütüphanede bulduğunda ambulans çağırması ve sağlık ekibi gelene kadar bana kalp masajı ve suni teneffüs yapmış. Onun, hayatımı kurtardığına inanıyorum. Sağlık ekibindekiler yedi dakika boyunca tıbbi olarak ölü sayıldığımı ama sonra beni hayata döndürmeyi başardıklarını söyledi. Bu yüzden bazı bakımlardan Thanatos ölüm tarihim doğru bildi. Gerçekten de o gün öldüm ama geri döndüm. Hastanede midemi yıkadılar ve sonra bana birkaç test yapıldı. Bunu takip eden aylarda tümörlerim küçülmeye başladı. Belki de deniz havası işe yaramıştı.

Geçen yıl hayatım çok değişti. Sunday'le Spyglass'a taşındık ve orası yuvamız oldu. Mevcut koşullar göz önünde bulundurulduğunda, Harrison hiç olmazsa evi bana geri vermeliydi ve bunu yaptı. Thanatos'un CEO'su olduğunu bana söylememişti,

bunu şans eseri öğrenmiştim. O gün kesinlikle öleceğime inan-
mama göz yummuştu. Tüm yaşananlardan sonra bile işini, ço-
cuğunun annesinden daha fazla önemsemişti. Şirketini akıl al-
maz bir paraya sattığı ve şimdi aramız biraz düzeldiği için yapay
zekâ algoritmasının her zaman insanların ölüm tarihlerini doğru
tahmin etmediğini bana itiraf etmişti. Ama onun yalanları yü-
zünden neredeyse ölüyordum.

Ölüm, hayat kadar belirsiz bir şey.

Her. Şey. Değişebilir.

Her şey.

Her şeyin değişebileceğini kabul etmek ve hatalı seçimleri
doğru yönetmeyi öğrenmek mutlu bir hayatın sırrı. Hiçbir ön-
görü yüzde yüz doğru olamaz, zaten bunun için ona *öngörü* de-
niyor. Bir insanın ölüm tarihini tahmin etmek hava durumunu
tahmin etmeye benzer; nadiren doğru çıkar. Neredeyse imkânsız
gibi bir şey bu. Ama gerçeklerdense yalanları satmak hem daha
kolay hem de daha kârlı.

Hayatımda birkaç değişiklik yaptım ve kendime daha iyi
bakmaya çalışıyorum. Her günü ilk günümümüş gibi yaşamayı
tercih ediyor, küçük şeylerle mutlu olmayı yeniden öğreniyor-
um. Önemli olmadıklarını sandığımız ama aslında önemli şey-
leri. Daha önce gözlerimin kör olduğu tüm mucizeleri görmeye
başladığımda hayata bakış açım değişti. Sunday'le koşturaya baş-
ladım ve bunun içimde uyandırdığı duyguları seviyorum. Şafak-
ta sık sık dışarı çıkıyoruz; güne iyimser başlamak için harika bir
yol bu. Bu sabah, Spyglass'tan köye inen yokuşta koşarken kendi
nefesimin bulutlarını gördüm. Bu beni çok mutlu etti çünkü ya-
şadığımı hissettim.

Hope Falls'a her gittiğimde kendimi bir zaman tüneline gir-
miş gibi hissediyorum ama artık o tarihin bir parçasıyım; bunu
hiç kimse bilmeseydi. Birbirini kesen dar kırıllı yollarını, teraslı ev-
lerin sıralandığı Arnavut kaldırım sokakları ve yine Carter'ın
annesiyse babasının işletmeye başladığı Smuggler's Inn'i geçtim.
Deniz kıyısına doğru koşturaya devam ettim. Kiliseyi geçtim ve

mezarlıktaki en sevdiğim mezar taşına göz attım; anneannemin kine. Annemin ölümünden sonra beni bulmak için neden daha fazla gayret etmediğini bilmiyordum. Belki de benim gibi uzak durmanın daha doğru olduğunu, bir başkasının ondan daha iyi bir iş çıkaracağını düşünmek gibi bir yanılgıya düşmüştü. Çoğu ailede tarihin tekerrür etmek gibi berbat bir huyu vardı. İki kere ölen kadın sayesinde hayatta ikinci bir şans elde etmişim, tek bildiğim buydu.

Koşmaya devam ettim, Driftwood Kafe'yle sanat galerisini geçtim ve kıyıdaki patikaya doğru ilerledim, Sunday bana ayak uydurdu. Limana vardığımızda güneş henüz doğuyordu, harikulade bir okyanus ve gündoğumu manzarası beni karşıladı. Suyun içinde hafifçe sallanan balıkçı tekneleri kıyıyı süslüyordu; bir kırlangıç sürüsü onlara doğru pike yaparak üzerlerinden geçti. Öyle çoklardı ki gökyüzü âdeta kuşlardan oluşuyor gibiydi, aralarında mavi şekiller uçuşuyordu. Kıyıdaki patikaya saptığımda güneş turkuaz rengi denizin üzerinde yükselmişti. Gerçekten güzel bir yerdi ve buraya evim diyebildiğim için şanslıydım.

Yüzümde rüzgâr ve kulağımda denizin sesiyle koşmayı sürdürdüm, karanın içlerine ve bozkıra doğru ilerlemeden önce yukarıdaki şelaleye çıkan yokuşu tırmandım. Bazı insanların her şeyden kaçmak için koştuğunu biliyordum ama ben koşarken kendimi canlı ve özgür hissettiğim için yapıyordum bunu. Başladığım yere geri dönmeyi seviyordum; yuvama. Bugün eve döneceğim için her zamankinden bile daha çok seviniyordum. Kapıdan girer girmez kendimi banyoya atacaktım, sonra en sevdiğim ev kıyafetimi giyecektim –gökkuşağı çizgili eşofman altımla eski, seksenler *sweatshirt*ümü– ve güzel bir kitap okuyacaktım. Spyglass'taki küçük, sevimli kütüphanemde birçok kitap vardı, içlerinden birini seçebilirdim.

Bahçe kapısında soluklanmak için durduğumda eski evime baktım. Kuşlu tokmağı ön kapıya geri takmışım. Hâlâ hayatta olduğum için hayretle karışık bir minnet duydum yine. Sonun-

da herkes kendi mutlu sonuna kavuşmuştu. Carter terfi almıştı, o ve karısı ev kredisi taksitlerinden kurtulmuştu ve annesiyle babası Smuggler's Inn'e geri dönmüştü. Harrison şirketini satıp Mary'yle İsviçre'ye taşınmıştı. Gabriella'ya onu seven insanlar tarafından en iyi şekilde bakılıyordu ve ben Hope Falls'daki yuvama geri dönmüştüm.

Şu anda olduğum kişiden hoşnuttum. Hepimizin görünmez yaralarla inşa edildiğine inanıyordum; kalp kırıklıkları, utançlar, pişmanlıklar ve hüsranslar üst üste dizilerek bizi daha güçlü ve sağlam hâle getirirlerdi. Kusurlu hayat öyküm kusursuz bir sonla bittiği için minnettardım.

Bahçe yolundan Spyglass'a doğru hızlı hızlı yürüdüm. Anahtarımı kilide uzattım.

Anahtar kilide uymayınca yine denedim.

Bu kez de işe yaramadı ve şaşkına döndüm.

Daha önce böyle bir şey yaşamamama rağmen tuhaf bir *déjà vu* hissine kapıldım. Ama Eden böyle bir şey yaşamıştı, bunu biliyordum çünkü bu benim fikrimdi.

Önce anahtara, sonra kapıya baktım.

Duraksadım, içimden kendimle konuştum ve son bir kez denedim.

Kapı açılınca öyle büyük bir rahatlama hissettim ki onu benim açmadığımı ilk başta fark etmedim. Biri kapıyı içeriden açmıştı ve şimdi eşikte durmuş, bana bakıyordu.

"Buyurun?" dedi.

Cevap vermedim. Yalnızca orada durdum ve ona baktım.

Gökkuşağı çizgili eşofman altımla seksenler *sweatshirt*üm vardı üzerinde.

"Kıyafetlerimi giyebilirsin dememiştim! Kim olduğunu sanıyorsun?"

Gülümsedi ve fısıldadı. "Ben Gabriella ve artık burası benim evim."

Kızım babasıyla İsviçre'de yaşıyordu ve ayda bir kere beni ziyarete geliyordu. Küçük kızım on dokuz yaşındaydı ve kay-

İhtiyaçlarımız zamanı telafi etmeye çalışıyordum. Sunday de onu benim kadar çok seviyordu ve duyguları karşılıklıydı. Gabriella alçak sesle konuşmaya devam ediyordu fakat tek özelliği bu değildi. Espri anlayışlarımız ve dövmelerimiz benziyordu; onda da benimki gibi bir kırlangıç dövmesi vardı. Ve bana kalırsa, uzun zamandır hayatında olmamamı bağışlamıştı. Yaşam, çevrelerine dikilen parmaklıkları görmeyi bilmeyen kuşlar için görünmez bir kafestir. Kapı açık kaldığında uçman gerekir. Bence Gabriella, Malikâne’de öyle gördüğü için her zaman kapıları kilitliyordu.

“Ben dışarıdayken kapıyı içeriden kilitlemekten vazgeç lütfen,” dedim ona sarılarak. “Burada korkacak bir şey yok.”

“Üzgünüm, anne,” diye fısıldadı.

Bana her böyle seslendiğinde kalbimin iyileştiğini hissediyordum.

Meleğimdi o benim. Yaşama sebebimdi. Her şeyimdi.

Bazı insanlar yıldızlarla bezeli bir gökyüzüdür, bazıları ise bir bulut tabakası. Gökyüzü hafif bir esintiyle değişebilir ama insanlar nadiren değişir. İnsanlar neyse odur. Kızım mükemmeldi ve başıma gelen en güzel şeydi.

“Bir daha beni terk etmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Asla. Sözüm söz.”

Tanrı canımı alsın ki.

Artık hiç kimse onu benden alamazdı ve Harrison’ın maddi açıdan ikimize de daima göz kulak olacağını biliyordum. Bir zamanlar beni sevmişti ve Gabriella’yı herkesten ve her şeyden daha fazla seviyordu.

Eden’ı asla gerçekten sevmemişti.

O yalnızca kocamın karısıydı.*

KOCAMIN KARISI

Benim kocamın karısı amansız bir kadın. Kendimden bir başkasıymışım gibi söz etmek tuhaf gelse de olanları kabul etmemi kolaylaştırıyor.

Tepedeki şelaleye koştuğum o günün üzerinden tam bir yıl geçti. .

Koca bir yıl ve hâlâ hiç kimse gerçeği bilmiyor.

Kocamın bana yaptığı şey kalbimi kırdı ve beni değiştirdi. Beni öncekinden bile daha görünmez birine dönüştürdü. Ve daha tehlikeli.

Evlilik, verilen bir söz.

Ben verilen sözleri tutmak gerektiğine inanırım, onları çiğnememek gerekir. Keşke daha çok insan bunu hatırlamak için çaba gösterseydi. Belki insanlar sözlerini tutsaydı dünyada bu kadar fazla kırgın insan olmazdı. Kocamla evlendiğimde henüz çok gençtim ve hayatımı kızma adadım. Kocam kariyerine odaklansın diye kendi tutkularımdan vazgeçtim ve kızımıza baktım. O Hope Falls'da yaşamamızı istedi ve burada mutlu olacağımızı sandım. Yeni evimizi bir yuvaya dönüştürdüm ama kocam bunun kıymetini bilmedi. Hiçbir zaman sevmedi beni; yalnızca küçük, kıymetli kızına bakmam için kullandı. Sonra da beni bir başkasıyla değiştirebileceğini düşündü.

O gün, şelaleden aşağı atlayacaktım. Çok yorgundum ve olanlar yüzünden öyle üzgün ve şaşkındım ki doğru düzgün

düşünemiyordum. Köpeğini gezdiren İhtiyar Stu'nun *yanından* geçtim ve koşarak tepeye tırmandım. Gerçekten aşağı atlayacaktım.

Ama sonra onun orada olduğunu gördüm.

Uzun, sarı saçlarıyla orada duruyordu. Ressam bozuntusu, kahrolası Eden Fox.

Kocamı baştan çıkaran sürtük.

Hope Falls'dakilerin hakkımda neler söylediğini duymuştum.

Herkes sıradan biri olduğumu düşünüyordu; gösterişsiz, dikkat çekmeyen Jane'dim ben.

Beni kolay lokma sanıyorlardı ve Eden da böyle düşünenlerdendi. Bu yüzden onu uçurumdan aşağı ittim. Aptal değilim. Carter'ın benimle yalnızca hamile olduğum için evlendiğini biliyordum ama bu, başka bir kadına onu elimden alma hakkını verir mi?

Hiç sanmam.

Carter'a öğle yemeği hazırladığım ve ona sürpriz yapmak için bebeğimle birlikte karakola gittiğim gün yaşadığım utanç ve hüsrana asla unutamam. Sözde Carter'ı şaşırtacaktım ama pencereden o sarışın sürtüğün kafasının arkasını gördüğümde şaşıran ben olmuştum. Kocamın masasında bana sırtı dönük olarak oturuyordu ve dili kocamın ağzındaydı. Eh, sonunda o fahişenin icabına bakmıştım işte. Kocamla öpüşmeye cüret etmesi yetmiyormuş gibi, başka bir kadının onun yerine geçtiğiyle ilgili saçma sapan bir hikâye uydurmuştu. Beni aptal yerine koyduğu için ona öyle kızgındım ki onu uçurumdan aşağı atmıştım.

Bir de öteki vardı; Olivia Bird. Henüz onun icabına bakmamıştım. Carter'ın amiri olarak görevine başlamasıyla istifa etmesi bir olmuştu. Carter artık onunla hiç konuşmadığını söylüyordu, bunun nedenini bilmediğimi sanıyordu. Carter, ben ve bebeğimiz artık mutlu bir aileydik, hem de çok mutluyduk. Ama Carter'ın *bir konuda* yalan söylediğini biliyordum. Gizli bir derdi varmış gibi sık sık uykusu kaçıyordu. Ve onun sabaha karşı dört-

te, üzerinde seks ve başka bir kadının parfümünün kokusuyla eve geldiğini unutamıyordum. Ertesi gün, o kadın hiç utanmadan kapıma kadar gelmişti, Carter'ı arıyordu ve kendini onun yeni amiri olarak tanıtmıştı. Üstelik üzerinde aynı koku vardı! Ona nazik davranmıştım, hatta akşam yemeğine davet etmiştim. Sonra o kadın benim evimde gözlerimin içine baka baka Carter'la festivale gideceğiz diye bana yalan söylemişti ve ikisi gizlice Spyglass'a gitmişti. Ölüler Günü kostümümü giydiğim gibi soluğu orada almıştım, o kadını bulmuştum ama zaten ölmüş gibi görünüyordu.

Yoksa onu da öldürürdüm.

Hâlâ gözüm üzerinde.

Hâlâ yapabilirim bunu.

Çünkü ben sadece sıradan Jane değilim.

Bir anneyim. Bir eşim.

Ve başka bir kadının kocamı çalmasına, ailemi dağıtmasına asla izin vermem.

İnsanlar her zaman katilin koca olduğunu düşünür ama bazen de karısıdır.

TEŞEKKÜRLER

Şehirdeki en iyi yazar temsilcisi olduğu için Jonny Geller'a teşekkür ederim. Amerika'daki en iyi yazar temsilcisi ve benim Mary Poppins'im olduğu için Kari Stuart'a teşekkür ederim. Viola Hayden, Kate Cooper, Emma Jamison, Sam Loader, Atlanta Hatch, Natalie Beckett, Sophie Storey ve Curtis Brown'daki herkese teşekkür ederim.

Hayallerimin ekran ekibi Sylvie Rabineau ve Sanjana Seelam'a teşekkür ederim. Sizinle tanıştığım için minnettarım ve bu karakterlerin hayata geçtiğini görmek için çok heyecanlıyım.

Harika Amerika editörüm ve en sevdiğim insanlardan biri olan Christine Kopprasch'a teşekkür ederim. Pine & Cedar ve Flatiron Books'taki tüm muhteşem ekibe de teşekkürler. Özellikle Megan Lynch, Malati Chavali, Katherine Turro, Kate Keating, Marlena Bittner, Claire McLaughlin, Kate Lucas, Elishia Merricks, Maria Snelling, Isabela Narvaez, Emily Walters, Justine Gardner, Jeremy Pink, Jason Reigal, Laywan Kwan ve Donna Noetzel'e özel teşekkürler. Ve bir kez daha müthiş bir kapak tasarladığı için Will Staehle'ye kocaman teşekkürler.

Birleşik Krallık'taki harika editörüm Francesca Pathak'a pek çok şey için teşekkür ederim. Mutfağımda verdiğin sözü tuttun. Pan Macmillan'daki muhteşem ekibe de kocaman teşekkürler; özellikle Lucy Hale, Laura Sherlock, Chloe Davies, Poeppy North, Claire Bush, Zoe Coxon, Rosa Watmough, Stuart Dwyer,